

**Ölüm orucu direnişçilerinin
alınlarındaki kızıl bantlar,
binlerin elinde bayrak oldu**

**HAKLIYIZ
KAZANACAĞIZ!**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet
Haftalık Dergi
Sayı: 7
6 Mayıs 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com

**ABD'yi, NATO'yu, IMF'yi, AB'yi arkanıza alıp,
YAKIP YIKTINIZ
AÇ, İŞSİZ BIRAKTINIZ KATLETTİNİZ
HALKI SİNDİRDİK,
DEVRİMCİLERİ BİTİRDİK DEDİNİZ**

**İŞTE
ALANLARDAYIZ**

Ay doğar hilal hilal Gün doğar

"rahat" alıp verir... çaresiz ecele faydası olmaz bu rahatlığın.

"Tek Yol Devrim" büyük korkunun adı ve en yalın ifadesidir ecel değilse de hasta yatağındaki oligarşinin.

Duvarlardaki o slogan dün gerçektir. Bugün daha büyük bir gerçek. Dünden çok daha büyük bir ihtiyacı, çürümüşlüğü, açlık ve adaletsizlik düzeninin alternatifini anlatıyor "Tek Yol Devrim".

Ne reformist politikalar, ne adları değişik özü aynı düzen partileri halka bir umut, gelecek vaat edemiyor.

Bir gecede umudu nakış nakış işlerken duvarlara, kentin yoksullarına sansürlenmiş sloganları taşıyan genç bir militan bir türküyü mırıldanıyor dilinde;

Ay doğar hilal hilal

Gün doğar devrim devrim

Ruhi Su'nun tok sesinden dinlemeli bu türküyü.

Hücrelerde direnen, teslim olmayan devrimcilerin her gün eriyen hücreleri, sokak ortasında kahpe kurşunlarla vurulup düşenlerimiz devrim devrim doğan günlerin müdrecisi, devrim umudumuzun hiç tükenmediğinin ve tükenmeyeceğinin kanıtları. Uğrunda ölenler oldukça günler devrim devrim doğmaya devam edecek demektir.

Katliam, işkence, yasaklar, zulümler günün doğuşunu geciktirebilir, ama bilimin ve tarihin hükmünün yerine gelmesini engelleyemez.

Yalan, demagoji, halka gösterdiği sahte kurtuluş yolları... tümü birer birer iflas ediyor ve geriye bir tek o gerçek kalıyor:

"Tek Yol Devrim"...

TRT'de yayınlanan "İstanbul Yedi Tepe" dizisinde duvara **"Tek Yol Devrim"** yazıldığını gösteren bir sahne sansürlendi... Üstelik filmdeki sahne bugünü de değil, "12 Eylül öncesini" anlatıyordu...

Oligarşinin 12 Eylül öncesi korkusu büyük. Ve bu korkusunu bastırmak için halk kitlelerini bir "öcü" haline getirdiği "12 Eylül öncesine dönmek" ile korkutmaya devam ediyor.

Oligarşi dönmek istemiyor gürlü gürlü yüzbinlerin alanları doldurduğu;

Yolumuz devrim yolu

Gelin gardeşler gelin

Yurdumuza yanki dolmuş

Vurun gardeşler vurun

yalınlığında emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşıma çağırısı yapılan, direnme andları içilen günlere. Dönmek için daha fazla katlediyor, halkın hak ve özgürlük mücadelesine, örgütlenmelerine daha fazla saldırıyor. Yankilerin tüm dünyayı terörle işgal etmeye, imparatorluk sınırlarına katmaya giriştiği bugünlerde "12 Eylül öncesinin" o yalın marşının anlamı çok daha yerine oturuyor.

Oligarşi dönmek istemiyor sloganların düz ve açık olduğu, devrimciliğin yalın ve saf olduğu o döneme. Devrimcilik ne kadar bozulur, "12 Eylül öncesi" ne kadar unutturulursa, oligarşi rahat bir nefes alıyor. Ama geçici bir soluklanmadan öte bir anlamı yok bu nefes alışın. Geride, "bu dünyada o da yaşad" dediyecek hiçbir değer bırakmayanlar da ecel yatakta yakaladığında son nefeslerini

İŞTE HALK, İŞTE TALEPLERİ

Yüzbinler, alanlarda

**EKMEK istedi
ADALET istedi
ÖZGÜRLÜK istedi**

Yüzbinler, alanlarda

**IMF'ye, NATO'ya,
ABD'ye, Şaron'a
HAYIR dedi**

**Halkın talepleri
HAKLI ve MEŞRUDUR!**

**Bu taleplere
karşı çıkanlar
halkın isteklerini
karşılama yerine halkı
susturmaya çalışanlar
HALK
DÜŞMANIDIR!**

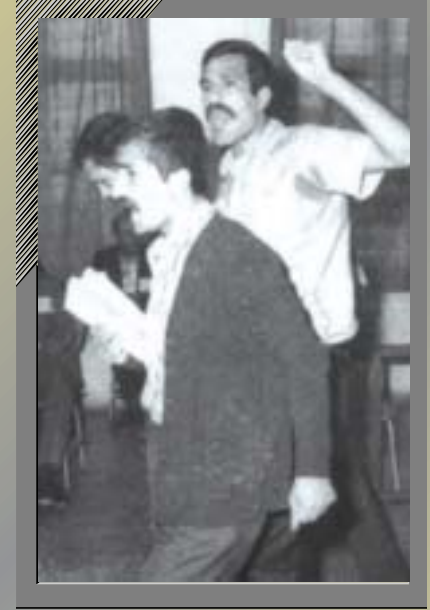

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
1972

Yer:
Ankara
Sıkıyönetim
Mahkemesi

Hüseyin İnan,
Deniz Gezmiş ve
Yusuf Aslan, zul-
mün yüzüne karşı
inançlarını
haykırıyor

Aynı sloganlarla yürüdüler meydanlarda.

Aynı sloganları atarak yürüdüler
Yankilerin üzerine.

Oligarşinin mahkemelerinde, ceza
tehditlerinden

korkmadan aynı sloganları haykırdılar.

Aynı sloganlar vardı dudaklarında,

darağacına çekilirken...

Çünkü onlar **DEVİRİMCİ**ydi. Yılmadan,
yorulmadan

savaşıma and içmiş, işkenceleri,
hapislikleri,

ölümü göze almışlardı...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37 Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık Baskı: ASPAŞ Pazarlama		
Fiyat: 750.000	Fransa:3 Euro	İngiltere:£ 2
Avrupa:3 Euro	İsviçre:3 Euro	Belçika:3 Euro
Almanya:3 Euro	Hollanda:3 Euro	Austurya:3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25	No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11	Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eski İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 362 332 47 40
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18	Malatya: Dabakhanne Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97	Mersin: İstiklal Cad. İstiklal İş Hanı Kat: 7 No: 20 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Gaziantep: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yenici Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey	Samsun: Talimhane Cad. Bozluokey İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80
Hopa: Kuledibi Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46	Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pusutlar İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93
İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı	Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Direnme Savaşı 1 Mayıs Alanında*
5... *Kızıl Bayrakların Yürüyüşü*
11... *Halkı Yenemezsiniz*
12... *Anadolu'da 1 Mayıs*
16... *Direnişe çarpan "cezaevleri sorunu"*
18... *Alanlarda Dalgalanan Kızıl Bayraklar Olduk*
19... *Katillerin "Terör Listesi" Demagojisi..*
22... *"Terör" Demagojisiyle Gizlenen Halk Düşmanlığı*
23... *Susurlukçuların İktidarından Susurluk'un Katillerine Özgürlük!*
24... *Bir Bebek daha Açlıktan Öldü!*
6 *Çocuk Satılık!*
26... *Gericilik Tekellerin İhtiyacıdır*
29... *Onuruyla Yaşamak... İşte Bu!*
30... *"Çekilme" Aldatmacası Çakalın Pençesindeki Filistin*
32... *"Yemin Billah" Kendinizi Savunmayı, takıyyeyi bırakın...*
34... *Adaletle Bakın... İşkenceciye Bakın*
35... *"Hürriyet ve Adalet" gecesi Yapıldı*
36... *Dünyada 1 Mayıs Gösterileri*
38... *Burjuva Demokrasisi Ne Kadar Demokrat?*
40... *Özeleştirinin Olmadığı Yerde Yanlış Büyür...*
42... *"Sağ sol Yok..." Peki Ne Var?*
43... *Derviş ve Meral Anlaştı!...*
44... *Medya: "Ortak Muhabir " Kim?*
45... *Bayrağı Bırakın Hürriyet Amblemine Bakın*
46... *Zehra Canan Ne Diyor*
48... *Aslolan Kilitlenmek*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Bizim Deniz Devrimcidir*

Direnme Savaşı 1 Mayıs Alanında

1 Mayıs alanına, **devrimin, direnişin, sosyalizmin** rengini, sesini, gücünü taşıyan o bayraklar, o kızıl bayraklar, kanla boyanmıştır. Binlerce insanımızın kanı vardır o bayraklarda. Binlerce insanımızın özverisi, yaşamı, ruhu, inancı her şeyi vardır. O bayrak devrimcilerin, vatanseverlerin vatani, halkı, yüreğinin sesi, ruhu, her şeyidir. O bayrak hiç yere düşmedi. O bayrak, düşmanlarının, devrim iddiası olmayanların, sabotörlerin, devrimi reddedenlerin tüm karşı çabalarına rağmen hep yükselerek yoluna devam etmiştir. O bayrak Kızıldere'den bugüne hep bir yükseliş grafiği çizmiştir. Yaşamın bütün alanlarında her zaman bu yükselişini sürdürecektir ve amacına ulaşacaktır. Hiç bir güç, ne katliamlar, ne baskılar, ne yasaklar onu yolundan alıkoymaz. Kızıl bayrakların yürüyüşü daha çok kitseleşerek, daha büyük mücadelelerle, daha büyük direnme savaşları ile devrime kadar devam edecektir.

Bu bir devrim yürüyüşüdür. Mitingleriyle, hücrelerdeki ölüm oruçlarıyla, feda eylemleriyle, halk kurtuluş savaşçılarıyla, ideolojik, politik, kültürel kavgasıyla, işkencede direnişle hayatın her alanından küçüklü büyüklü kanallardan tek bir kanala, devrim kanalına akan bir yürüyüşdür. Ve biz her koşul altında, dıştan, içten, sağdan, soldan gelen ve gelebilecek tüm engellemelere rağmen, bu yürüyüşü sürdürüyoruz. Sırtımızı halkımızdan başka hiç bir yere dayamadan, "büyük politikalar", "taktikler" yapmadan, düzenin icazetini aramadan yürüyoruz. Direnerek, ölerek yürüyoruz. Ne F tipleri, ne hücreler, ne "hedef örgüt" listeleri, alandaki kızıl bayraklıların yürüyüşünü engelleyememiştir.

Her koşulda bu yürüyüşü sürdürme kararlılığına sahip olduk. Her koşulda, bu yürüyüş onbinlerin, yüzbinlerin kararlılığıyla sürdürüldü. Bizi yoketmek isteyenlere, Türkiye'nin gündeminde devrimi çıkarmak isteyenlere, yerine, zamanına göre, kavganın gereklerine göre, yeri geldi tek başımıza siyasi cüretimizle, yeri geldi onbinlerin yürüyüşleriyle karşılık verdik. Hücrelerdeki direniş, cevaplarımızdan biridir. Alanlardaki kızıl bayraklar cevaplarımızdan biridir. Binlerce kızıl bayraklı, yüzlerce alnı kızıl bantlılarla birlikte yürüdük, binlerce kızıl bayraklı, Zehralar'la, Fidanlar'la, Uğurlar'la, Gülsüman'larla, Sevgiler'le yürüdük. Onlarla çoğaldık, onlarca coştuk, onlarla bilendi kararlılığımız. 17 aydır kavgaya türkülerini söylüyoruz ölümünün içinde. Kavgaya türkülerle biz vardık alanlarda. Kavgamız devrim kavgası.

Katliam, işkence, sansürle kırılmayan büyük direnişin sesi; devrimci güçlerin olduğu, yüreğini ve

O kızıl bayraklar, kanla boyanmıştır. Binlerce insanımızın özverisi, yaşamı, ruhu, inancı, kanı, her şeyi vardır o bayraklarda. O bayrak hiç yere düşmedi. O bayrak, düşmanlarının, devrim iddiası olmayanların, sabotörlerin, devrimi reddedenlerin tüm karşı çabalarına rağmen... Kızılderden bugüne hep bir yükseliş grafiği çizmiştir. ... Yükselişini sürdürecektir ve devrime kadar yürüyüşüne devam edecektir.

beynini devrimin sesine tıkamamış güçlerin olduğu her mitingte alanlarda yankılandı. Ölüm orucu şehitleri ve hücrelerde halen direnenler alanlarda yüzbinlerle buluştu. Her kızıl bayrakta dalgalanan onlardı. Her sloganda dile gelen onlardı. Kitlelerin onuru, gururu oldular. “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz” ve “Kahramanlar ölmez halk yenilmez” sloganlarının en gür ve en coşkulu haykırılan sloganlar olması da bunun göstergesidir. Biz katlederek tüketemeyecekleri, tecritle, baskıyla devrim iddiamızdan vazgeçemeyecekleri alanda dalgalanan binlerce kızıl bayraklarımızla, tüm dünyaya bir kez daha ilan edildi. Bunca baskı, kuşatma ve katliama rağmen “azalacağımızı” bekleyenler daha çok, daha coşkulu, daha öfkeli alanlara aktığımızı gördüklerinde şaşırdılar. Bize, “neden ölüyorsunuz” diyenlere en iyi cevap da yine alanlarda verildi.

1 9 Aralık’dan sonraki 2001 1 Mayıs’ında bu “beklenti” çok daha fazlaydı. Öyle ya, büyük bir katliamin en baş hedefi durumunda olduğumuzu bilmeyen yoktu. Oligarşi ve biz vardık çatışmanın iki cephesinde. Devrimci mücadelede direniş cüretinin, büyük bedeller ödense de teslim olmama kararlılığının ne anlama geldiğini bilmeyenler “ölümümüzü” bile ilan etmişlerdi. Oligarşi ise ‘dağıttık, yokettik, çöktürttik’ çığlıkları atıyordu; 5 bin kişilik kortej direniş ve devrimci hareketin sloganlarıyla alanı inlettiğinde, devrimci hareketin yokedilemeyeceğine tanık oldular. Geçen 1 Mayıs’tan bu yana da biz direnmeye, ölmeye devam ettik. Emperyalizm ve oligarşi yokedilmemiz için elbirliği içinde kuşatmayı daha da büyüttü. Bu yıl da geçen yılın iki katına yakın **kitleselliğimizle cevap verdik** bizi yoketmek isteyenlere.

Cephe güçleri, **gencinden yaşlısına**, alandaydılar. Kuşatılan, her gün her saat baskı altında tutulan genç-yaşlı yoksul halkımız **gecekondulardan**; işbirlikçi sendikalar aracılığıyla direnme dinamikleri yokedilmek istenen emekçiler **fabrikalardan-işyerlerinden**; soruşturma, okuldan atılma, gözaltı tehdidi ile sindirilmek istenen gençlik **okullardan**; “Haklıyız Kazanacağız” pankartı altında toplandı, umudun adını haykırdı. Direnme savaşımızı alanlara taşıyarak kızıl bayrakları dalgalandırdı. Halkız biz, halkın öncüleri, kurtuluş umuduyuz; kurtuluşumuzda de elbette halkın her kesiminden insanlar olacaktı. Devrim iddiası olan bir hareketin başka türlü olması da düşünülemezdi. Burjuva basının dahi, “gençlerin dışında çocuk ve yaşlıların da olduğu...” kızıl bayraklı kortej Devrimci Hareketin **halklaşmasının**, köklerini halkın her

kesimine yaymasının ifadesidir. Yıllara yayılan direnişteki halklaşma, alanlarda çok daha çarpıcı olarak ortaya çıktı.

Alanda HADEP kitlesinden sonra tartışmasız en büyük kitleselliğe Cephe güçleri sahip olmuştur. Bizim cenazemizi kaldırmak isteyenler hatta kaldıranlar utanmışlar mıdır? Yüzleri kızarmış mıdır? Hiç sanmıyoruz. O yüzleri kızarmayanlar bizi Kızıldere’den bu yana hiç bir zaman hazmedemediler. Daha Kızıldere’nin ardından yokedildiğimiz fetvasını vermişlerdi. Buna rağmen her dönem, hayatın her alanında kavgayı omuzladığımızda, ideolojik mücadele yapmadılar, yapamazlar; yalan, spekülasyon, karalama, sabotörlük ile düşmana yakın bize uzak durarak bizim yürüyüşümüzü engellemek istediler. Her katliamdan, her baskı döneminden sonra cenazemizi kaldırmaya soyundular, vaazlar verdiler. Kuşatmalara alındığımızda, bir duvar da onlar ördüler. Bu hiç bitmedi. Her seferinde yanıldılar, yenildiler. Ama devam ettiler. Kendi güçlerine güvenmeyenlerin karakteri budur, hep böyle yaparlar; emperyalizmden ve burjuvaziden alınmış teorilerle şu veya bu kesimleri etkilemeye çalıştılar. Etkileyemezler. Çünkü emperyalizmin ideologlarından aşırılmış teorilerinin, politikalarının hükmü hiç bir zaman uzun süreli olamaz. Olmamıştır. **Kızıl bayraklıların yürüyüşü, tarihe** büyük bir kararlılığın, cüretin ve fedakarlığın adı olarak yazıldı. Kızıl bayraklılar, düşmana inat, felaket tellallarına inat, daha kitlesel, daha görkemli, daha coşkulu ve kararlıydılar.

Bu yürüyüş, 17 aydır direnme savaşını sürdürenlerin yürüyüşüdür. 17 aydır ölümler pahasına, sakatlıklar pahasına direnenlerin yürüyüşüdür. Evet, 17. ayına girmişti direniş. Şehitlerimizin sayısı 90’a varmıştı. 19 Aralık’tan önce, 19 Aralık’ın hemen ertesinde, toprağa verdiğimiz şehitlerimizin sayısı 50’lere vardığında, direnişimizin birinci yıldönümünde, hep ve durmadan “*bitirin, bırakın*” diyenlere rağmen, biz ölmekten yılmazken, ölümlerimizi saymaktan yorulanlara rağmen, onların direnişe sırtını dönen, düşmana güç veren tutumlarına rağmen, 17 aydır 90 şehitle direnme savaşını sürdürenlerin yürüyüşüdür. **Herkes altını çizsin**; Umut, daha da büyümüştür bu ülkede. Bayrağımız ülkemizin her yanında daha da çok dalgalanmaktadır. Son sözü söylüyor değiliz henüz, ama alanda kızıl bayraklarıyla konuşanlar direnenlerdir. Kızıl bayraklarıyla yürüyenler, bedel ödemekten korkmayan, ideallerinden, devrimden ve iktidar hedefinden vazgeçmeyen devrimin yürüyüşçüleridir.

KIZIL BAYRAKLARIN YÜRÜYÜŞÜ

Zaptettik alanları; yüzbinler olup aktık meydanlara; emperyalizme ve zulme karşı öfkemizle, dillerimizde direniş ve özgürlük sloganlarımız, kızıl bayraklarımızla ve kazanacağımızı ilan eden pankartlarımızla.

564 gündür hapishanelerde katliamlara, işkencelere, tecrite, sansürlere rağmen süren direnme savaşını sürdürünler yürüdüler alanlarda.

Direnme savaşının sesini, kahraman şehitlerini alanlarda haykırdık. Yüzbinlerle buluşturdük kahramanlarımızı.

Yürüdük zulmün üstüne, kahramanlarımız gibi. Bu yürüyüş kızıl bayraklıların yürüyüşüdür. Bu yürüyüş direnme savaşçılarının yürüyüşüdür.

Kızıla bürünen alanlara rengini veren dökülen kanımızdır. Binlerce insanımızın kanıyla boyandı o bayraklar. Dökülen kanlarımızla bir kabus gibi çöktük zulmün üstüne. Oligarşinin korkusu şimdi daha büyük.

“Durduramayacaklar, halkın coşkun akan selini”... Durduramazlar kızıl bayraklıların yürüyüşünü.

Durduramadılar!

Baskı, zulüm, katliam, işkence, kuşatmalar, devrimcileri yoketmek için yürüten kampanyalar, felaket tellallarının çığlıkları... hiçbir şey yürüyüşü durduramıyor. Yürüyüş büyüyerek sürecek.

Halkız biz; yüzbinlerle doldurdük meydanları, milyonların taleplerini ilan ettik. Aşağılanan, ezilen, baskıyla susturulmak istenen yoksulların ekmek, adalet, özgürlük ve bağımsız ülke özlemi olduk.

65 milyondük alanlarda, karşımızda bir avuç işbirlikçi...

“Halkların nasırlı yumruğu”nun “balyoz gibi patlayacağı” günleri bekleyin;

Bekleyin kızıl bayraklıların Anadolu’nun tüm alanlarını zaptedeceği günleri...

Demek ki “Olay”

Olmuyormuş!

Oligarşi her yıl medyayı da kullanarak “olay çıkacak” demagojisiyle katılımı düşürmeye çalışır. “Olay” çıkaran diye sürekli devrimciler lanse edilir. Oysa bugüne kadar tüm 1 Mayıs’lara tek tek bakan şu gerçeği tartışmasız olarak görür; polisin provokasyon yaratmadığı, saldırmadığı hiçbir gösteride “olay” çıkmamıştır. Bu nedenle bu 1 Mayıs için “bu kez olay çıkmadı” haberleri esasen, “**bu yıl polis provokasyon yapmadı, olay çıkmadı**” olmalıdır.

Emek Plaformu’nun 41 yerde, “Eşitlik, Özgürlük, Kalkınma ve Sosyal Adalet İçin, Başka Bir Türkiye Mümkün” adıyla düzenlediği mitingler halkın her kesiminin kendi taleplerini dile getirdiği yerler oldu. “IMF Defol” sloganı tüm alanları da en çok atılan slogan olurken, İstanbul Cephe güçlerinin kıvılcık bayraklı görkemli yürüyüşüne tanıklık etti.

İSTANBUL

Abide-i Hürriyet’in Rengi Kıvılcık

İstanbul Abide-i Hürriyet alanı yine bir 1 Mayıs’ın coşkusunu yaşadı. Her köşesinde devrimci sloganlar haykırıldı. Halkın taleplerini duydu tepesi, yolları. Halkın ekmek ve adalet, özgürlük taleplerini duymamazlıktan gelen IMF iktidarları da duyacak. Abide-i Hürriyet alanını dolduran, alana sığmayıp dışarıda kalan yüzüne yakın kitle bunda kararlı olduğunu her sloganıyla, her pankartı ve dövizleriyle anlatıyor. Geçen yılki sayılarını ikiye katlamış olmaları bunun kanıtı.

Sabah 9.00’den itibaren Şişli ve Perpa yönlerinde toplanmaya başlayan, devrimci gruplar, partiler, sendikalar, kitle örgütleri kortejlerini bir yandan sloganlar atarak oluşturdular.

DİSK, KESK, Türk-İş geçen yıla göre biraz daha kalabalık bir görünüm sergilese de, üye

potansiyelleri, son bir yıl içinde emekçilere yönelik devletin politikaları düşünüldüğünde emekçileri alanlara taşımak için yine ciddi bir çalışma yapmadıklarını anlamak hiç zor değil. Her sektörden işçiler, emekçiler kendi taleplerini yazdıkları döviz ve pankartlarla sömürüye, işten atılmalara, özelleştirmelere karşı sloganlarını haykırdılar.

Her iki toplanma yerinde bulunan yasal partilerde ise büyük bir değişiklik yok. Yaklaşık rakamlarla ifade etmek gerekirse; EMEP; 2000, SİP(TKP); 1500, ÖDP; 900, DSİP; 80, Sosyalist Parti Öngirişimi; 100... Devrimci grupların sayıları ise 50 kişilik gruplardan bin kişilik gruplara kadar değişik sayılarda kortejlerini oluşturdular.

Alana F tipleri ile ilgili pankartların girişi geçen yıl olduğu gibi yine yasaktı. Ama direnişe ilişkin sloganlar alanın tümünde en çok atılan sloganlar arasındaydı. “Kahrolsun ABD Emperyalizmi” ve “Kahrolsun İsrail Siyonizmi” gibi Filistin’i destekleyen, emperyalizme

ve siyonizme karşı atılan sloganlar da halkların dayanışmasının güzel örnekleri olarak 1 Mayıs'ın tarihine geçti.

Alan dolduğunda kitlenin yarıya yakını hala alana ulaşamamıştı. Tertip komitesi bir süre bekledikten sonra mitingi başlattığında kortejler hala yürüyordu. Komite adına yapılan konuşmalarda emperyalist politikalar, işten atılmalar, iktidarın emekçilere yönelik politikaları eleştirilirken Ferhat Tunç söylediği türkülerle kitleyi coşturdu.

Alanda toplanan emekçiler, her yıl en görkemli katılım sağlayan kortejlerden birinin oraya henüz ulaşmamış olmasından gözlerini uzaktan dalga dalga gelen korteje yönlendirmişti.

Kızılbantlılar Direnme Savaşında Kızılbayraklılar Alanlarda

Gökyüzünü kızıla boyayan bir kortej geliyor dalgalanan bayraklarıyla.

En önde “**Haklıyız Kazanacağız**” pankartı, arkasında 100 kızıl sancak, onların arkasında beyaz başörtülerinin üzerine bağladıkları kızıl bantlarıyla, önlüklerindeki “**Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun**” sloganlarıyla şehit ve tutsak aileleri ve büyük direnişin gazileri var.

Tanıyor alanlar bu korteji; Başkızı kızıl bantlı analar 12 Eylül'ün karanlık günlerinden beri alanlardan acılı, öfkeli ve kararlı yüzleri hiç eksik olmayan TAYAD'lılar onlar. Ucu hala gözükmeyen, 1 Mayıs alanına değil, devrime yürür gibi yürüyen Cephe güçlerinin korteji yaklaşan. Kitlenin elindeki 500'den fazla şehidin resmi anlatıyor kim olduklarını; 30 yıldır katliamlardan, ateşten ve ihanetten geçip gelenler, ölüp ama yenilmemenin manifestosunu Kızıldere'de, 12 Temmuz'da, Çiftelavuzlar'da, 19 Aralık'ta, F tiplerinin hücrelerinde yazanlar onlar. 30 yıldır böyle görkemli, böyle kararlı bir ruhla sürdürüyorlar yürüyüşlerini.

Anadolu tanıyor onları; elle-

Mitingden Sloganlar

Mitingde atılan sloganlardan bazıları şunlar oldu:

BİZ TÜKETMEZSEK, HİÇ ÜRETMEYİZ

ÇALIŞMA SAATLERİ KISALTILSIN

DEVLET GÜDÜMÜNDE SENDİKAYA HAYIR

DÜŞÜNCEYİ YOK EDECEĞİNİ SANANLAR DÜŞÜNMEYİ BİLMEYENLERDİR

ESNAF VE SANATKARIN SORUNLARI ÇÖZÜLSÜN

**EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET
FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA**

HERKESE İŞ GÜVENCESİ, İŞTEN ATILMALARA SON

**İŞÇİYİZ
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ**

İŞSİZLİĞE, PAHALILIĞA, ZAMA, ZULÜME SON

YAŞASIN 1 MAYIS YAŞASIN SOSYALİZM

YAŞASIN FİLİSTİN HALKININ DİRENİŞİ.

12 EYLÜL ANAYASASI KALDIRILSIN,

YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE MÜCADELEMİZ,

ÜLKEMİZ OKULUMUZ GELECEĞİMİZ İÇİN MÜCADELEYE,

ANADİLDE EĞİTİM İSTİYORUZ

Halkız Biz

Her milliyetten,
dinden, mezhepten,
meslekten, yaştan
halkız biz...

İstanbul'da çocuklu
aileleri miting alanın-
dan geri çevirmeyi,
sanki çocukları çok
düşünürlermiş gibi
"çocuklar ezilmesin"
demagojisiyle açıkla-
yanlar bu gerçeği de-
ğiştiremedi.

rinde dalgalanan 5 binden fazla kıvıll bayrağın her karesini kanlarının kıvıllıyla boyayan büyük bir cüretin, topraklarımızdaki devrim iddiasının temsilcisi onlar. Zülmün, "yokettik, bitirdik" dediğı her anda daha da güçlü ayağı kalkmasını bilen, metrelerce kortejlerinin arasına yayılmış pankartlarda 20 kez tekrarlanan "Haklıyız Kazanacağız" şiarını dalga dalga Anadolu'ya yayanlar onlar.

Yaklaşıyorlar kararlı adımlarla alanı inlemek için. Kitlenin önündeki sancaklı grup meydana girişteki ilk köprüye geldiğinde en arkadaşiler yeni yürümeye başlayabiliyor ancak. 8 bin civarındaki kitle alana ulaşana kadar sağda solda bekleyenlerin kimi, neden bekledikleri anlaşılmaya başlıyor. Birer onar katılıyorlar Cephe güçlerinin kortejine. Bu kararlılığı, kıvıll bayraklarda, sloganlarda, direnme savaşında ifadesini bulan devrimin yenilmezliğini görüp de katılmamak olur mu bu yürüyüşe. Katılıyor binlerce insan Anadolu ihtilalinin yürüyüşüne; **10 bine** yaklaşıyor kıvıll bayraklıların yürüyüşü.

HADEP'in ulusal taleplerini dile getirdiğı **kortejinden sonra en kitlesel kortej** olduğı konusunda kimsenin kuşkusu yok. Seviniyor dostlarımız, bunca katliam ve kuşatmalardan geçerek böyle kitlesel olarak alanlara yürüyüşümüze. Öfke içinde bizi yoketmek isteyen oligarşi, ne yapsa ne etse başaramıyor, 30 yıllık

çaresizlikleri ilan ediliyor yine alanlarda. "Ölümümüzü" ilan eden felaket tellalları ise sessiz...

YÜRÜYEN YOKSUL HALK

Halkın yürüyüşü bu. Her yaştan, her mezhepten, her milliyetten halk var Cephe güçlerinin kortejinde. Bu nedenle en gür sesle, yürekten kopup geliyor "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları. Bu nedenle başka halkların acılarını en çok içlerinde onlar duyuyor ve er geç olacak olanı haykırıyorlar İstanbul'dan Ortadoğu'ya; "**Şaron Yenilecek Filistin Kazanacak**"...

Çoğu gecekonduardan akıp geldiler meydana. Sarıgazi, Gülsuyu, 1 Mayıs Mahallesi ve Kartal'dan otobüslerle yola çıkanlar yoksul halkın bu yürüyüşüne katılımını engellemek için yolda durduruldu ve miting bitene kadar bırakılmadılar. Buna rağmen gecekondu yoksulları kadını, erkeğı, genci yaşlısıyla burjuva basının da kabul etmek zorunda kaldığı; Cephe güçlerinin halklaşmasının en somut ifadeleri.

Yoksul halkın kurtuluşunun kavgada, devrimde olduğunu biliyor kıvıll bayrakların korteji. Zaferin Cephe ile geleceğinden eminler. Devrimin önderliğinin adı düşmüyor dillerinden. Direnmeyi, kazanmayı, zorluklar, kuşatmalar karşısında pes etmemeyi ondan öğrendiler çünkü. Bu slogana Kızıldere'de devrimin yolunu çizenlerin sloganı eşlik ediyor; "**Mahir**

İşte bayrak elimizde,
gür sesimizle
yürüyoruz adım adım
düşman üstüne.
Baskı, ceza, ölüm
kar etmez bize
baş bağladık
bu kavgaya
öle vura
vura öle...

Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş”...

Halk, umudunu haykırıyor. Abide-i Hürriyet alanını dolduran yüzbine yakın kitle duyuyor umudun adını; “*Umudun Adı DHKP-C*”...

YÜRÜYEN DİRENME SAVAŞÇILARI

1,5 yıldır ölümlere meydan okuyan, tarihin kaydettiği en büyük hapisaneler direnişi alana damgasını vuruyor. Bu coşkunun, kararlılığın, kitleliliğin yaratılmasında onların payı büyük. Onlar yürüyor şimdi. Başlarına bağladıkları kırmızı bantlarını ellerinde bayrak yapmış yürüyorlar. “*Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz*” sloganı, 10 bin kişinin hep bir ağızdan haykırduğu slogan. 10 bini direnme savaşının ruhunu taşıyor alanlara. “*Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez*” sloganında 30 yıllık tarihi yaratanlar ve direnme savaşının kahramanları anılıyor. Kortejin başından sonuna kadar her sırada en az bir şehidin resmi ellerde “öldük, yenilmedik, alanlardayız” diyor.

Büyük direnişte oligarşinin işkenceleri sonucunda sakat bırakılan gazilerimiz direnişçilerin alev kokan nefeslerini taşıyorlar alana. Bu alevin hasmını yakacağından tüm dünya emin. Çünkü bu direnme savaşının kazanma azmini tüm dünya gördü.

YÜRÜYEN

EMPERYALİZME KARŞI ÖFKE

Tüm dünya halklarına savaş ilan eden Amerikan imparatorluğu, ülkemizde de en başta bu korteji yoketmek istiyor. Dalgalanan kırmızı bayraklarımız ABD emperyalizminin tarihsel düşmanı, biliyor, tanıyor bizi. Emperyalizm önünde diz çökmeyen bu iradeyi çok iyi tanıyor. Bunun için oligarşiye tarihinin en büyük desteğini veriyor.

Bu kortej de Amerika'yı çok iyi tanıyor. Tarihi boyunca bir milim bile eğilip bükülmemiş anti-emperyalist geleneğin temsilcileri Cephe güçleri. Beynini emperyalist propagandalarla bulandıranlardan değil onlar, dünyanın devasa gücü karşısında “taktik” adına takibe yapmak da yazmaz kitaplarında. Emperyalizme karşı savaşmadan, hiçbir ülkede halk iktidarının kurulamayacağını tarihten, bilimden öğrendiler, öğrendiklerini yaşama geçiriyorlar.

Bu nedenle “*Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi*” sloganını 30 yıldır alışkın oldukları bir ritimle atıyor 10 bin kişi hep bir ağızdan. Yine meydan okuyorlar dünya halklarının başdüşmanına. Yanlarında dünyanın dört bir yanında aynı sloganları haykıran milyarlar olduğunu çok iyi biliyorlar.

YÜRÜYEN

EKMEK VE ADALET KAVGASI

Her slogan ekmeğe ve adaletle ulaşmak için. Bu düzende halk için ne ekmek ne de adalet var. Megafondan yükselen “Ne İstiyoruz” sorusuna tüm kitlenin hep bir ağızdan “Adalet” cevabı vermesi boşuna değil. Ama onlar onlarca yıllık deneyleriyle adaleti bu düzenden isteyenlerden değiller; yine aynı megafonun “Kim Vuruyor” sorusuna 10 bin yürek “Cephe” diye cevap veriyor. Ardından daha gür bir sesle “Yaşasın Halkın Adaleti” sloganı coşkuyu doruğa çıkarıyor.

Gerçek adaletin ve herkese yetecek kadar ekmeğin halkın iktidarıyla geleceğini biliyor halkın korteji. Bunun için iktidarı istiyor, “*Tit-re Oligarşi Parti Cephe Geliyor*” sloganlarında, oligarşinin fobisi haline gelen “rap rap” yürüyüşlerde iktidar yürüyüşünün kararlılığını ifade ediyor yoksullar.

Kitlenin alana sığmaması ve mitingin erken bitirilmesi nedeniyle Cephe güçleri ancak mitingin sonuna doğru alana girebiliyor. Ama terk etmiyorlar hemen alanı, alanda da slogan-

larını haykırıyor ve aynı disiplin, aynı coşku içinde, halk iktidarına yürüyüşün bir adımını daha geride bırakmış olmanın huzuruyla ayrılıyorlar alandan.

YİNE GELECEĞİZ,

DAHA KİTLESEL GELECEĞİZİ

Alandan en son ayrılan Cephe güçleri kortejini en dikkatli izleyenler panzerleri, robocopları, dürbünlü silahlarıyla polislerdi. Cephe güçlerinin alanın boşalmasına rağmen hala orada olması bir an onları panikletse de Cephe güçlerinin kendi programlarını disiplin içinde uygulayıp alanı terk etmesinden sonra “rahat” bir nefes alıyorlar.

Kızılbayraklar ellerden düşürülmediği gibi geride de bırakılmadı. Derlenip dürülmediler de...

Çünkü yine gelecek o kızılbayraklar. Yine dalgalanacak meydanlarda. Daha büyük bir güçle dolduracağımız alanları.

Kızılbayrakların yürüyüşü hiç durmayacak!

Halkı Yenemezsiniz!

En kitlesel ve

görkemli 1 Mayıs'lardan birini kutladık. Bu, hem genel kitlesellik için, hem de oligarşinin yoketmek için tüm kurumlarıyla seferber olduğu Devrimci Hareket için geçerlidir. 1 Mayıs'ta alanlara taşınan kitlesellik ve coşku mücadelede ve örgütlenmede halk güçlerinin kararlılığının ifadesi olmuştur.

Sadece İstanbul'da yüz bine yakın kitle Amerika'ya, IMF'ye ve onların iktidarına karşı öfke ve coşku ile sloganlarını haykırdı. Alanlarda dalgalanan kızıl bayraklar, pankartlar 1 Mayıs'ın kavganın, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin günü olduğu gerçeğinin tüm çabalara rağmen değişti-rilemediğini gösterdi.

Yüzbinlerin katıldığı gösteriler oligarşinin tüm zulüm politikalarına rağmen halkı sindiremediğinin göstergesidir.

Katliamlarla, işkenceyle, Amerika ve Avrupa desteğiyle, yasak ve baskılarla, tecrit ve kuşatmalarla devrimcilerin yokedilemeyeceği 1 Mayıs'ta yeniden kanıtlandı.

görev devrimcilerindir.

Elbette oligarşi de, IMF programını uygulayabilmek, devrimci mücadeleyi yokedebilmek için uyguladığı baskı politikalarının sonuçsuz kaldığını görmüştür. Buna uygun yeni yasalar, yeni baskı

yöntemleri geliştirecektir. Ancak şu ana kadar yaptıklarıyla birlikte düşünüldüğünde sonuç almasının mümkün olmadığı ortadadır. Bu, uygulayacağı her türlü baskı ve zulüm politikasından bağımsız olarak Türkiye gerçeğinin bir sonucudur; bunca açlığa ve adaletsizliğe karşı halkı sürgit susturması mümkün değildir.

Baskı ve Zulüm Sonuç Alamamıştır

Oligarşinin son süreçte halkın tüm kesimleri üzerinde estirdiği terör dalgası, halk örgütlülüklerinin baskı ve zorla sindirilmiş, dağıtılmış olması, katliamlarla halka büyük bir gözdağı verilmiş olması, hak ve özgürlük arayışlarının üzerine panzerlerle, coplarla gidilmiş olması, demokratik hiçbir faaliyete izin verilmemesi vb. etkenler ile birlikte düşünüldüğünde, alanlarda ortaya çıkan sonuç şudur; **oligarşi halkı sindirememiştir.**

Tam tersine faşizmin zulmüne, sömürüye karşı ekmek, adalet ve özgürlük talebi çok daha büyümüştür. İşçi, memur, gecekondulu, köylü, öğrenci tüm kesimler alanlarda örgütsüzlüğe hayır demiştir. Örgütlü güçlerin kitlesinin dışında büyük bir kitlenin örgütsüz olmasına rağmen alanlara dolmuş, şu ya da bu kortejde sloganları haykırmış, **örgütlenme isteği ve ihtiyacını** bir şekilde dile getirmiştir. Bu

Emperyalizme ve

Faşizme Karşı Direniş Büyüyecek

Gerek devrimci hareketin kitlesellik ve kararlılığı, gerekse alanların genel kitleselliği ve atılan sloganlarda ifadesini bulan halkın talepleri faşizmin işinin o kadar kolay olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Demek ki, oligarşi açısından Amerika'yı, Avrupa'yı arkasına almış olması, trilyonları silaha, istihbarat birimlerine aktarması ve baskı, zulüm politikalarını pervasızca uygulaması yetmiyormuş.

Bu güç halkın gücüdür, halkın gücüne inanan, kendine güvenen bizim gücümüzdür.

Bu gücü örgütlülüğe dönüştürmek, emperyalizme ve faşizme karşı her alanda örgütlenmeyi, mücadeleyi geliştirmek demektir. Her mahalle, her fabrika, her okul, her işyeri, her tarla devrimcilerin örgütlenme alanıdır.

ANADOLU'DA 1 MAYIS

ZONGULDAK

İşçilerin ve emekçilerin bayramı olan 1 Mayıs Zonguldak'ta da coşkuyla kutlandı. Saat 16.30'da tren garının önünde toplanan kitle, "Gündoğdu hep uyandı" marşıyla madenci anıtına doğru yürüyüşe geçti. "Haklıyız Kazanacağız" pankartı arkasında yürüyen HÖP'lülerin de içinde yer aldığı kitle, madenci anıtı önünde toplandı.

Yaklaşık 5000 kişinin katıldığı miting, yapılan konuşmalardan sonra söylenen marşlarla ve türkülerle halaylar çekilerek saat 19,00 da sona erdi.

TRABZON

Öğlen saatlerinde Tedaş yokusunda toplanan yaklaşık 1500 kişi, 12:30'da Meydan Parkına doğru yürüyüşe geçti. Mitinge KESK başta olmak üzere çeşitli sendika ve DKÖ'ler, öğrenci platformu, ÖDP, EMEP ve HÖP katıldı. HÖP'lüler bir çok yerde olduğu gibi "Haklıyız Kazanacağız" pankartı ardında yürüdüler. "IMF Defol Bu Vatan Bizim", "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye", "Burdur, Ulucanlar, 19 Aralık Unutmadık Unutmadık Unutmadık", "Direne Direne Kazanacağız" gibi sloganların atıldığı yürüyüş ve miting yaklaşık 3 saat sürdü ve horonlarla son buldu.

MALATYA

Malatya'da miting, 1 Mayıs tertip komitesinin aldığı izne göre saat 14.00'te Ofis Market'in önünde başlayarak saat 17.00'de Emeksiz Meydanı'nda bitirildi. Emek Platformuna üye sendikaların önünde yürüdüğü mitinge birçok parti ve dernek destek verdi.

En önde "Yaşasın 1 Mayıs Haklıyız Kazanacağız" pankartıyla yürüyen HÖP kortejinde, TAYAD'lı aileler, TÖDEF, DLMK imzalı, tutsak yakınlarının ve öğrenci gençliğin taleplerini dile getiren pankartlar taşındı.

Ofis Market önünde saat 14.00 te kitlenin toplanmasıyla pankartlar açıldı ve yürüyüş başladı.

Kortej sıralamasında sendikaların hemen arkasında yürüyen HÖP pankartlarına alana girişte müdahale edildi. TAYAD'ın pankartındaki "İşkenceye Hayır" sözü hemen orada "yasadışı" ilan

edilerek pankart alındı.

Alana girmeden de TÖDEF ve DLMK'nın pankartlarına "tüzel kişiliği olmadığı için" elkoymak isteyen polise karşı kitle oturma eylemi yaptı.

Polis kordonun her iki tarafında da kitle oturma eylemi sırasında "Faşizme Karşı Omuz Omuza, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarını attı.

Oturma eylemi sırasında İl Emniyet Müdür Yardımcısı gelerek "İstedikleri kadar otursunlar bu savaşı devlet kazanacak" dedi. HÖP korteji 30 dakikalık oturma eyleminden sonra pankartlarının hepsini alarak savaşı kimin kazanacağını gösterdi. Daha sonra alkışlarla alana giren HÖP kitlesi pankartlarıyla alandaki yerini aldı.

Emek Platformu sözcüsünün saygı duruşuyla başlattığı mitingte gelen mesajlar okunduktan sonra Eğitim-Sen Müzik grubu kısa bir dinleti verdi.

Sendika başkanlarını ve Platformun mitingini içini boşaltma çabaları alanda çok açık bir şekilde kendini gösterdi. Kitlenin slogan atması dahi engellenmek istendi.

HÖP kortejinin 350 kişiden oluştuğu mitinge katılanların toplamı yaklaşık 2000 kişi civarındaydı.

ANTAKYA

Antakya'da 9 yıl aradan sonra yapılan 1 Mayıs mitingine çeşitli işçi ve memur sendikaları, tutuklu ve hükümlü aileleri ve çeşitli

partiler, devrimci örgütler katıldı. Demokrasi Platformu tarafından organize edilen 1 Mayıs eyleminde, 2000'ni aşkın kişinin katılımıyla Uğur Mumcu Bulvarı'nda coşkulu bir yürüyüş yapıldı.

"Ne Amerika Ne Avrupa Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartıyla HÖP, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartıyla tutuklu aileleri, "Yaşasın Halkların Onurlu Mücadele Günü 1 Mayıs" pankartıyla Ekmek ve Adalet dergisi ve "Halkız Haklıyız Kazağacağız" pankartıyla Asi gazetesi alandaki yerini aldı. 200 kişinin yer aldığı HÖP kortejinde sık sık ölüm oruçlarıyla ve Filistinle ilgili sloganlar atıldı.

Antakya'lı şehit devrimciler Erdiç Aslan ve Yusuf Kutlu da atı

lan sloganlarla anıldı. Grup Nidal'ın söylediği arapça ve türkçe türkülerle miting saat 14.30'da sona erdi.

İZMİR

İzmir'deki 1 Mayıs mitingine yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Mitinge İzmir'de bulunan hemen tüm sendikalar, partiler ve devrimci örgütler katıldı. 500 kişinin yer aldığı HÖP korteji bayraklarıyla, Haklıyız Kazanacağız pankartıyla, otuz yıllık kararlılığı İzmir'in meydanlarına taşıdı.

Saat 11.30'da Konak Gümrük önünde toplanmaya başlayan kitle saat 12.00'de Alsancak Gündoğan Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Alana girişte HÖP kortejinin kızıl bayrakları alana alınmadı. Alanda devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunulmasının ardından konuşmalar yapıldı.

Miting boyunca işçiler, öğrenciler, tutsak yakınları taleplerini sloganlarıyla dile getirdiler. Ölüm orucu şehidi Canan Kulaksız ve Abdülbari Yusufoglu da sloganlarla anıldı.

URFA

Emek Platformu tarafından düzenlenen miting Halepli Bahçe'de yapıldı. Mitinge katılan 2000'den fazla kişi Kürt halkının taleplerini dile getirdi.

DERSİM

Yasağa rağmen 3 bin kişi Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı ve "Yaşasın 1 Mayıs", "OHAL Kaldırılsın" sloganlarını haykırdı.

BATMAN

Üç ayrı kutlama yapıldı. Petrol-İş sendikasına üye 2 bin işçi işyerleri önünde kutlarken, Tek Gıda İş işçileri tütün fabrikası önünde 1 Mayıs'ı sloganlarla kutladı. Üçüncü kutlama ise Genel İş üyesi belediye işçilerinin işyerlerindeki kutlamaları oldu.

Bingöl, Siirt, Van, Hakkari ve **Mardin**'de 1 Mayıs kutlamaları

ANKARA

Sabah saatlerinden itibaren birçok demokratik kitle örgütü, siyasi parti ve gruplar 1 Mayıs kutlamaları için Ankara'nın üç farkı yerinde toplanmaya başladı. Hipodrom'dan, Toros Sokaktan ve Maltepe nokta durağından saat 11.00 da yürüyüşe geçen kitleler saat 13.00 e doğru Tandoğan Meydanı'nda toplanmaya başladılar.

Nokta durağında yürüyüşe katılan yaklaşık 200 kişilik Cephe korteji Haklıyız Kazanacağız, Ölümler Durdurulsun Tecrite Son(TAYAD'lı Aileler), Emeryalizme ve Zulme Karşı Birleşelim(TÖDEF) pankartları arkasında kızıl bayraklarıyla yürüdü. Yürüyüş boyunca "Halkız Haklıyız Kazanacağız, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz, Katil ABD Ortadoğu'dan Defol, Katil Şaron Filistin'den Defol, Filistin Halkı Yalnız Değildir, Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atılarak miting alanına girildi. Alanda "Titre Oligarşi Parti Cephe Geliyor, Umutun Adı DHKP-C, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganları ve halaylarla 1 Mayıs'ı kutlayan cephe korteji saat 14.30 da olaysız bir şekilde eylemi bitirdi.

ANTALYA

Sendikaların, partilerin ve çeşitli platformların organize ettiği 1 Mayıs mitingi saat 16.30'da başladı. Çalı kavşağında başlayan mitingte Haklar ve Özgürlükler Platformunda sloganlarla alana girdi.

TÖDEF'li öğrencilerin " HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ, F TİPİ ÜLKE YÖK TİPİ ÜNİVERSİTE İSTEMİYORUZ" yazılı pankartlarını, alana sokmak istemeyen polis kitlenin kararlı tutumu sonucu geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra polis, HÖP'ün 1 Mayıs bildirimlerini dağıtan Ekrem Musalar adlı tıp öğrencisini gözaltına alarak Terörle mücadele şubesine götürdü. Keyfi gözaltıları protesto eden kitle " İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK" sloganını attılar. Miting boyunca sık sık " YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ, MAHİR HÜSEYİN ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ, İŞKENCECİLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ, TİTRE OLİGARŞİ PARTİ- CEPHE GELİYOR, UMUDUN ADI DHKP-C" sloganları atıldı. Kızıl bayrakların dalgalandığı miting alanında "Mitralyöz" adlı Grup Yorum'un türkülleri söylenerek halaylar çekildi.

BURSA

EMEK PLATFORMU'nun organize ettiği 1 MAYIS saat 15:00 da ZAFER- ATICILAR PARKIN da toplanan partiler, sendikalar, DKÖ, sosyalist basınında katılımı ile yaklaşık 4000 kişi ile kortejler halinde GÖKDERE BULVAR'ına doğru yürüğe geçildi.

EKMEK VE ADALET DERGİSİ BURSA TEMSİLCİLİĞİ "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" pankartı ile alandaydı. 60 kişinin katılımı ile oluşan kortej sık sık "YAŞASIN 1 MAYIS HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ", "HALKIZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ", "MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" "FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR", "YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ", sloganları ile alana girildi.

Alanda "DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR", "NE İSTİYORUZ ; ADALET, KİM İÇİN ;HALK İÇİN YAŞASIN HALKIN ADALETİ" sloganları ile halaylar eşliğinde 1MAYIS Mitingi saat 19:00 sona erdi.

SAMSUN

1 Mayıs Samsun'da coşkuyla kutlandı. Sendikalar siyasi partiler ve bazı DKÖ'lerinde katıldığı mitingte, HÖP te Haklıyız Kazanacağız pankartı arkasında yürüdü.

Saat 12.30 da başlayan yürüyüş İstasyon Caddesinden

başlayarak Cumhuriyet Meydanı'na doğru devam ederken; İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi ve Atılım okullarının açtığı "Tecrit Kaldırılsın Üç Kapı Üç Kilit Açılınsın" pankartının polis tarafından engellenmeye çalışılmasıyla bir gerginlik yaşandı. Ancak HÖP'ün müdahalesi ve sloganları ile birlikte yürüyüşe devam edildi. Yürüyüş sırasında IMF tipi yaşama Hayır, Katil Şaron Filistinden defol, Ezilen halklar Amerikan terörünü yenecek, Sömürge tipi santral istemiyoruz, Tecrit kaldırılınsın üç kapı üç kilit açılınsın, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, dövizleri taşındı. Ayrıca "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Tecriti Kaldırın Tutsaklara Özgürlük, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak sloganlarının yanısıra iyi bir devrimci dayanışma örneği gösterilerek " Yaşasın halkların kardeşliği, IMF tipi yaşama hayır, kahrolsun amerikan emperyalizmi, Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük, yaşasın Ölüm orucu direnişimiz, yaşasın devrimci dayanışma gibi ortak sloganlar hep bir ağızdan haykırıldı. Daha sonra kitle meydana girmeye çalışırken yine polis aynı pankarta müdahale etmeye çalıştı. HÖP'ün müdahalesi ve attığı sloganlar ile tertip komitesindeki sendikacıların birçoğunun muhalefetine rağmen diğerlerinin sahiplenmesi sonucu polise geri adım atıldı ve meydana girildi.

Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı miting sloganlar ve halaylar eşliğinde sona erdi.

ADANA

Adana Emek Platformu'nun düzenlemiş olduğu 1 Mayıs mitingine partiler, demokratik kitle örgütleri, devrimci basın ve öğrenciler katıldı. Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nun önünde sabah saatlerinde toplanan kitle saat 11'de yürüyüşe geçti. Haklıyız Kazanacağız pankartı, kırmızı bayrakları ve dövizleriyle alana gelen korteje arama noktasında polis sorun çıkardı. Kırmızı bayrakların asılı olduğu sopaların "polise saldırı olur" gerekçesiyle içeriye almadılar. Bu nedenle polise tartışmalar oldu. Tertip Komitesine bayraklar verilerek içeriye girildi. Mitingte sıklıkla tecrit karşıtı sloganlar atıldı. Haklıyız Kazanacağız pankartının arkasında yaklaşık 250 kişi yürüdü. Yürüyüş sırasında kortejde

aranma yapılmadan giren kişiler olduğu gerekçe-
siyle polis bir arkadaşımızı yeniden aramak
istedi.Ancak buna izin verilmedi.Polisin bu tutu-
munu protesto amaçlı oturma eylemi yapıldı.Bu
sırada "Baskılar bizi yıldıramaz ,İnsanlık onuru
işkenceyi yenecek" sloganları atıldı.Daha sonra
yeniden yürüyüşe geçen kitle alana girerken
"Halkız,Haklıyız Kazanacağız,Titre Oligarşi Parti-
Cephe Geliyor" sloganlarını atarak ve gerilla
yürüyüşüyle alana girdi.Alanda ayrıca Mahir
Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Umudun
adı DHKP-C,Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi
sloganları atıldı.Devrim şehitleri için yapılan saygı
duruşundan sonra halaylar çekildi.Saat 14'de sona
eren mitingte Mersin, Osmaniye ve Antepten
gelenlerde yürüdü.

Yasakçılar Alanlarımızı Kirletemez

Ankara'daki mitingde bugüne kadar olma-
yanlar da vardı. **ANAP, SP, AKP** ve **DYP** bunlar-
dan bazılarıydı.

1 Mayıs öncesi mitingde katılmak için DYP,
AKP ve SP kendisi tertip komitesine başvurur-
ken; **DSP, MHP, CHP** ve ANAP komite tarafın-
dan davet edildiler.

1 Mayıs'ı 1 Mayıs olmaktan çıkarmak için sendika bürokrasisi yetmedi, şim-
di de 1 Mayıs alanlarını kirletmek için düzen partileri yardıma çağrılıyor. Bunla-
rın tümü on yıllarca iktidarları döneminde 1 Mayıs gösterilerini yasaklayan, mey-
danlarda kanımızı akıtan, copleyanlar değil mi?

1 Mayıs'ın mücadele günü olduğunu ağzına almamak için elinden gelen her
şeyi yapan işbirlikçi sendikacıların gücü 1 Mayıs'ın kavganın sloganlarının haykır-
ıldığı alanlar olmasını nasıl engelleyemediyse, yardımcılarını da alanlarımızı kirle-
temezler.

1 Mayıs Yasakları ve Yasağa Karşı Direniş

1 Mayıs'ın yasaklandığı yerler de oldu.

Newroz'daki "olgunluk" oligarşiye yeterli gelmemiş olacak ki,
1 Mayıs için izin verilmeyen yerlerden biri Diyarbakır oldu. Emek
platformunun yapmak istediği basın açıklamasına ise polis saldırdı.

Dersim'deki yasağa karşı yapılan basın açıklaması yasaklama-
nın çare olmayacağını göstermek için olumlu bir adımdı.

Mersin ise Dersim'in tam tersi, yasaklayanlara cüret veren bir
"sessizlik" içinde geçirdi 1 Mayıs'ı.

Newroz'da yasağa rağmen sokağa çıkan Kürt milliyetçiliği 1
Mayıs öncesi 1 Mayıs'a sahip çıkma yönündeki tüm çağrılarına rağ-
men, Mersin'de kitlesini alanlara çağırmadı. Bunun yerine partiler
ve sendikalar kendi binalarında "kutladılar".

Kuşkusuz oligarşi emeğe, halka ait her şeyi yasaklamak ister,
yasaklar. Devrimcilere, sola düşen ise, yasakları alanlara çıkarak
geçersiz kılmaktır. Bugün İstanbul'da yüzbinler alanlara doluyorsa,

80'li yılların sonuna doğru hızlanan ve her yıl artan alana çıkma ısrarının sayesinde. Bunun için şehitler verilmiş, bedeller öden-
miştir. Bu bedellerle 1 Mayıs kazanılmış, oligarşi mitinglere izin
vermek zorunda kalmıştır.

Oligarşiyi o noktaya getiren devrimcilerdir, devrimci hareketin
bu konudaki özel çabası ve ödediği bedellerdir. Yasaklarla karşı
karşıya kalan her kesim, bu süreçten ve dev-
rimci ha-
reketin
politikala-
rında n
dersler çı-
karmalı-
dır.

1 Mayıs Öncesi'nden

1 MAYIS'IN COŞKUSU GÜNLER ÖNCE AKTI MEYDANLARA...

Heryıl haftalar öncesinden başlar 1 Mayıs hazırlıkları. Ev ev so-
kak sokak dolaşarak 1 Mayıs çağrıları ulaştırılır. Bildiriler, afişler,
kuşlamalar, piknikler, dinletiler yapılır. Bu yıl da yapıldı bunlar.
Haklar ve Özgürlükler Platformu 1 Mayıs öncesinde **İstanbul**'da bir
piknik düzenledi. 28 Nisan Pazar günü yaklaşık binbeşyüz kişinin
katıldığı bir piknik gerçekleştirildi. Yaşlısından gencine, kadından
çocuğuna herkesin katıldığı piknikte davul zurna hiç durmadı, in-
sanlar coşkulu halaylar çektiler. Halaylar aynı bir anlam kazandı
ölüm orucu gazileriyle.

Sanatçıların, müzik gruplarının eşliğinde türküler söylendi.

Grup Yorum adına önce sözü Hakan Alak aldı ve "Ölüm orucu ga-
zilerinden İhsan Cibelik ile birlikte 7 yıl aradan sonra birlikte sah-
neye çıkmanın heyecanından güzelliğinden birde bu duygulara 1
Mayıs'ın heyecanı eklenince dahada anlamlı olduğundan" söz etti.
Ve sözü İhsan Cibelik'e bıraktı. Cibelik konuşmasında "Bugün yü-
reğimizin bir parçası hastanelerde, bir parçası Filistin'de direnen
halkın yanında, bir kısmı burada hep birlikteyiz . Hepimiz bugün
buradayız herşeyimizle... Hastanedekiler aynı duygularla direni-
yorlar, bizler burada aynı duygularla birlikteyiz.. Ve yine aynı duy-
gularla 1 Mayıs alanlarında olacağız ve bugün burada olan herke-
si 1 Mayıs'ta da görmek istiyoruz" dedi. Ve sözü türkülerle bırak-
tı. Grup Yorumun söylediği marşlar, türkülerle insanlar coşkulu
halaylar kurdular.

Halaylar, 1 Mayıs'ta Şişli Abide-i Hürriyet'te kızıl bayrakların
altında sürdürüldü.

1984

1996

2000
.
.
.
2002

MGK "cezaevleri sorunu"nu görüştü

Direnişe çarpan "cezaevleri sorunu"

Hücrelerde tecrit, ülkemizde zulüm ve adaletsizlik sürdükçe

MGK, "cezaevlerini sorunu"nu görüşmeye devam edecektir.

Zulmün olduğu yerde halkların direnme hakkını yokedebilecek hiçbir kararı yaşama geçiremezler...

Direniş 550'li günleri çoktan geride bırakmışken, MGK'nın Nisan sonundaki toplantısının gündemlerinden biri yine "cezaevleri sorunu" ve direnişti.

Yani MGK, 19 Aralık'da büyük bir katliamla, hücrelerde aylardır uyguladığı tecritle, hastaneleri işkencehaneye çevirerek çözemediği "sorunu" tartıştı bir kez daha.

Peki ne sonuç çıktı? Ne diyor MGK?

"MGK sonuç bildirisine" bakılırsa bir şey demiyor. "Son durum hakkında Adalet Bakanı bilgi verdi" demekle yetiniyor sadece. Gerçek elbette bu kadar değildir. Cezaevleri hakkında bugüne kadar alınan bir çok kararda olduğu gibi, bunda da toplantının kamuoyuna açıklanmayan bölümünde diyor ne diyor.

Açık olan, **zulme devam**, katliama devam diyor özet olarak.

Direnişin kararlılığı açısından MGK'nın zulme devam demesinin hiçbir anlamı yoktur. Tüm dünyanın hayranlıkla izlediği direniş tarihinde eşi benzeri olmayan açlık ve zulüm günlerini geride bırakarak sürüyor.

Faşist iktidar istediği kararları alabilir, ama kararları uygulayabilme iradesini baştan kaybetmiştir. Direnişin iradesi, zulmü kararlarını uygulayamaz hale getirmiştir. Güçlü silahlarla katliamlar yapabilir, yakıp yıkabilirler, ama kararlarını uygulamış olmazlar.

**direnme
savaşı sürüyor
564. gün**

Kararlarının özü dirinişi bitirmekse, bitiremiyorlar.

Türkiye topraklarından devrimciliği, devrimci mücadeleyi söküp atmaksa, başaramıyorlar. İşte 1 Mayıs'da dalgalanan kıvıllı bayraklarımız bunun ifadesidir.

Devrimcilerin beyinlerini teslim almaksa, alamıyorlar. İdealleri, düşünceleri için ölüme yürüme kararlılığımız bunun ifadesidir.

Hapishaneler Her Zaman MGK Gündeminde Oldu

MGK hapishaneleri yeni gündemine almış değil. Yıllardır neredeyse her MGK toplantısının değişmeyen gündemidir hapishaneler.

Demirel'in ifadesiyle "30 kez MGK'da görüşülen cezaevleri sorunu" hiçbir zaman MGK'nın gündeminden düşmedi.

"Cezaevleri sorunu"; halkın zulme ve sömürüye karşı mücadelesi sorunu demektir. Bu sorunu çözmenin de bir tek anlamı vardır, halkın direnişini kırmak, örgütlenmelerini yoketmek, umudunu yoketmektir.

Çünkü cezaevleri hiçbir zaman, devrimcilerin mücadelenin belli bir aşamasında yıllarını geçirdiği yerler olmadı, tam tersi mücadelenin de alanlarından biri haline geldi. Gün oldu, halkın yaşadığı bir acıya, katliama cezaevlerinden ses verildi, gün oldu cezaevlerindeki direniş dışarıda onbinleri harekete geçiren bir işleve büründü.

Yani oligarşi açısından hep "sorun"du cezaevleri. "Cezaevleri sorunu" diye ifade ettikleri, devrimcilerin direnişi oldukça ne IMF kararlarını rahatça uy-

gulayabilirler, ne Amerikan işbirlikçiliklerini meşrulaştırabilirler, ne de halkın direnme dinamiklerini yokedebilirlerdi.

Bu nedenle 19 Aralık'ta erken zafer naraları atanların başında olan Ecevit'in yeni yıl mesajının odağına, "cezaevleri sorununun çözülmesi geleceğe umutla bakmamıza etken oluyor" sözü oturmuştu. "Umutla baktıkları geleceklerinin" IMF ile imzalanan pervasız satış anlaşmaları olduğu, topraklarımızı karış karış emperyalist tekellere satış olduğu, Amerika'ya uşaklığın Cumhuriyet tarihindeki en üst noktaya ulaşmak olduğu, milyonlarla ifade edilen emekçinin işinden atılması olduğu... Yani daha fazla sömürü, daha fazla zulüm demek olduğu çok geçmeden anlaşıldı.

Hapishanelere ilişkin tüm kararlar bugüne kadar MGK'da alındı ve uygulandı.

Ulucanlar katliamının hemen ardından Demirel'in başkanlığında 30 Eylül 1999'da yapılan MGK toplantısının sonuç bildirisi, katliama sahip çıkan ve yeni katliam kararlarının alınacağını işaretini veren

bölümünde şöyle deniyordu;

"Cezaevlerinde devlet ve kanun hakimiyetinin tam anlamıyla sağlanması için gerekli idari ve yasal tedbirlerin vakit geçirilmeksizin alınması gerektiği üzerinde duruldu".

Nitekim, bu toplantının ardından 19 Aralık kararının alındığı MGK toplantısına kadar geçen sürede tek saldırıların dışında Burdur'da kol koparıldı, Bergama hapishanesi yerlebir edildi.

19 Aralık'ın kararı da orada alındı. 19 Aralık katliamıyla direnişi MGK gündeminden de çıkarmayı hedeflediler.

Çıkaramadılar.

Şimdi yine gündemde. 564 gündür süren direnişle gündemde, uygulanamayan ıslah programıyla gündemde... Hücrelerde tecrit, baskı, işkence sürdükçe, Türkiye'yi işbirlikçi iktidarlar yönettikçe de MGK gündemine gelmeye devam edecektir.

Çünkü, zulüm oldukça, halkımız aç bırakıldıkça biz direnmeye, mücadeleye devam edeceğiz.

Direndik...Öldük...Çoğaldık...

ALANLARDA DALGALANAN KIZIL BAYRAKLAR OLDUK

Onlarca ölüm orucu direnişisini bu kızıl bayraklarla uğurladık son yolculuklarına. Onlarcası toprağa bu kızıl bayraklara sarılarak gömüldü.

19 Aralık'da zulmün karşısında canlarını barikat yaparken, halkı ve yoldaşları için bedenlerini tutuştururken kızıl bantlarıyla yürüdüler faşizmin kurşunlarına karşı.

Kızıl bantları dalga dalga bayrak oldu İstanbul'un yoksul gecekonduarında dalgalandı; gecekonduara sığmadı 1 Mayıs meydanlarında binlerce olup **"işte yine onlar"** dedirttiler dostu düşmana.

Kahramanların ölmeyeceği 1 Mayıs alanında dalgalandı kızıl bayraklarla bir kez daha duyuruldu dünyaya.

O kızıl bayraklar renklerini devrim uğruna düşenlerin, halk için direnenlerin kanından aldı. Kızıl bayraklarımız, özgürlük düşümüzün, bağımsız ülke idealimizin simgesidir. Düşlerimiz, ideallerimiz kahraman şehitlerimizle büyüdü. Onlarla büyüttük umudu.

Şehitlerimizin mirasını alanlarda dalgandırıyoruz şimdi.

Ve tarih önünde, halkımız nezdinde, dünya halklarının karşısında **söz veriyoruz ki;** Ülkemizin tüm alanları, kentlerimiz, köylerimiz, dağlarımız kızıla kesene kadar emperyalizme ve faşizme karşı direnişimizi sürdüreceğiz. Zulüm, önünde diz çökmüş bir halk bulamayacak.

Ve **ilan ediyoruz ki;** sözümüzü yerine getireceğiz. Çocuklarımız, olmazsa onların çocukları, yoksa onların da çocukları kızıl bayraklarımızı özgür ve bağımsız Türkiye'nin en görkemli alanına dikecektir.

Katillerin “Terör Listesi” Demagojisi

Aylardır bir kampanya yürütülüyor. Avrupa Birliği tarafından hazırlanan “terör örgütleri listesine” Türkiye’den DHKP-C ve PKK’nın alınması için oligarşi tüm kurumlarını seferber etti bu kampanyada. İlgili ilgisiz tüm bakanlıklarıyla, basınıyla, bürokratlarıyla, yalanları ve demagojileriyle süren bir kampanya her gün TV’lerden izlettirildi.

Özellikle listenin yenilenmesi toplantılarının olduğu geçtiğimiz hafta içinde kampanya daha da yoğunlaştı. Suçluluk telaşı içindeki oligarşi binbir türlü yalanla süslediği, katliamcılığını gizlemek için kontrgerilla merkezinde hazırlanan haberleri basında yayınlattı.

“Terör Brüksel’de bayrak açtı... Bayrak da çektiler... Teröristlere diplomat statüsü... Terör bayrak açtı... Teröristlere Belçika ‘kıyağı’...” bu haberlerin başlıklarından sadece bir kaçı.

Habere “konu” olan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Enformasyon bürosu adeta bu haberlerden bir kaç gün önce açılmış, ya da habercilerin tümünün birden o gün haberi olmuş gibi, yıllardır birçok ülkede olduğu gibi Belçika’da da mevcut yasalarına göre faaliyet gösteren yasal bir büronun resimleri yayınlandı.

Kampanyaya son olarak, kampanyanın örgütleyicisi Genelkurmay da katıldı.

Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu 29 Nisan’da CNN Türk’ün sorularını cevapladığı programda; “bazı Avrupa ülkeleri PKK ve DHKP-C gibi terör örgütlerine karşı, tüm taleplerimize rağmen hiçbir önlem almamıştır. Özdemir Sabancı’nın katili alen Türkiye’ye iade edilmemiştir.” dedi. Yalan bununla da bitmedi, “350’nin üzerinde öldürme eylemi yapan DHKP’nin korunduğunu” söyledi ve bunun anlamının da “Avrupa’nın Türkiye’ye bu konuda ne kadar samimiyetsiz baktıklarının” kanıtı olduğunu söyledi.

Onbinlerin Kanı Üzerinde Oturanların Suçluluk Telaşı

Genelkurmay Başkanı’nın açıklamasına karşı bir açıklama yapan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Genelkurmay’ın Türkiye’de neyi temsil ettiğini, kanlı tarihini

Yalan ve demagoji gerçeğin karşısında güçsüzdür. Tüm dünya kim terörist, kim katlediyor, kim yalan söylüyor görüyor ve biliyor.

Tarihi, katliam, cinayet, provokasyonlarla dolu, Susurluk’un örgütleyicisi, halka karşı işlenen tüm suçların planlayıcısı Genelkurmay “terör” demagojisi yapamaz. Terör; Genelkurmay’ın tarihine bakılarak tarif edilebilir.

anlattı.

Türkiye Cumhuriyeti’nin tarihi boyunca halka yönelik bütün katliamlardan, her türlü ekmek ve adalet arayışının, hak ve özgürlük talebinin kanla, kıyımla, katliamla bastırılmasından sorumlu olan; her katliamın, cinayetin, işkencenin, köy boşaltmanın, diri diri yakmanın, tecavüzlerin, cuntaların altında imzası olan;

Susurluk’u bizzat örgütleyen, yöneten ve göstermelik olsa dahi Susurluk ilişkileri deşifre olmuş bir tek generalinin

dahi yargılanmasına “ne hukuku, ne meclis araştırma komisyonu” diyerek izin vermeyen;

IMF iktidarlarını destekleyerek yoksulluk, açlık ve her türlü zulmün yaratılmasından birinci dereceden sorumlu olanlar konuşuyor.

Tarihi boyunca katletmekten başka hiçbir şey bilmeyen, onbinlerin kanı üzerinde ihalelerden, OYAK Holdinglerden trilyonlar kazanan, “kutsal görev” diyerek binlerce genci kendi pis çıkarları için öldüren, Amerika’ya dolar karşılığı kendi askerini kiralayan Türkiye’nin en büyük katliam çetesi başı konuşuyor.

Genelkurmay ve Genelkurmay destekli iktidar bu suçlarını gizlemek için Amerika’nın tüm dünya halklarının direnişleri karşısındaki “terör” demagojisini yineliyor.

Anadolu toprakları eğer bir terörist tanımlıysa, bu, halkın sırtından zulmü hiçbir zaman eksiltmeyen Genelkurmay ve onun yönettiği, desteklediği iktidarlardan başkası değildir. Onyıllardır ülkeyi MGK aracılığıyla Genelkurmay’ın yönettiğini, ordu’nun entrikalarla, tehditle, şantajla, baskıyla, gerektiğinde tanklarını yürüterek siyaseti nasıl yönlendirdiğini, olmadığında nasıl cuntalar yaptığını dünya üzerinde bilmeyen, duymayan hiçkimse kalmamıştır.

Genelkurmay şimdi bu suçluluk içinde, gerçekleri dünyaya duyuranlara “terör... Örgüt... DHKP-C... cinayet...” demagojisi ile katliamcılığını gizlemek istiyor.

Gizleyemez!

Daha iki yıl önce 19 Aralık’ta elleri kolları bağlı, dört duvar arasına kapatılmış onlarca tutsağı nasıl katlettiklerinin, 6 kadını nasıl kahkahalar arasında diri diri yaktıklarının kanıtlarını, belgelerini devrimciler tüm dünyaya açıkladılar. “Diri diri yaktılar...” katliamcılıklarının en çarpıcı kanıtı olarak

dünyaya yayıldı. Genelkurmay terörist arıyorsa 19 Aralık'ta çektiği görüntülerin tümünü yayınlasın, kim terörist görülecektir.

Ve Genelkurmay'ın maskeli ölüm timleri diri diri yakmanın onayını Amerika ve Avrupa'dan aldılar. Onların desteğiyle tüm hapishaneleri yerlebir ettiler, yaktılar yıktılar. Tank ihalesinde milyon dolarları verdikleri, Ortadoğu halklarına karşı ittifak kurdukları İsrail'in Şaron'un yıkımlarını aratmadılar.

İşbirlikçilerin Bağımsızlık İsteyenlere Düşmanlığı

Genelkurmay'ın devrimci düşmanlığının temel nedenlerinden biridir bağımsızlık için verilen kavga. Evet, Amerikan emperyalizminin sömürgesi olmaya karşı savaşıyor devrimciler. Ve bu savaşta devrimcilerin karşısında Amerika adına Genelkurmay ve onun iktidarlara vardır.

Genelkurmay iktidar gücünün azalmasından korkuyor. Varlıklarını, iktidardaki güçlerini Amerika'ya borçludur. Amerika'dan gelecek talimatları yerine getirmeye hazırdırlar.

Türkiye'nin bağımsızlığının önündeki en büyük engel genelkurmaydır.

Amerika'nın, IMF'nin krediyle ayakta duran, Amerika için halkımız açken silahlanmaya milyonlarca dolar akıtanlar elbette devrimcileri önünde en büyük engel göreceklerdir. "Terör" demagogileri bundandır.

"Terör... 350 cinayet..." demagogileri yapan Kıvrıkoğlu; Onyıllardır iktidarı yöneten, cuntalar yapan, darağaçları kuran, provokasyonlar, infaz ve katliamlar yapan, islamcılar, faşist MHP, Hizbullah gibilerini kullanan, dağlarda Kur'an'dan ayetlerle komünistlere karşı cihat bildirileri dağıtan, tarikatlardan mafyaya kadar her türlü yasadışı oluşumla işbirliği yapan Genelkurmay'ın başıdır.

Onyıllardır bütün bunlar, devrimcileri yoketmek için, Amerika ve işbirlikçilerinin düzeni sürsün diye yapıldı.

Katletmekten, işbirlikçilikten ve suçları gizle-

mek için ilkel-kaba bir yalancılıktan başka hiçbir yetenekleri olmayan generaller katliamlarının ve işbirlikçiliklerinin karşılığında banka yönetimlerine, holdinglerin yönetimlerine getirildi, OYAK'ın nimetleri ayakları altına serildi, ödüllendirildiler.

İşbirlikçilikte ve katliamcılıkta yolaldıkça, generallerin "terör" demagogileri de ona paralel olarak arttı.

İşte bu generaller halkımızın yoksulluğu açlığı pa-hasına Amerika ile işbirliği yapıyor, kendi askerini satıyor ve terör demagogisi yapıyor. İşte bu generaller Amerika'dan bağımsız tek bir adım atamıyor, ama "millilik", "ulusallık" lafları dillerinden düşmüyor. İşte bu generaller Türkiye topraklarını kana buluyor ama devrimcilere terörist diyor.

Genelkurmay Katletme Özgürlüğü İstiyor

Genelkurmay muhaliflerini yoketmek için, Bush'un "ya benden yanarsınız ya da terörden" diyerek izlediği politikayı izliyor. Genelkurmayın bu niteliği görülmeden "terör" demagogileri altındaki gerçek görülemez.

Genelkurmay sınırsız katletme özgürlüğü istiyor. Avrupa'ya dönüp, biz katlediyoruz, siz destekleyin, siz de yasaklayın, Fehriye'yi bize verin asalım, şunu verin işkence yapalım, bunu verin komplo kurup katledelim diyorlar.

Bugüne kadar Genelkurmay'ın hiçbir konuşmasında, hiçbir açıklamasında **hak ve özgürlüklerden söz ediliğini, demokrasi, adalet** dediklerini duydunuz mu? Duyamazsınız!

Onlar konuştuklarında ya oligarşi içi it dalaşında birilerini tehditle susturmak istiyorlardır, ya da bir katliamı, bir zulmü savunuyorlardır.

Yine onların dilinde halkın açlığı, yoksulluğu yoktur; çünkü onlar biz açken tank ihalesi yaparlar, dünyanın lanetlediği Şaron'a trilyonlar akıtır. Halkın çıkarlarını savundukları hiç olmamıştır; halkın çıkarları söz konusu olduğunda ya cunta yaparlar, ya da muhtıralar verir asıp kesmekten sözederler.

Tüm Muhalifler Yokolsun, Ben Yöneteyim!

Genelkurmayın yalan ve demagogileri bunun için.

Amerika, "Afganistan operasyonumuzu elİştirdi" diye ülkeleri, örgütleri "terörist" ilan eder; Genelkurmay hiç kimse düşüncesini açıklamasın ister. Amerika, tüm anti-Amerikancıların yok edilmesi için bombalar yağdırır, tüm dünyada ben iktidar olacağım der; Genelkurmay devrimciler yokolsun, muhalifler sussun ömür boyu ben yöneteyim ister.

Nasıl ki, Amerika adaletsiz ve aç bıraktığı dünya halklarının isyanından korkuyor ve bu korkunun dengesizliği içinde katletmekten başka hiçbir şey yapamıyorsa; Genelkurmay da açlığa mahkum ettiği halkımızın bir gün isyan edeceği korkusuyla iktidarını kaybetmemek için katletmekten, baskıdan başka hiçbir şey bilmiyor. Devrimcilerden korkusunun, yoketme isteğinin nedeni de budur.

Muhalifleri yoketme, susturma politikası sadece devrimcilere karşı da değildir. İktidarını şu ya da bu şekilde tehdit edebileceğini düşündüğü burjuva muhalefete yaptıklarına bakın, Genelkurmay gerçeğini görürsünüz. Genelkurmay'ın yönettiği Türkiye'de hiçbir düşünce ve muhalefet özgürlüğü yoktur, demokratik hak arama yöntemi yoktur.

Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesi Yasaklanamaz!

Hiç kimsenin Avrupa ya da Amerika'ya liste hazırlama yetkisi vermediği bir yana, Genelkurmay'ın isteğine boyun eğmenin bir tek anlamı vardır; Türkiye'de demokrasi, eşitlik, özgürlük mücadelesi olmasın demektir. Genelkurmayın Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca yaptığı **katliamlara, işkenceye, zulme onay vermektedir**. Demokrasiyi adaleti yok saymaktır. Hak ve özgürlükler mücadelesini yok saymaktır.

Kim demokrat, kim demokrasiden yana, kim faşizmin

destekçisi... "terör listesi" bir anlamda bunun da ifadesidir.

Türkiye'deki katliamları yok sayarak, bu zulüm düzenine karşı mücadeleye "terör" demek iki yüzlülükten başka bir şey değildir. Türkiye oligarşisinin iktidarına "teröre devam edin, hak ve özgürlüklerin yok edilmesine devam edin" demektir; hak ve özgürlükler önemli değil, önemli olan Amerikan imparatorluğunu kurmak demektir.

Devrimciler bağımsız, demokratik bir ülke mücadelesi veriyor, halkın hak ve özgürlüklerini savunuyor. Faşizme karşı haklı meşru bir mücadeleyi sürdürüyor.

Genelkurmay neyin mücadelesini sürdürüyor, ortadadır. Onlar, iktidarlara ile birlikte her türlü sömürü ve zulmün uygulayıcısıdır.

İki mücadele, kimin haklı ve halkın çıkarlarını temsil ettiğini özetliyor.

Avrupa'dan Disipline Edilmeyi Bekleyen Onursuzluk

Devrimcileri Avrupa'nın koruduğu yalanını söyleyen genelkurmay her fırsatta AB'ye karşı olmadığını söyleyip durur.

İşte bu konuşmalardan birini de 23 Nisan resepsiyonunda yaptı.

Genelkurmay Başkanı, "Avrupa, Türkiye'ye çok şey kazandı-
ır. Türk insanı ve bürokrasisi disipline olur" dedi. (24 Nisan Cumhuriyet)

Bakın, AB'yi savunan ötekiler gibi, AB konusunda dahi "demokrasi, hukuk, insan hakları vs" demiyor. Türk insanını emperyalistlerin disipline edeceğini görüyor. Herhalde Kıvrıkoğlu Avrupa'yı büyük bir kışla olarak düşünüyor, o kışla içinde halkımızı da disipline etmeyi hayal ediyor. Bürokrasiyi disipline etmekle neyi kastettiği belki anlaşılabilir, ama halkı disipline etmekten ne anlamak gerekir, bu meçhuldür. Hüseyin Kıvrıkoğlu konuşmasının bu bölümünü önceden

hazırlamamış, ani bir soru ile karşılaşmış olacak ki, lafları bir araya getiremiyor.

Buna rağmen tüm kafa yapısı ortaya çıkıyor.

Kafa yapısını gösteren bir başka ifadeyi de hemen bu cümleden sonra söylüyor; "AB'ye girildiğinde pek çok serbestlik olacak. Bunlar demokrasiyi ve insan haklarını ihlal etmeyecek şekilde olmalıdır."

Serbestlik olacak, ama demokrasiyi, insan haklarını ihlal etmeyecek; demek ki, genelkurmayın demokrasi ve insan haklarından anladığı özgürlüklerle tehdit edilen bir şey.

Türkiye halkının Avrupa tarafından "disipline edilmesine" ihtiyacı yoktur; bu onursuzluk herhangi bir emperyalist gücün denetimine, disiplinine ihtiyaç duyanlara aittir. Tarihleri boyunca eğitimlerini, yönetmeliklerini Amerika'dan ithal eden, kendi subaylarını Amerikan çavuşları önünde hazrola beklettiren, ABD'nin övgüsünü dünyanın en büyük nimeti sayan genelkurmay için onurun çok fazla bir önemi olmayabilir. Ama devrimciler Türkiye halkının onurunu ayaklar altına aldırmayacaktır.

Bayındırlık Bakanı: “Deprem konutları DHKP-C ve PKK sempati-
zalarının eline geçti”...

“Terör” Demagojisiyle Gizlenen Halk Düşmanlığı

“Terör” demagojisinin olduğu her yerde dev-
letin pis çıkarları var demektir. Demagoji şimdi
depremzedeleri sokağa atmanın aracı olarak
kullanılıyor.

Bayındırlık Bakanı MHP’li Abdulkadir
Akçan’ın, depremzedeler için yapılan
prefabriklerin DHKP-C ve PKK sempati-
zalarının eline geçtiğini, hatta bazıları-
nın da örgüte destek verdiklerini söyledi-
ği Bakanlar Kurulu’nda karar alındı: tüm
prefabrikler hemen boşaltılacak. İçişleri
Bakanı Rüştü Kazım Yücelen de Akçan’ın
açıklamaları sonrası senaryonun “polisi-
ye” bölümünü tamamladı; “Bakan’ın elin-
de çok ciddi bilgiler var ki, konuyu Ba-
kanlar Kurulu’na getirme gereği duydu.
Biz soruşturma başlattık...” dedi.

Yani **depremzedeler sokağa atılacak. Tüm yalanlar
bunun için.**

“Terör”; oligarşinin katliamlarından, işkencelerine, hal-
kın örgütlenmesini engellemeden hak arama eylemlerine
saldırlara, iktidarın zulüm ve adaletsizliğini gizlemeye
hizmet eden bir demagoji.

Şimdi sıra depremzedelerde. Gerçi onlar daha yaraların-
dan kan akarken devletin valisi tarafından “terörist” diye to-
katlanmışlardı.

“Herkes yerleşmiş, Çingeneler bile...” diye halkı aşağıla-
yan Faşist Bakan Abdulkadir Akçan, basın soruları üzerine
“böyle bir söylenti kulağıımıza geldi” dedi. İçişleri Bakanı bu
“söylenti” üzerine soruşturma başlatıyor. Bakanlar Kurulu
bu “söylenti” üzerine prefabriklerin derhal boşaltılması ka-
rarı alıyor.

Bu nasıl söylenti? Bu nasıl devlet ciddiyeti? Yoktur bun-
ların hiçbirisi. Herkesi aptal yerine koyan, çıkarlarının olduğu
her yerde “terör... örgüt...” diye demagoji yapan bir devlet-
ten elbette ciddiyet beklenemez.

Şimdi geriye dönüp düşünün; devletin “terör” dediği her
olayın altında pis çıkarları vardır.

Bugün iki laflarından biri haline gelen “terör” yalanlarına ye-
niden dönüp bakın; tümü halka düşmanlıklarının ifadesidir.

Depremzedeleri sokağa atmak için bile “terör” yalanından
medet ummak, yalancılığın da ötesinde alçaklığın ifadesidir.

Cephe enformasyon bürosunda yapılan açıklamada belir-
tildiği gibi, “bu haber tamamen yalandır. Halkı konutsuz, aç
ve susuz bırakanlar bu tür demagojilerle yavuz hırsız rolü-

nü oynamakta, hırsızlıklarına, zulümlerine kılıf bulmaya ça-
lışmaktadırlar.”

Kaldı ki, diyelim depremzedelerden bir kısmı devrimcilere
sempati duysun, hatta şu ya da bu devrimci örgütü destekliyor

olsun; onun konut hakkı, barınma hakkı olmayacak mı?

Faşist kafa tam da bunu söylüyor.

Bu kafanın Şaron’dan hiçbir farkı yoktur. Şaron tüm Fi-
listinlilerin evlerini, ya “terörist, teröristin ailesi” ya da “te-
röre destek veriyor” diye başlarına yıkıyor, çocuk çocuk kat-
lediyor; faşistler de sokağa atmanın meşruluğunu savun-
yor. Fırsatını bulsa onun da aynı katliamları yapacağından
kimsenin kuşkusu olmasın.

Katlettiler, Süründürdüler Sokağa Atıyorlar

17 Ağustos’tan bu yana depremzede halkımıza reva gör-
medikleri zulüm, acı kalmadı. Depremde 40 bin insanımızın
katledilmesinden birinci dereceden sorumlulukları bir yana,
aylarca “Deprem konutları yapacağız, kimse açıkta kalmaya-
cak” dedi, kışın soğukunda halk çadırlarda katalitik tüpünün
tehdidinde yaşadı, kimi yandı kavruldu.

Deprem konutlarından yükselen yolsuzluk kokuları
dörtbir yanı sardığında halkımız prefabriklerde kalmalarının
karşılığında kira vermeye, elektrik, su parası vermeye zor-
landı. İşini, ekmeğini kaybetmiş insanlardan bunu istemenin
bir tek anlamı vardı; “aç kalın, ölün beni ilgilendirmez” di-
yordu devlet. Depremzedeler örgütlenmeye bir araya gel-
meye, hak aramaya başladıklarında ise 17 Ağustos’ta orta-
da olmayanlar polislerini diktiler karşlarına, coplattılar.

Şimdi alçakça “terör” demagojisiyle depremzedeleri sokağa
atmak istiyorlar. “Terör” yalanının nasıl bir pervasızlık içinde kul-
lanıldığının son örneği olmayacaktır. İktidarlar zulümlerin, yarat-
tıkları açlığı, işbirlikçiliklerini “terör” demagojisinin altında gizle-
mek için aynı demagojiyi sürdüreceklerdir.

Susurlukçuların İktidarından Susurluk'un Katillerine Özgürlük!

Cumhurbaşkanı Sezer'in veto ettiği ve Anayasa mahkemesinden dönen, kamuoyunda **"Af yasası"** olarak bilinen yasanın tartışmaları sürüyor. Baştan sona "suç" üreten bir düzenin af aldatmacaları bir yana, şimdi Haluk Kırıcı ve Ağca'nın nasıl kurtarılabileceği gündemde. Bu, af tartışmalarının gündeme geldiği andan itibaren MHP'nin temel hedeflerinden biriydi.

Sadece MHP'nin değil, Susurluk düzeninin hedeflerinden di katilleri kurtarmak. Susurlukçuların iktidarı şimdi, Susurlukun tescilli katillerine özgürlük veriyor. MHP'nin savunduğu hiçbir şey genelkurmaydan bağımsız değildir. Siyasetten ekonomiye her alanda genelkurmayın sözcüsü durumundadır MHP. Bu konuda da farklı değildir.

Tescilli Susurlukçulara Özgürlük

Haluk Kırıcı, göstermelik açılan Susurluk davasında da yargılanan bir katil. Susurluk'un tetikçilerinden biri. Abdullah Çatlı ve öteki ölüm mangası elemanları ile birlikte yüzlerce insanın katledilmesinden, kaybedilmesinden sorumlu olanlardan biri.

Kırıcılara, Ağcalara verilen özgürlük Susurluk'a verilen özgürlük demektir.

Katliam emirlerini katillere tetikçilik görevini verenler, katillere özgürlük verenlerdir. Dün binlerce insanımızı bu tetikçilere katlettirdiler, şimdi onları yeniden sokağa salıyorlar.

Katiller Partisi MHP, Katliamı Savunuyor

MHP'li Adalet Komisyonu Üyesi Orhan Bıçakçıoğlu, **Haluk Kırıcı ve İsa Armağan'ın eylemlerini sonuna kadar sahiplendiğini** söyledi.

"Sahiplenmekse, Kırıcı'yı 12 Eylül öncesi yaptığı eylemlerden ötürü sonuna kadar savunuyorum... Armağan ve Kırıcı'nın da, yaptıkları eylemlerin de savunucusuyum" (30 Nisan, Hürriyet)

Sahiplendiği kişilere ve eylemlerine bakın;

Kırıcı, 7 genç insanın işkenceyle, ipe boğularak, kurşunlanarak katledildiği "Bahçelievler katliamını" gerçekleştirdi.

İsa Armağan Balgat katliamını gerçekleştiren faşistti.

Konumuz Kırıcı, Armağan değil.

Bu adam; Orhan Bıçakçıoğlu.

İşte bu adam MHP tarafından milletvekili yapılıyor.

Yetmiyor, tescilli işkenceci polis şeflerini bakan danışmanı yapan MHP, bu adamı da adeta alay edercesine TBMM Adalet Komisyonu'na üye yapıyor. Katliamcı Adalet Bakanı ile büyük bir uyum içinde olmaları kesin.

Katilleri resmen savunan bir kafa, hangi adaleti temsil edebilir? Halkın adalet isteğini karşılayacak hangi yasanın çıkarılmasını ister? Tek istediklerinin faşist katillerin cinayetlerine devam etmesi ve göstermelik dahi olsa hiç yargılanmamasıdır. Burjuva düzen partileri bu konuda üç aşığı beş yukarı düşünür. Soygun düzeninin faşist katillere ihtiyacı vardır çünkü.

Bu sözler, sadece Bıçakçıoğlu'nun "kişisel" düşünceleri de değil, **MHP'nin tümüne aittir.**

Bahçeli de hiç kuşku duyulmasın, aynı şeyleri düşünüyor. Onlarca katili milletvekili sıfatıyla meclise taşıyan MHP'nin yönetiminden milletvekillerine kadar tümü faşist katliamların ya gerçekleştireni ve talimat veren; değilse de savunandır.

Onbinlerce insanımızı alçakça pusularda, kitlesel katliamlarda, Maraşlarda, Çorumlarda katledenler işte bunlardır. **"Değişti-değişmedi"** tartışmasının ne kadar anlamsız ve boş bir tartışma olduğu ortada değil mi? Susurluk iktidarı yeniden görev verdiğinde yeniden sokaklarımızı kana bulayacakları yeterince açık değil mi? Üniversitelerde gençliğe, gece-kondularda halkımıza polis korumasında saldıran faşist çetelere kimlerin emir verdiği ortada değil mi?

Halka yönelik hiçbir faşist saldırı kendiliğinden ve sıradan değildir; örgütlü ve merkezi saldırıdır. Dün olduğu gibi bugün de faşist çeteleri örgütleyen, emirler veren MHP'dir.

MHP'liler, genel merkezinden il yönetimlerine kadar her kademede iktidar olmanın nimetleriyle keselerini doldururken, cinayet şebekelerini, faşist çeteleri örgütlemeye devam ediyor. Başbakan yardımcısı, Bakan, milletvekili vs. sıfatlarına büründürülmeleri gerçeği örtbas edemiyor.

Derviş Dünyada Yılın Bakanı Seçildi!

IMF programını uygulaması için IMF ve Dünya Bankası'nın Amerika'dan gönderdiği Kemal Derviş, kapitalistlerin "The Banker" dergisi tarafından "dünyada yılın ekonomi bakanı" seçildi.

"Ödülünü" alması için düzenlenen törene IMF'ciler katılırken, "Derviş'in yakın arkadaşı" anonsuyla Dünya Bankası Başkanı uydu aracılığıyla törende konuştu ve Derviş'in IMF programını nasıl başarıyla uyguladığını anlattı.

Ödül Neyin Karşılığı?

Halkın durumu açısından söze bile gerek yok; işsizlerin sayısı her şeyi anlatıyor. Sistemin kendi ekonomik yapısı açısından da şişirmelere rağmen her seferinde daha fazla borç almaya mahkum bir ekonomi var. O zaman Derviş'e bu "ödül" neden verildi?

Sorunun cevabı Derviş'in gelişinden bu yana IMF'ye ve verilenlerde, emperyalist tekeller için çıkarılan yasalardadır.

Kemal Derviş'in ekonomi yönteminde IMF'ye verilen "niyet mektupları" ile;

yüzbinlerce emekçi işten atıldı.

Zamlar günlük yaşamın parçası haline getirildi.

Daha fazla bağımlılık anlamına gelen borçlanmaların karşılığında onlarca yasayla emperyalist tekellere cumhuriyet tarihinin en büyük ayrıcalıkları tanındı. IMF istedi, Derviş Amerika'dan konuştu; "şu yasayı çıkarmadan para yok" dedi, iktidar jet hızıyla istenen yasaları çıkardı. Ülke toprakları kelimenin tam anlamıyla tekellere peşkeş çekildi. Emperyalist tekellerin çıkarları için gerektiğinde oligarşi kendi yasalarını, mahkeme kararlarını dahi hiçe saydı.

Tütünden, şekere, panzardan, tahıla... köylünün ürettiği ne varsa üretemez hale getirildi, köylülük yokedilme aşamasına getirildi.

Onbinlerce esnaf kepenklerini kapattı.

Daha uzatabileceğimiz daha fazla bağımlılık, daha fazla halkın yoksullaşması, topraklarımızın satılması karşılığında ödüllendirildi Derviş.

Çünkü; Amerikan medyasının söylediği gibi; "IMF Türkiye'yi Amerika için satın aldı" ve bu satışın tahsildarlığını yapan da Kemal Derviş oldu.

Yine bu süre içinde Kemal Derviş'in dilinden "halk, sosyal refah, yoksullar..." gibi sözler eksik olmadı. Satış gizlemenin yalanlarıydı bunlar.

Kemal Derviş ödülünü almadan önce yaptığı konuşmada, 25 yaşlarında "üçüncü yolcu" olduğunu, artık sermaye piyasasına inandığını söyledi. Yani özet olarak sosyalist ekonomi ile kapitalizm arasında bir yolu savunuyormuş, ama bunun gerçekleşmesinin mümkün olmadığını anlayıp,

en iyisi tekellerin sistemi demiş. Zaten bütün dünya da piyasa ekonomisini kabul etmiş... (30 Nisan, Milliyet) Ne büyük bir ilerleme kaydetmiş!

Elbette IMF temsilcisi olunca doğal olarak kapitalist sistemi kutsayacak.

Kutsadığı sistemin tek kelimeyle tüm dünyadaki karşılığı; 1.2 milyar aç insan... Bu rakamı yükseltmek için Türkiye'ye gönderildi Derviş, görevini yerine getiriyor.

Açgözlülük Sabancı'nın Diline Vurdu!

Sabancı işadamlarının toplantısında konuştu; **"bir elimizde 200 milyar dolar borç var... Öbür elimizde ne var? Üçün biri var be..."**

Soymaktan, çalmaktan doymamış, daha fazla diyen bir açgözlülük konuşuyor. Konuşukça çizmeye çalıştığı Sabancı görüntüsü gidiyor ve lümpen, serseri, açgözlü Sabancı gelip oturuyor.

Devlet bakanı Yılmaz Karakoyunlu'nun; "O üçün biri içinde Sabancı holding var" cevabı üzerine Sabancı 'üçün biri'ne açıklık getirdi(!); **"ben kendim için konuşmuyorum, Sabancı camiası için konuşmuyorum. Ben fukara için, dar gelirliyle alakalı konuşuyorum."**

Yalan; halkın yoksulluğu, açlıktan ölmesi, işsiz kalması Sabancıları hiçbir zaman ilgilendirmedi. Sadece durumu kurtarmaya çalışıyor. Şu kadar işçi çalıştırıyorum, bu kadar ailenin karnını doyuruyorum diye yıllarca halkı aldatmaya çalıştı. Sanki onların emeğiyle dünyanın sayılı zenginlerinden biri olan o değilmiş gibi.

Sözde iktidarı eleştiriyor, düzeni eleştiriyor havasında Sabancı, bu düzen onların çarkı dönsün, onların kasaları dolsun diye kurulmadı mı; neden şikayet ediyor? O 200 milyar borç Sabancılar ve onun gibi tekellere aktarılmadı mı; neden yakınıyor?Gerçek Sabancı "üçün biri" diyen Sabancıdır; tüm burjuvalar gibi doymak bilmez, halkın sırtında bir asalak gibi yaşayan Sabancıdır.

Bir Bebek Daha Açlıktan Öldü!

6 Çocuk Satılık!

Görme özürü Kadir Develi 6 çocuğunu alıp Tokat'tan çıkıp İstanbul'a gelmiş, parkta koyun koyuna yatırdığı çocuklarını verecek birilerini arıyor; "yüreğim dayanmadı, sabah kalkıyorum baba ekmek yok mu diyorlar" sözlerine görmeyen gözlerinden akan yaşlar eşlik ederek "evlatlık vermeye dahi razıyım" diyor.

Aynı gün Zonguldaklı yoksul bir ananın, Ümmü Karademir'in 6 çocuğundan en küçüğü, 1,5 aylık Damla bebeğin ölüm kağıdına yazıldı: "ölüm nedeni gıda yetmezliği"... Yani Damla bebek iskelete dönmüş bedeninden Türkiye gerçeğini resmi belgelere yazdı; açlıktan öldü!

Ümmü Karademir çaresizlik içinde anlatıyor önüne uzanan mikrofona; "Dilendim, sağa sola başvurdum kapılardan kovdular beni. Yiyecek veremedim."

Ümmü Karademir, önce "devlet babadır" diye, Valiye gittiğini anlatıyor ve ekliyor; "atlattılar, şu gün gel dediler, o zamana kadar öldü."

"Kapılardan kovdular beni" haykırışında devletin halka verdiği değer ne olduğu dilleniyor.

Kendisi de besleneme-

diği için sütü yetmeyen Ümmü Karademir, Devlet Hastanesi'ne götürüyor 1,5 yaşındaki bebeğini; tedavi ettirmek istiyor açlığın erittiği minik bedenini. Vali gibi, orası da "devlet kurumu" olduğunu göstermekte gecikmiyor; tedavi masrafları için 20 milyon yatırması gerektiğini söylüyor Ümmü Karademir'e.

Ama yok! Ne 10 yıl önce verem olduğu için işinden olan ve tüm başvurularına rağmen "yeşil kart" alamayan eşinin, ne de kendinin çalışacak işi yok ki, 20 milyonları olsun.

İlk Manisa'da 2 yaşındaki Merivan Efe'nin ölüm kağıdına yazılmıştı Türkiye gerçeği, şimdi Damla bebeğin ölüm kağıdına kap-kara puntolarla işlendi: AÇLIKTAN ÖLDÜ.

Şimdi tuzu kuru kimileri, "iyi de onlar da bakamayacağı kadar çocuk yapmasalardı" diyeceklerdir. Sanki tek çocuğu olanın karnı doyuyormuş, insan gibi yaşayabiliyormuş gibi. Halkı açlıktan öldüren düzenin çürümüşlüğüne gizlemenin

demagogileridir bunlar.

Onlar açlık nedir, işsiz bir babanın çaresizliği nedir bilmezler. Onların "baba ekmek yok mu" diyen çocukları yok. Onlar 20 milyon veremedikleri için bebeklerini toprağa vermiyor. Onların tuzu kuru.

Alıştırmak İstiyorlar; Alışmamalıyız

Açlıktan ölüyor insanlarımız. İşsiz analar-babalar kendi canlarını, evlatlarını satmak zorunda kalıyor bu ülkede.

Hiç kimse açlıktan ölümden uzak değil.

Bugün işi olanın yarın işini kaybetmesi, çocuklarıyla sokakta, parklarda yatmak zorunda kalması uzak değil. Ülkemizi IMF yönettikçe, Amerika'ya bağımlılık sürdürükçe; herkes Kadir Develi ya da Ümmü Karademir olmaya aday demektir.

Metrelerce uzayan ucuz ekmek kuyruklarına,

dilenciye sadaka verir gibi yardımlarla yaşamaya alıştırmak istiyor düzen.

Zenginler soysun, çalsın, kasalarını doldursun, artıklarını da üç beş aileye versin, yardım kuruluşları poşetlerle iki paket makarna dağıtsın, Sabancılar eski ceketlerini yoksullara bağışlasın... düzen böyle sürsün istiyorlar.

Dünyanın en zengin Amerikalısı Bill Gates'in; "yoksullara daha fazla yardım edilmeli" sözlerinde ifadesini bulan emperyalist politika ülkemizde de aynı şekilde yardımlarla yaşayan bir halk yaratmak için uygulanıyor.

Alışmamalıyız; ekmek kuyruklarına, "ekmek yok mu baba" diyen çocuklara, ölüm kağıdında "açlıktan öldü" yazan bebeklere alışmamalıyız.

Alışmamalıyız; IMF'nin talimatlarını harfiyen yerine getiren iktidarlara, Amerikancı partilerin yalanlarına alışmamalıyız.

Alışmamak örgütlenmektir.

Açlıktan ölmek için örgütlenmektir, işsiz bırakılma-ya karşı örgütlenmektir. Adaletsiz bir düzene karşı örgütlenmektir.

GERİCİLİK TEKELLERİN İHTİYACIDIR

İrkçılığın, faşizmin kaynağı, tekellerin sömürü düzenlerini sürdürme ihtiyacıdır.

İrkçi faşist örgütlenmeleri, faşist sistemleri tekeller yaratıyor.

Le Pen, Şaron, Türkeş, Evren, Ecevit, Mesut Yılmaz, Pinochet, Sami Türk, Somoza, Marcos, Demirel...

Devletler yöneten, hükümetlerin başına geçen bu ırkçı, faşist, katliamcı, Amerikancı, IMF'ci yöneticiler ordusu, emperyalist tekellerin yetiştirdiği bir ordudur.

Dazlaklar, Nazi'ler, Neo-Nazi'ler, MHP'ler, ölüm mangaları...

Halka karşı katliamlar yapan bu "örgütlenmelerin" hepsi, CIA'nın, emperyalist tekellerin eğitip beslediği organizasyonlardır.

Bunların hepsi, burjuvazinin, emperyalizmin ve oligarşilerin ihtiyaçlarına cevap verdikleri için vardırırlar.

Faşizmi ve faşistleri, terörü ve teröristleri, ırkçılığı ve ırkçıları gördüğünüz yerde, başka sorumlu aramayın; tekellerin ihtiyaçlarına ve tekeller adına iktidar olanların politikalarına bakın!

Nereden çıktı bu Le Pen? Nasıl böyle birden bire gelişip büyüdü? Fransa seçimlerinden bu yana bunlar sorulup tartışılıyor.

İrkçi faşist Le Pen'in Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci tura geçmesiyle başlayan tartışmaları izleyenler, sanki ırkçılığın Avrupa'da ilk kez kendini böyle açıkça gösterdiği izlenimine kapılabilirler.

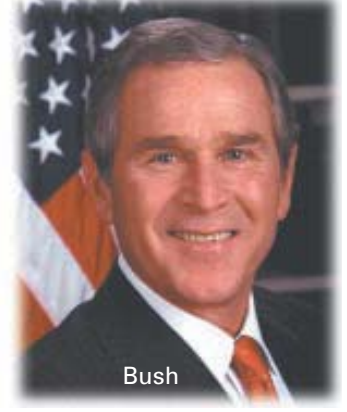
Oysa gerçek böyle değildir.

Tartışmanın böyle yürütülmesi, burjuvazinin her şeyi ve bu arada mücadeleyi, politikayı "günübürlük" hale getirmesinin, sınıfsal kökeninden, nedenlerinden kopartıp "yüzeysel" tepki ve değerlendirmelere hapsedmek istemesinin bir yansımasından başka bir şey değildir.

Öyle ya, Le Pen, tesadüfen, "öylesine" birden gelişivermişse, tüm sorun Le Pen'in kendisiyse, bir kaç gösteri yapılır, seçimlerde de Le Pen'e karşı başka bir sağcı olan Chirac desteklenir, böyle

Hitler

Bush

İlelikle de herkes "**Le Pen tehlikesi**"nin savuşturulduğuna inanılır. Böyle bakanlar yanılır.

Çünkü "Le Pen tehlikesi", Le Pen'in kendisinden ibaret bir tehlike değildir.

Eğer, "tehlike" kavramını kullanacak olursak, tehlikenin adı, siyasi gericilik, ırkçılık ve nihayetinde faşizmdir. Tehlikeyi yaratan ise, emperyalist tekellerin dünya çapında, yeni-sömürge ülkelerde ve emperyalist ülkelerin kendi içinde uyguladığı ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel politikaların bizzat kendisidir.

Bir başka açıdan söylersek; bugün ırkçı faşist Le Pen'lerin, Haider'lerin iktidarını istemiyor görünen tekeli burjuvazi, Le Pen'lerin, Haider'lerin bizzat yaratıcısıdır.

Böyledir, çünkü ırkçılık, emperyalistlerin politikalarının sonucu üremekte, ırkçı örgütlenmeler, bizzat emperyalist devletler tarafından himaye edilmekte, beslenip el altında tutulmaktadır. Böyledir, çünkü, **siyasi gericilik**, halkların değil, emperyalist tekellerin ihtiyacıdır.

İrkçılığın gelişimi,

kaynağını ve teşvikçisini de ele veriyor

Burjuvazinin ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel olarak ege-men olduğu yönetim biçiminin adı, burjuva diktatörlüğü'dür. Bu diktatörlük ise, iki biçimde uygulanır; burjuva demokrasisi ve faşizm.

Tekeller, olağan koşullarda "*burjuvazinin egemenliğini gizlemesi, devletin 'sınıflar üstü' olduğu yansımasını yaratması, burjuva düzeninin çirkinliklerini en iyi örten siyasal yönetim biçimi olması itibarıyla*" burjuva demokrasisini tercih ederler. Ama, burjuva demokrasisi koşulları içinde yönetemez hale geldiklerinde, pazar sorunlarını çözemediklerinde, faşist saldırı yöntemlerine ve giderek faşizme başvurmakta da duraksamazlar.

Avrupa'da ırkçı örgütlenmelerin geliştiği dönem esas olarak 1980'li yıllardır.

Bülent Ecevit

Ariel Şaron

Aynı dönem, “elveda proletarya” teorilerinin yapılmasına rağmen, Almanya’da, Fransa’da, İngiltere’de güçlü işçi, öğrenci, köylü hareketlerinin olduğu bir dönemdir de.

Çünkü, emperyalist devletler, içine girdikleri ekonomik krizlerin yükünü, mümkün olduğu ölçüde yeni-sömürge ülkelere yarkarken, krizin yükünün bir kısmını da kendi halklarına yüklemeye başlamış, “sosyal refah” politikalarını terketmeye yönelmişlerdir.

1980’lerin sonunda, sosyal refah politikalarından uzaklaşma ve ekonomik, sosyal hakların gaspedilmesi politikası daha da hız kazandı. Çünkü artık kendilerini siyasi olarak zorlayan sosyalist bir sistemin rekabetinden de büyük ölçüde kurtulmuşlardı.

Bu ekonomik ve siyasi saldırı karşısında, halkın bir tepki göstermemesi düşünülemezdi. 1980’ler boyunca Avrupa’da ortaya çıkan kitle hareketleri, işçi sınıfının herşeye rağmen yokolmadığını göstermeye yetmişti.

Mevcut ve olası tehlikeleri hesap eden burjuvazi, bunalımın derinleşmesi ve sömürünün pervasızlaşmasına paralel olarak, siyasal gericiliğini artırmaya başladı.

Siyasi gericilik dediğimiz olgunun en üst boyutu, 1933’te iktidara gelen Hitler iktidarının politikalarıdır. Bu politikanın özü ise, “tüm toplumun ekonomik ve sosyal enerjisinin emperyalist burjuvaziye aktarılması, buna engel olabilecek her türlü örgütülüğün ve tepkinin ise baskı, yasak ve zorla etkisizleştirilmesi”dir.

Emperyalizm henüz bu noktada değildi.

15 Yıl Öncesinden Bir Tesbit ve Öngörü

Aşağıda aktaracağımız metin, yaklaşık 15 yıl önce yazılmıştır. Devrimci Sol Ana Davası tutsaklarının Haklıyız Kazanacağız başlığıyla 1987’de mahkeme kürsülerinde yaptıkları savunmanın bir bölümüdür.

Bu metne bakanlar görecekt ki, yabancı düşmanlığı, tekellerin artan sömürüsüne bağlı olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu metne bakanlar görecekt ki, Le Pen tehlikesi” hiç de yeni bir olgu değildir. Bakalım:

“Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Berlin, Münih gibi Alman kentlerinde, duvarlardaki “**Türken Raus**” yazıları, çoğalan serseri faşist çetelerin saldırı nidaları olduğunda, Avrupalılar 1920-30’lu yıllardaki Yahudi aleyhtarı sloganları hatırladılar.

Yabancı düşmanlığı Fransa’ya, İngiltere’ye ve diğer ülkelere bir bulaşıcı hastalık gibi yayıldı. Bunalımın en üst boyuta çıktığı, ‘80 sonrası emperyalist ülkelere başgösteren ve bizzat iktidarlarca beslenen yabancı düşmanlığı, adeta 1930’ların tekrarı niteliğindeydi. Faşizm, Yahudi düşmanlığını derinleşen sosyal krizin nedenlerini gizlemek ve böylece düzene yönelecek tepkileri suni hedeflere yöneltmek, yedeklemek amacıyla kullandı. Yabancı düşmanlığı yine aynı amaçla kullanılıp, taşı-sopalı faşist çeteler can almaya başlayınca, burjuva reformistlerinin de tepkilerini alıyor, anti-faşist bilmiş 50 yıl sonra tekrar canlanıyordu.

Fransa’da, Cezayir yurtseverlerine işkence yapmış olmakla nam salan **LE PEN’in** başında bulunduğu faşist “Ulusal Cephe”nin, seçimlerde % 10’lara tırmanan bir oy yüzdesi tutturması en somut örnektir. Keza Almanya’da daha şimdiden Neo-Faşistler, gelişen toplumsal muhalefeti susturmaya çabalayan terör odakları konumundadırlar. Komünistlerin kamu kuruluşlarında çalıştırılmasının yasak olduğu Almanya’da faşistler, spor kulüpleri adı altında ağıktan açığa silahlı eğitim görmektedirler.”

15 yıl öncesinden açıkça ortaya konulanların bugün açısından gösterdiği şudur:

Tekeller, kendilerine yönelecek tepkiyi başka kanallara akıtmak için, ırkçılığı, yabancı düşmanlığını geliştiriyor, besledikleri Neo-Nazi’ler, Le Pen’in faşist partisi gibi partileri, aynı zamanda devrimci, komünist örgütlenmelerin gelişmesini engelleyecek fiili bir güç olarak da kullanıyorlardı.

Şimdi Avrupa burjuvazisininin, Avrupa’nın çok demokrat partilerininin Le Pen’i yeni farketmiş gibi davranmaları inandırıcı olabilir mi? Le Pen en az 20 yılın olgusu. Ve 20 yıldır Le Pen’in gelişimini sağlayacak politikaları uygulayan da, tekeli burjuvaziden ve onların sosyal demokrat, sosyalist yeşil, liberal etiketli partilerinden başkası değildir.

Yeni-sömürgelerde de aynı oyun oynanmıyor mu?

Tekelci burjuvazinin bir yandan insan hakları, demokrasi adına karşıymış gibi görünüp, diğer yandan el altından ırkçı, faşist örgütlenmeleri ve yönetimleri desteklemeleri, en çıplak haliyle yeni-sömürgelerde görülür.

En yakın ve çarpıcı örnek Şaron’dur. İsrail’de Şaron’u ekonomik, siyasi ve askeri olarak destekleyen de, eleştiren de emperyalistlerdir. Şili’de Pinochet’e darbe yaptıran da, onu “insan hakları ihlalleri” nedeniyle eleştiren de emperyalistlerdir.

12 Eylül cuntasını düşünün; 1990’lı yıllar boyunca ülkemizde iktidar olan katliamcı yönetimleri düşünün. Hepsini hakkında hem

Le Pen

Jospin

ABD'nin, hem AB'nin "işkence, insan hakları ihlalleri" konusunda ne kadar kötü olduklarına dair onlarca raporu vardır. Sadece bu raporlara bakan gerçeklerden habersiz biri, ABD'nin de, Avrupa ülkelerinin de bu iktidarlara çok büyük bir şiddetle karşı çıktığını düşünür.

Ama gerçek böyle midir?

Evren iktidarının da, sonraki Özal, Demirel, Çiller, Ecevit iktidarlarının da baş destekçisi yine bu ülkelerdir.

Bizim gibi ülkelerdeki faşist yönetimler ve örgütlenmeler, emperyalistlerin desteği olmadan ayakta kalamaz. Emperyalistler faşist yönetimleri her zaman desteklemişlerdir.

ABD-AB arasındaki çelişkiler zaman zaman bu katliamcı, ırkçı, faşist yönetimlere karşı yaklaşımlarda kısmi farklılıklar yaratsa da, bütün faşist diktatörlüklerde hem Amerikan tekellerinin, hem Avrupa tekellerinin ortak çıkarları vardır ve bu yüzden, asıl olarak bu diktatörlükleri desteklemektedirler.

İrkçi ve faşist olduğu için Avusturya'da Haider'in, Fransa'da Le Pen'in iktidar olmasını -şimdilik- istemeyen tekeller, ırkçılığı, faşistliği, katliamcılığı konusunda hiç kimsenin kuşkusuna yer olmayan MHP iktidarını onaylamakta hiç bir mahsur görmemişlerdir. Çünkü tekellerin çıkarları Fransa'da öyle, Türkiye'de böyle gerekmektedir.

Halklar, ırkçılığın kaynağına karşı mücadeleyi yükseltmelidir

Geçen haftalarda gazete ve TV'lerde ilginç bir haber yeraldı: "Moskova'da dazlak terörü" diye verildi bu haber. "Yabancı düşmanlığı" orada da ortaya çıkmıştı, işyerleri basılmış, sayısı belirsiz "yabancı" öldürülmüştü. Çünkü aynı sömürü politikaları ve kitleleri bölme, parçalama, birbirine düşürme politikaları Rusya'da da yürürlükteydi.

Ama daha ilginç olan şuydu: Dazlakları gerekçe göstererek başvuru baskı ve kısıtlamalar, dazlaklardan çok muhalif kesimleri sindirmeye yönelikti. Her yerde aynı taktik. Almanya'da, Fransa'da da böyle olmuştu. Dazlaklar gerekçe gösterilerek çıka-

rılan tüm yasalar, asıl olarak devrimcilere, düzene muhalif olanlara karşı uygulanmış, dazlaklar, Neo-Nazi örgütlenmeleri gerçekleştirdikleri tüm saldırılara karşı devletin baskısından uzak, aleni bir özgürlük içindeydiler.

Sadece bu bile, Avrupa burjuva demokrasisinin ve düzen güçlerinin ırkçılık, faşizm karşıtı söylemlerinin sahteliğini göstermeye yeter.

Bugün için, ırkçı faşist örgütlenmeler, bir zamanlar ülkemizde MHP'li sivil faşistlerin kullanımına benzer şekilde "devlete, sisteme yardımcı güçler" olarak kullanılmaktadır. Henüz iktidarı onlara verme ihtiyacı duymuyor tekeller.

Bugün gerek Avrupa'da, gerekse Amerika'da ve onların politikalarının belirleyici olduğu tüm dünya ülkelerini kasıp kavuran siyasi gericilik, ırkçı-faşist örgütlenmeler tarafından değil, bizzat mevcut iktidarların ekonomik ve siyasi haklara yönelik azgın saldırısında ve çeşitli ülkelere yönelik askeri saldırılarında ifadesini bulmaktadır.

Bugün kitlelerin mücadele enerjilerini asıl yoğunlaştırmaları gereken yer; Le Pen'ler değil, ABD'nin öncülüğünde tüm dünyaya bombalar ve açık götüren emperyalist politikaları uygulayan mevcut iktidarlardır.

"Burjuvazi 1970'lerde, Avrupa'da sosyal-demokrat tandanslı hükümetleri ve ABD'de CARTER'la somutlanan demokrasi havariliğini desteklemişti. Ne var ki bunalımın *siyasi gericiliği* gerektirmesi, burjuvaziyi otoriter, gerici eğilimdeki hükümetleri işbaşına getirmeye ve hızla "reformist" iktidarlara tasfiyeye yöneltti. "**Şahin**", "**demir**" lakaplı başkanların, başbakanların liderliğindeki hükümetler, dünya çapındaki silahlanmanın ve devlet terörünün başını çekerken, bir yandan da ödün vermez bir tutumla emekçilerin istemlerine sırt çeviriyorlardı." (Haklıyız Kazanacağız)

2000'lerde tekeller adına bayrağı Bush ve işbirlikçileri devraldı. Şimdi onlar "şahin"den daha şahin, ırkçıdan daha ırkçı, faşisten daha faşist politikaların uygulayıcısıdır.

Dünya halklarının anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik mücadelesinin hedefi de işte bunlardır.

Bir bardak suyu, bir lokma ekmeği bulamayan,
evleri yıkılmış, yakınları katledilmiş Cenin halkı,
Amerikan yardımını reddetti!

ONURUYLA YAŞAMAK... İŞTE BUI

Şaron'un katliamına onay ve destek veren ABD tarafından geçen hafta yapılan açıklamayla, Filistin'e, özellikle de Cenin kampına "acilen yardım gönderileceği" duyurulmuştu.

Amerikan emperyalizmi, kelimelere sığmayacak bir utanmazlık ve pervasızlık içinde. ABD uçaklarından atılan bombalar, Afgan çocuklarını yüzer, biner katlederken, ABD'de Afganistan'lı çocuklar için bağış toplanmasındaki ikiyüzlülüğü, sahtekarlığı, utanmazlığı hangi kelimelerle anlatabilirsiniz ki?

Cenin halkı anlattı.

Yıkılmış, deprem enkazına dönüştürülmüş, yüzlercesi katledilmiş, binlercesi kaybedilmiş Cenin mülteci kampına indirilen Amerikan yardımı, Cenin halkı tarafından sahiplerine iade edildiler. Kampa indirilen Amerikan yardımı paketler, Cenin'lilerin öfke dolu bakışları altında yeniden kamyonlara yüklenerek, Bush'un suratına fırlatıldı.

Katledilmemize onay veren, katilimizi silahlandıran ve destekleyen bir ülkenin yardımını reddediyoruz diyebildi Cenin'liler.

Oysa Cenin'liler, kelimenin mecazi anlamıyla değil, en gerçek haliyle açtılar. Kampta yiyecek bulmak sorun. Su bulmak sorun. Bu, Cenin'lilerin Amerikan yardımını reddeden tavrındaki soyluluğu, kahrmanlığı daha da büyütüyor.

Aç bir halk yapıyor bunu... **Bir bunu düşünün, bir de** büyük ekonomik imkanlarına, zengin yeraltı-yerüstü zenginliklerine rağmen, IMF önünde kırk takla atanların **onursuzluğunu, zavallılığını** düşünün! Bir bunu düşünün, bir de yeraltı, yerüstü kaynaklarımız emperyalizme peşkeş çekip, sonra da IMF'nin gönderdiği üç beş milyonluk "sosyal yardım kredileri" için yaltaklanan iktidar sahiplerini düşünün. **Bir Cenin'in** yoksul, silahsız ancak cüretli soylu

onurlu halkını, **bir de** arkasında 600 bin kişilik ordu olmasına rağmen "IMF bizi yarı yolda bırakmaz" diyerek IMF'nin merhamesine sığınan onursuzluğu düşünün.

Bir Cenin'i düşünün, **bir de** kişisel çıkarları karşılığında, üç beş kuruş karşılığında, ülkesini, halkını, arkadaşını, komşusunu satan kişiliksizliği, onursuzluğu, namussuzluğu düşünün... ABD ve İsrail'in yeryüzünden silmeye çalıştığı değerleri temsil ediyor Cenin. Amerika'nın ve işbirlikçilerinin bombalarına da, sadakalarına da direniyor. Yerle bir edilmesinin **nedeni de** buydu.

Ama İsrail Cenin'i yerle bir ederken bu değerleri yerle bir edemedi. Tersine, Cenin'in direnişi, bu değerlerin

Bedeli ölüm de olsa, açlık da olsa,
bir halkın asla satmayacağı tek bir şeyi vardır: onuru!
Onurunu kaybeden halk, herşeyini kaybetmiştir.
Onuruyla direnen, onuruyla yaşayan,
ekmeğini ve özgürlüğünü de kazanır sonunda.

bayraklaştırılmasıdır. Yıkılmış evleriyle, aç, yaralı, ama onurlu ve öfkeli insanlarıyla, halkların **ne bombalarla, ne dolarlarla** teslim alınamayacağını yaşayan anıttır Cenin.

Cenin'deki Filistinliler tüm dünyaya "onur dersi" veriyorlar. "Onur" diye bir kavramı lügatlarından silenlere onurun ne olduğunu, nasıl bir şey olduğunu gösterdiler.

Katillerinin önünde eğilmektense, öl-

meyi; onların sadakalarıyla yaşamaktansa aç kalmayı göze alan Cenin halkı, utanmaz Amerikan emperyalizminin Afganistan'da yaptığı "**bir bomba, bir paket**" şovunu da bozdu. Aynı şovun işgal altındaki topraklarda tekrarlanmasına izin vermedi. Bombaların sahiplerinden gelen paketleri reddederek, yalnız tanklar karşısında değil, emperyalizmin icazetine de direndiklerini gösterdiler. Emperyalizmin insafına sığınmayı reddeden onurlu, soylu davranışlarıyla, bir halkın, onuru için, bağımsızlığı ve özgürlüğü için, ölümü de, açlığı da göze alması gerektiğini gösterdiler.

Küçük bir kasaba büyüklüğündeki kampta binlerce kişi katledildi. Küçük bir kasaba büyüklüğündeki kampta, ölenler ve sağ kalanlar, tüm dünyaya direniş ve onur dersi verdiler. Cenin, tarihte "onurlu halk"ın simgesi olarak anılacak.

“Çekilme” Aldatmacası

ÇAKAL’IN PENÇESİNDEKİ FİLİSTİN

Çakal, ceylanı neredeyse hareketsiz hale getirmiş, vücudunun çeşitli yerlerine pençesini daldırıyor, asıl amacı Ceylan’ın yüreğini çıkarıp yemek... Kimileri gözünü aslana dikmiş ondan bir çare, bir çözüm bekliyor. Ormanın kralı ise, Çakal’ın sırtını sıvazlayıp, başkalarının müdahalesini engelliyor, durun, kimse karışmasın diyor...

Tepkiler karşısında çakal, pençeleri arasında tuttuğu Ceylan’ın başını biraz serbest bırakıyor... Ama Ceylan’ın ayakları, vücudu hala çakalın pençelerine hapis...

İsrail saldırısının ilk aşamasından sonraki tablo kısaca işte böyledir.

“*İsrail çekildi*” denilerek, tepkilerin yumuşatılması, Filistin’in dünya gündeminden çıkarılması hedeflendi. “Çekilme” diye bir şey yok. Tankların işgali sürüyor. “Çekilen” tanklar, tüm Filistin kentlerinin, köylerinin, mülteci kamplarının hemen giriş çıkışlarında duruyorlar. Kakilya örneğinde olduğu gibi, günü birlik, bir kaç saatliğine giriyor, öldürüyor, tutukluyor ve “çıkarıyorlar”!

Aynı gün peşpeşe “*İsrail Gazze’de Refah mülteci kampına girdi. Saldırıda 2 yaşındaki bir kız çocuğu öldü... İsrail*

rail Kakilya kentine girdi... İsrail Kakilya’dan çekildi...” haberlerini izliyoruz. Ertesi gün, köylerin, kasabaların, kampların adı değişiyor, aynı sahneler tekrarlanıyor. Öncü ve savaşçı Filistinlileri tutuklamak için, Filistinlilerin yaptıkları eylemlere misilleme için, halkı yıldırma için, **işgal-çekilme** yöntemi süreklileştirilmiş durumdadır.

Tüm Filistin yerleşim birimlerinin tepesinde İsrail helikopterleri dolanıp duruyor. Helikopterlerle güya “*İsrail’in çekildiği*” Filistin topraklarına füzeler yağdırılıyor, suikastlar yapılıyor.

Arafat’ın etrafındaki kuşatmanın kaldırılacak olması da, “çekilme” aldatmacasının bir devamıdır. İsrail tanklarının Filistin’in her köşesini istediği an işgal edebildiği koşullarda, ne Arafat ne Filistin halkı özgür olabilir!

İsrail tanklarının kuşatması altında olmayan bir karış Filistin toprağı mı var ki, Filistin yönetimi orada karargahını özgürce ve güvenlik içinde kurabilsin?

İsrail BM’ye rest çekti!

“*BM kararlarına uymadığı*” gerekçesiyle Irak’a saldıranlar, neredesiniz?

İsrail hükümeti, BM heyetinin Cenin kampında inceleme yapma girişimini engelleyeceğini açıkladı. 28 Nisan’daki Bakanlar Kurulu toplantısında alınan kararda, BM heyetinin ziyareti yasaklandı ve İsrail’in bu konuda BM ile işbirliği yapmayacağı, heyetin ziyarette ısrar etmesi halinde, engelleme yapılacağını açıkladı.

Irak’a “BM kararlarına uymadığı için” saldıran Amerika, İngiltere, Fransa, Almanya ve öteki devletler, neredesiniz?

İşte, Şaron açıkça meydan okuyor BM kararlarına. Koskoca BM’nin Genel Sekreteri Kofi Annan, İsrail’in bu meydan okuması karşısında, Irak’a, Yugoslavya’ya yapıldığı gibi, BM üyelerini tavır almaya çağıracağına, Cenin’i incelemek üzere kurulan BM Heyeti’nin lağvedileceğinden söz etmekle yetiniyor.

Çünkü, ABD, Cenin konusunda da İsrail’in yanında.

Cenin katliamı, şu an, pazarlıkların da odak noktasını oluşturuyor.

İsrail basını, “*Bush, Cenin konusunda İsrail’e destek sözü verdiğini*” yazdı. Şaron’un Arafat’ın etrafındaki kuşatmayı kaldırmaya 6 Filistinli’nin teslimi yanında bu sözün de etkisiyle “ikna edildiği” belirtiliyor.

Şaron-Bush-Kıvrıkoğlu; Aynı Dilden!

Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu, 23 Nisan resepsiyonunda gazetecilerle yaptığı sohbette, İsrail-Filistin sorunu konusundaki soruyu cevaplarken, İsrail saldırısını tümüyle desteklediklerini bir kez daha itiraf etmiş oldu.

Kıvrıkoğlu, sözlerinin başında “*Daha fazla devami, daha büyük yorgunluğa ve pek çok hayatın kaybına sebep olacak... İki tarafı anlaşabileceği bir noktada birleştirmek lazım ki, artık zarar vermesin*” derken hemen bir sonraki cümlesinde asıl bakış açısını yansıtıyor:

“*O terör, aynı zamanda Türkiye’ye karşı mücadele eden terör örgütünün yetiştiği yer. ASALA olsun, PKK olsun. İlk eğitimlerini Bekaa Vadisi’nde aldılar. Bekaa Vadisi’ndeki terör örgütleri de hala Filistin’deki terör örgütlerinin eğitildiği kamplardır.*”

Genelkurmay, Filistin’e saldırı konusunda aynı Şaron gibi, aynı Bush gibi konuşuyor. O da Filistin halkının katledilmesini “teröre karşı savaş” olarak görüyor. **Bush-Şaron-Kıvrıkoğlu** ittifakı netleşiyor. Bunun dışında söylenen her şey demagojidir

"Arafat'a karşılık Cenin"... 30 Nisan tarihli Hürriyet, bu aşağılık ABD-İsrail pazarlığını bu başlıkla yansıttı. ABD diyor ki, yaptığın katliamın ört bas edilmesini sağlayacağım. Ne BM, ne başka "uluslararası bir kurum" hiç bir şey yapamaz.

Cenin katliamının örtbas edilmesi, ABD'nin dünyaya meydan okumasının yeni bir örneğidir.

Cenin'de binlerce kayıp

Yaklaşık 13 bin kişinin yaşadığı kampta, binlerce kişinin durumu belirsiz. BM Filistin Mültecileri Yardım Komisyonu (UNRWA) Başkanı Peter Hansen, "binlerce mül-

tecinin akıbetinin ne olduğunu bilmediklerini" açıkladı.

Hansen'in açıklamasında, 800'den fazla evin yıkıldığı, kampın alt yapısının tamamen yok edildiği gibi, zaten herkesin gördüğü gerçeklerin yanı sıra, şu ana kadar fazla öne çıkmayan bir başka gerçek daha vurgulanıyor: "Kamptan binlerce kişi sürüldü, Kamptan sürülen binlerce mülteciye hâlâ ne olduğunu bilemiyoruz. Nereye gittikleri, götürüldükleri hakkında elimizde bir bilgi bulunmuyor." "Kayıp"ların çoğunluğunun katledildiğine kesin gözüyle bakılıyor. UNRWA Başkanı da, "binlerce mültecinin cesetlerinin enkaz haline getirilen binaların altında mı, yoksa başka yere mi nakledildikleri üzerinde araştırmalarını sürdüklerini" belirtiyor.

Arafat, kendi altını oyuyor!

"Arafat ABD planını kabul etti..." Geçen haftanın en önemli gelişmesini, ajanslar bu başlıkla duyurdular.

ABD planı, Arafat'ın karargahında bulunan 6 Filistin'inin, Eriha'da Amerikalıların ve İngilizlerin gözetimindeki bir hapishaneye nakledilmesini içeriyordu. İsrail, karargahdaki altı Filistinli kendilerine teslim edilmeden Arafat etrafındaki kuşatmayı kaldırmayacağını açıklamış, ABD buna karşılık, sözkonusu altı Filistinli'nin kendilerinin gözetiminde bir hapishaneye konulması planını ortaya atmıştı.

Arafat bunu kabul etti.

Bu plana göre, İsrail'li katliamcı bakan Zeevi'yi cezalandırmaktan yargılanan FHKC'liler ve Filistin'e silah naklini yaptığı iddia edilen Arafat'ın bir yardımcısı da içinde olmak üzere, 6 Filistinli, Eriha'da bir hapishaneye nakledilecek. Hapishane Filistin'de ama, denetim Amerikalılar da ve İngilizlerde olacak.

Arafat ne yapıyor? Önce, daha işgal ve kuşatma öncesi İsrail'e-ABD'ye güvence vermek için Zeevi'yi cezalandırdıkları iddiasıyla FHKC'li devrimcileri tutukladı...

İsrail'e-ABD'ye **yetmedi** bu, kuşatma ve işgal yapıldı... Kuşatma altında devrimcileri yargılayıp onları onlarca yıl hapis cezasına çarptırdı...

Filistin yönetiminin, İsrail tanklarının kuşatması altında iken, İsrail'e karşı savaşı devrimcileri yargılamaya kalkması, yargılananlar açısından değil ama, yargılayanlar açısından tam bir trajediydi.

Ama bu da emperyalistlere **yetmedi**, kural bozulmadı, emperyalistler **daha fazlasını** istediler... Bu kez devrimciler Amerikan görevlilerine teslim ediliyor.

Arafat ne yapmaya çalışıyor ve bunlarla ne elde edebilir?.. Karşılığında "kuşatma" kaldırılmış olduğunda bile ne

kazanmış olacak? Filistin'in her yanı tankların kuşatması altındayken bu Arafat'a ne kazandıracak? "Barış ve uzlaşma" politikaları bugüne kadar ne getirdiyse, bundan sonra da daha başkasını getirmeyecektir...

Arafat'ın bir kaç kişi de olsa Filistinlileri cezalandırması ve bunların bir kaçını Amerika'lıların veya İngilizlerin denetimindeki bir hapishaneye göndermesi, bu şekilde anlaşması **kabul edilemez**. Bu Filistin halkının varlığını zedelemektir. Meşruluğunu zedelemektir. Kendi adaletini Amerika'ya devretmektir. Filistin halkının meşru olması kadar, İsrail siyonizmine karşı direnişi de meşrudur.

Bugün Arafat'a eğer dünya çapında bir destek ve sahiplenme varsa, bu desteğin kaynağı Filistin halkının direnişinin meşruluğu ve haklılığıdır. Bu meşruluğa gölge düşüren bir Filistin'li politikacı, kendi varlığını ve meşruluğunu da ortadan kaldırıyor demektir. Arafat'ın yaptığı da budur.

Tayyip Erdoğan
hakkında
yeni kasetler!

“Yemin Billah” kendinizi savunmayı, takiyyeyi bırakın; Hak ve özgürlükleri savunmadan, “burjuva muhalefeti” dahi olamazsınız!

Tayyip Erdoğan'ın on yıl önceki bir konuşmasının kaseti ortaya çıkarıldıktan, daha doğru bir deyişle, kasedi elinde tutanlar tarafından piyasaya sürüldükten sonra, 20 kasetin daha olduğu açıklandı.

Oligarşi peşini bırakmıyor Tayyip Erdoğan'ın. Yüzde kaç oy alırsan al, meydanları ne kadar doldurursan doldur, sana iktidar koltuğunu vermem diyor.

Bunun karşısında Tayyip Erdoğan'ın savunması, “onları on yıl önce söyledim,

bugün değiştim” noktasında dönüp duruyor. Değişmiş olabilir tabii, ama bunu da kesin bir biçimde ifade etmiyor. Kitleye başka, medyaya başka konuşuyor. Halka başka şey söylüyor, egemen sınıflara başka şey. Çünkü, oligarşinin güvenini almak için söyleyeceği her söz, onun tabanını eritecek. Çiller gibiyim, Ecevit gibiyim, Demirel gibiyim, Mesut Yılmaz gibiyim dese, koltuk iddiasını kaybedecek. Vel-hasil bir ikiye bölünmüştür gidiyor.

Sanıyorlar ki, “takiyye”yle koltuğa kuruluruz.

Sanıyorlar ki, koltuğa bir oturursak, o zaman “islami” doğrultuda inançlarımızı hakim kılabilecek bir sistemi yavaş yavaş oturturuz.

Devleti tanımıyorlar.

“İnanç özgürlüğü istiyoruz” diyor, onun mücadelesini vermek yerine, Genelkurmay'ın, tekellerin, ABD'nin kanatları altına sığınıp, onların kendilerine iktidar yolunu açmasını bekliyorlar.

Tam ABD'nin onayını aldık, Genelkurmay da ses çıkarmıyor, herhalde yeterince güven verdik diye düşündükleri anda, oligarşi onlardan yeni bir “günah çıkarma” daha, yeni bir biat tazeleme istiyor, o zaman “şok” oluyorlar, şaşınıyorlar, nerede yanlış yaptık demeye başlıyorlar. Kimi “devleti kızdırmayacak-

tık” diye tekrardan günah çıkarmaya başlıyor.

Evet, bir yanlış var; o yanlış, düşünceleri, inançları savunamamaktır. savunacak siyasi cesareti gösterememektir.

Eleştirdiğiniz o Genelkurmay, sizi yıllardır nasıl kullandı, hatırlayın!

Bu devleti ne zaman tanıyacaksınız? Hak ve özgürlükler mücadelesinde yer almadan, hak ve özgürlüklerin aktif savunucusu olmadan Türkiye’de burjuva muhalefeti dahi yapılamaz. Bu devlet sadece Amerika’nın ve işbirlikçilerinin çıkarlarını düşünür. Başka hiç bir şey düşünmez. Bu çıkarları için de tarihi boyunca öncelikle devrimcileri ve bütün muhaliflerini sindirme yöntemini benimsemiştir. Bunun için de **katletme, tutuklama ve komplolar, hileler, provokasyonlar** dahil, her türlü yöntemi uygularlar.

Siz de, Refah Partisi olarak iktidar olduğunuzda, devletin bu politikalarının, yöntemlerinin uygulayıcısı olmadınız mı?

Sürekli kaçtığınız bir soru, hep karşınızda duruyor: **siz bu devletin zulmüne, baskıcılığına, yasa dışılığına karşı mısınız, yoksa, sadece bu devletin iktidar koltuklarında biz oturalım mı diyorsunuz?**

İktidar koltuğunda otururken devleti bir ölçüde de olsa tanımışsınızdır. Buna rağmen, devletin bu yönünü hiç bir biçimde sorgulamayıp, daha baştan sizi hak ve özgürlük mücadelesinin dışında bırakır zaten. Siz bu devlete karşı değilsiniz demek ki o zaman, sadece devlet bizim elimizde olsun, iktidar koltuklarında biz oturalım diyorsunuz!

Devlete karşı çıkmayıp, onunla çatışmaktan hep kaçmanızdan dolayı, arada bir gerçekleri söylemeniz de, işte böyle, on yıl sonra **tükürdüğünüzü yalamak** zorunda kalıyorsunuz.

Bakın tarihe; haklar ve özgürlükler mücadelesine bir nebze katkınız var mı?

Tarihi öğrenin. **Devrimcilerin tarihine bakın.** Bu tarihte devletin yaptıklarına bakın. Ülkemizdeki iktidarı ve hak ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verileceğini görürsünüz.

Ve bir de **kendinize bakın.** Bu mücadelenin neresinde-siniz? Ne yaptınız, kime karşı kimlerle birlikte oldunuz? Bu iktidarlar, hatta cuntalar gerek duydukça sizleri nasıl kullandı? Katliamlara provokasyonlara nasıl ortak etti? **Bakın,** kendinizi de, devrimcileri de, iktidarı da göreceksi-

niz. **Bakin**, bugün içine düştüğünüz durumu, devletin size karşı uyguladığı provokasyonları daha iyi göreceksiniz. **Bakin**, ne yapılması gerektiğini göreceksiniz.

Yıllardır, bu ülkedeki haklar ve özgürlükler mücadelesine tek bir katkınız oldu mu?

Buna verilecek tek bir olumlu cevabınız yoktur. Bırakın tüm halkın hak ve özgürlüklerini savunmayı, kendi deyimi-nizle "inançlı kitlenin" bile hangi hakkını savunabildiniz?

İnanç özgürlüğü açısından en öne çıkan konu olan tür-ban konusunda bile, generallerin, düzen partilerinin eteği-ne sığındınız, onlardan anlayış ve merhamet dilenip, dire-nenleri terkettiniz. İşte geldiğiniz nokta. Her gün biraz daha gerilediniz. İcazetçi, düzenden kopamayan, devletle çatışmayı göze alamayan kafa yapınız türbanların yerine peruk takma rezaletlerini üretti.

"Kim generallere, ABD'ye daha çok yaranabilecek?", "kim onlara daha iyi hizmet edecek" yarışına girdiniz ve sonuçta, partiniz karpuz gibi ortadan ikiye bölündü. Siz bir şey elde edemediniz, ama oligarşi ve Genelkurmay, amacına ulaştı. Tayyip'in partisi biraz güç mü kazandı, aynı operasyon, ora-da da uygulanacaktır. Hayır, AKP'de böyle bir operasyon ba-sarılı olamaz diyebilir misiniz, **hayır**, çünkü, **"yaranma, güven verme"** yarışına girmeye hazır kafalarla dolu AKP.

AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan, Ecevit'in kendile-rine **"karanlık bir geçmişin mirasçısı"** demesi üzerine di-yor ki, **"Öyle zannediyorum ki, Sayın Ecevit, çok daha kir-li bir geçmişin mirasçısı durumundadır"**.

Tipik burjuva politikacılığı. Tayyip Erdoğan'ın sözleri-nin, on yıl önceki konuşmasını on yıl sonra ortaya çıkaran-lardan ne farkı var? Ecevit'in kirli geçmişini biliyorsan, farkındaysan, niye o sana bir şey demedikçe, bununla he-saplaşmıyorsun?

Hesaplaşmıyor, hesaplaşmıyor, çünkü Ecevit'in kirli geçmiş, ve kendisinin içinden çıkıp geldiği MSP'nin, Refah Partisi'nin kirli geçmiş, birbirine çok benzer.

Katliamlara ses çıkarma, işkencelere ses çıkarma, sö-mürüye, IMF'ye, ABD'ye ses çıkarma, ondan sonra "muha-lifim" diye ortada dolaş. Dolaşamazsın. Ya, halkımızın de-yişiyle "adam gibi" muhalif olunur, ya da Genelkurmay'ın oyuncağı ve koltuk önünde secdeye durmaktan başka bir özelliği olmayan politikacılardan herhangi biri olunur.

Bu tarzla, bu yöntemlerle, onlara biat etmekle, yemin billah **"biz değiştik"** demekle, devleti yani Genelkurmay'ı ik-na edemezsiniz. Ya hak ve özgürlük savunucuları ile birlik-tesiniz ya değilsiniz. Hak ve özgürlüklerden kaçarak, katli-ama uğrayanların yanında yer almayarak, muhalif zeminde bile kalamazsınız. Hem şu veya bu ölçüde inançlarınızda, is-lamcı görüşlerinizde ısrar edecek, hem de, düzenin icazetini almakta ısrar ederseniz, komplolardan komplo beğene-ceksiniz.

BAŞIMIZDAKİ AMERİKALILARI!

İsmet Sezgin'in başında bulunduğu DTP'nin başına, Ame-rika'da yetişmiş, Amerikan eğitimi görmüş biri getiriliyor. Baş-ta Eczacıbaşı olmak üzere TUSİAD'ın büyük patronlarının bir kısmı da DTP'nin başına geçecek M. Ali Bayar'ı destekleyecek-lerini açıkladılar.

ABD'nin rahlesinden geçmiş olmak, artık bu ülkede **"yöne-tici"** olmak için şart haline getiriliyor.

Gayet doğal bir sonuç esasında.

ABD'nin dış politikası uygulanacaksa, IMF'nin direktifleri uygulanacaksa, en doğrusu, bu politikaları uygulayacak olanla-rın da ABD, IMF tarafından eğitilmiş olmasıdır!

"Bağımsız ülke"ymiş!

IMF'nin bir memuru getirilip bu ülkeye bakan yapıl-madı mı?

Amerikan vatandaşı pasaportuna sahip, yani **Amerika'ya hizmet etmeye, her koşulda Amerikanın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaya** yemin etmiş biri, Tansu Çiller, bu ülkeye Baş-bakan olmadı mı?

Dünya Bankası'nın memuru olarak yıllarca onlara hizmet etmiş, onların eğitiminden geçmiş biri, Turgut Özal, bu ülkede Başbakan ve Cumhurbaşkanı olmadı mı?

Amerikan şirketi Morrison'un Türkiye Bayisi Süleyman De-mirel, Türkiye Başbakanı Süleyman Demirel sıfatını almadı mı?

Bu ülkeyi, yıllardır bunlar yönetiyor işte.

"Bağımsız ülke"ymiş!

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde 15 tane **Amerikan vatandaşı** var.

Hiç kimse, bu konuyu araştırıyor, soruşturuyor mu? Tür-banla medise girmeye kalkmasaydı, **Merve Kavakçı**'nin Ameri-kan vatandaşı olmasına da kimsenin bir itirazı olmayacaktı.

Belki duymayan vardır: ABD pasaportu alabilmek için **"ABD'nin ulusal çıkarlarını her şeyin üzerinde tutacağına"** dair yemin edilir. Yıllarca bu ülkeyi Demirel gibi, Türkeş gi-bi, **"gizli pasaportlu"** Amerikancılar yönetti. **Sonra sıra**, Özal, Çiller gibi açık ABD pasaportlulara geldi. Sonra sıra-yı doğrudan onların memuru, çalışanı olan Derviş'ler aldı. **Sıra, artık**, bu ülkenin başbakan, bakan koltuğunda adı **CONİ** olan birini görmekte mi acaba?

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Tescilli işkenceciyi koruyan

ADALETE BAKIN

“Bir daha işkence yapmayacak”

İŞKENCECİYE BAKIN

İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Tim Şefi Bayram Kartal'a ve polis Semih Ay'a işkence yapmak nedeniyle, TCK'nın 243. maddesine göre, 1 yıl 2 ay ağır hapis ve 3,5 ay memuriyetten men cezası verdi.

Ne güzel, ülkemizde işkenceciler de cezalandırılmaya başlandı, halka karşı suç işleyenler cezasız kalmayacak, infazcılar, soyguncular cezalandırılacak... diye düşünüyorsanız acele etmeyin.

7. Ağır Ceza Mahkemesi, bu kararın hemen ardından **“sanıkların geçmişteki hali ve suç işleme konusundaki eğilimlerine göre cezanın ertelenmesi”** kararını verdi.

Mahkeme, işkenceci Bayram Kartal'ın **“bir daha işkence suçu işlemeyeceği”** kanaatinde! Hem de geçmişine bakarak böyle bir “eğilim” tespit etmiş. İşkenceciliğin hiçbir şekilde affedilmeyeceği bir yana; demek ki, Bayram Kartal daha önce hiç işkence davasından yargılanmadığı gibi, hiçbir işkence olayına adı karışmamış olmalı ki, kararın bir “mantığı” olsun! Sadece mantıki değil düzenin hukukuna göre de bu gereklidir.

Oysa, Sendikacı Süleyman Yeter'i işkencede katletmekten yargılananlardan biri olan Bayram Kartal, **aynı suçtan** iki ayrı davada daha yargılanıyor, üstelik bu davalar da **AYNI MAHKEMEDE**

Aynı mahkemede üç dava; hangi “geçmiş hali” mahkemenin kanaatine mazhar olmuş? Örneğin sapıklığı mı?

1997'de Senem Adalı'nın cenaze törenine katılmak için gittiği Alibeyköy Cemevi önünden gözetlmesine alınan Ö.İ. götürüldüğü Vatan Emniyet Müdürlüğü işkence merkezinde tecavüze uğradı. Tecavüzü seyreden polislerden biri de Bayram Kartal'dı.

Susurluk düzeninin mahkemelerinin ölçüsü ne;

kaç işkence davası daha olunca Bayram Kartal'ların işkenceciliği meslek edinen birer katil olduğuna hükmedecek mahkemeler? Bayram Kartal'ların işkence yapma özgürlüklerinin bir sınırı var mı? Kaç işkenceli ölüme kadar “iyi halleri” sürecektir?

Elbette bunların hiçbirisi olmayacak; daha önce yaşanan yüzlerce örneği bir yana dahi bıraksak, bu karar bile işkencenin devletin resmi politikası olduğunun kanıtıdır. Devlet, “Bayram Kartal'lar benim düzenim için işkence yaptılar” deyip işkencelerine aralıksız devam etmeleri için sahiplenmektedir. Bu nedenle AİHM'in işkence ile ilgili kararlarında para cezalarını işkenceci polislerle ödetmenin, işkence ile ilgili yüzlerce sözleşme imzalamanın bu ülkede hiçbir değeri yoktur. Geçerli olan, işkencenin sürmesi ve işkencecilerin korunmasıdır.

Hem İşkenceci Hem De İnfazcı

Bayram Kartal sadece işkenceci değil, tüm işkenceciler gibi aynı zamanda da infaz operasyonlarına katılan ölüm mangalarının elemanlarından.

16-17 Nisan 1992'de Sinan Kukul, Şadan Öngel ve Arif Öngel'in katledildiği ve yıllar sonra açılan davada Kadıköy 1. Ağır ceza mahkemesinde aralarında Susurlukçu Mustafa Altınok'un da bulunduğu “yargılanan” infazcılardan biri de Bayram Kartal'dı. Tüm infazcılar gibi kanıtlara, tanıklara rağmen o da beraat ettirildi. Yani “eli *soğutulmadı!*” ve terfi ettirilip “tim şefi” yapıldı.

Susurluk Hukuku, Katillerin ve İşkencecilerin Hukukudur

Bayram Kartal bir örnek elbette. İşkence, infaz davalarında yüzlerce Bayram Kartal buna benzer kararlarla ya beraat ettirildi ya da göstermelik cezalar verilip, cezaları ertelendi. Onbinlerce işkence olayının yaşandığı ülkemizin hapishanelerinde tutuklu hiçbir işkenceci ve katilin bulunmaması Susurluk'un işkencehanelerden, mahkemelere kadar her alanda sürdüğünün kanıtıdır.

Çürümüş düzende adalet sadece devlet adına işkence ve katliamlar yapan, *“koluna kelepçe takılmaması gereken”* soyguncular için vardır; halka ise adaletin zerresi yoktur. Sadece işkencede, katliamlarda değil, devletle halkın karşı karşıya geldiği her olayda istisnasız bu sonuç ortaya çıkmakta, halk adaletsiz bırakılmaktadır. Adaletsiz bırakılan bir halkın kendi adaletini yaratmasının meşruluğu işte buradan doğuyor.

“HÜRRİYET VE ADALET” GECESİ YAPILDI

29 Nisan günü Hollanda’da düzenlenen “Hürriyet ve Adalet” gecesine katılan binlerce kişi, direnişin coşkusunu üç bin kilometre uzaklıkta, Avrupa’da yaşadı.

Bilgesu Erenus, Suavi, Grup Yorum, Komaçer-nava ve Özlem Özdil’in türküleri ve marşlarıyla katıldığı gecede, Türkiye’de devrimci mücadelenin ve uzun direnişin anlatıldığı sinevizyon gösterimi salonda coşkuyla karşılandı. Her direniş şehidi sloganlar ve alkışlarla selamlandı.

Ölüm orucu direnişinde sakat bırakılıp tahliye edilen gazilerin konuşmaları izleyenlere direnişin içinden duygu ve düşünceleri aktardı.

Direnen, şehit düşen evlatlarını anlayan, onların düşüncelerine, direnişlerine saygı duyan, bıraktıkları mirası gururla taşımaya bilen şehit aileleri adına yapılan konuşma, kahramanlık destanının bir babanın yüreğinden kopup gelen duyguların, binlerce insanın beynine ulaşmasını sağladı.

Geceye değişik ülkelerin devrimcilerinden gelen mesajların çoğunun ortak noktası emperyalizme karşı büyüyen öfke, halkların mücadelesi ve bu mücadele içinde ülkemizdeki direnişin anlamlı yeri idi.

Tayad Komite’den

Provokasyon Haberlerine Tepki

Brüksel Tayad Komite, basında çıkan “DHKP-C’liler Javier Solana ile görüştü... teröriste diplomat muamelesi” gibi haberlere karşı bir açıklama yaparak, bu haberlerin tamamen çarpıtma olduğu ve provokatif haberlerin amacının “terörizm” demagojisiyle devletin katliamcılığının meşrulaştırılmak istendiği belirtildi.

Söz konusu “görüşme”nin de özel bir görüşme olmayıp, “23 Ocak 2002 tarihinde, Brüksel’de Maderiaga Vakfı tarafından AB kurumları ile ilgili resmi ve gayri resmi kurumların davet edildiği bir yeni yıl kokteyli” olduğu ve Türkiye’den, devletin resmi temsilcisi dışında “TAYAD Komite’nin davet edildiği” belirtildi.

Dünya Devrimcilerinin Mesajlardan...

“Hürriyet ve Adalet” gecesine gönderilen dünya devrimcilerinin coşkulu mesajları, direnişin dünya çapındaki etkisinin bir göstergesiydi. İtalya, Avusturya, Almanya, İspanya gibi Avrupa ülkelerinden Nepal’e kadar devrimciler, anti-emperyalistler Türkiyeli devrimcileri ve direnişi selamladı. Mesajlardan bazı kesitler aktarıyoruz;

“...Batı’daki işçi sınıfı ve Güney’deki anti-emperyalist örgütler, kapitalizme karşı direnişlerini ve anti-emperyalist mücadelelerini yoğunlaştırmaktadırlar. Bunların arasında en önemlilerinden ve en anlamlılardan, Türkiye’de demokrasi ve adalet için, F tipi hücrelerindeki işkence ve tecrite karşı verdiğiniz mücadelelerdir...” (Ulusal Antikapitalist Meclisi-(ANA)-İtalya)

“Dünya proleterya devrimin bir parçası olarak, aynı amacın iki ayrı birlikleriyiz... Devrim başaracak, kimse durduramayacak.” (Nepal)

“...Dayanışmamız özellikle NATO-oligarşinin en pervasız vahşetlerine rağmen sürmekte olan siyasi tutsakların uzlaşmaz mücadelesinedir...” (Anti-emperyalist Koordinasyon- Avusturya,

Almanya, İtalya)

“...Sonucu ülkenizdeki anti-emperyalist hareketin kaderini büyük ölçüde etkileyecek olan siyasi tutsakların uzlaşmaz mücadelesini burada tekrar ve tekrar dile getiriyoruz...” Uluslararası Leninist Akım; Direzione 17 (İtalya); Devrimci Komünist Liga (Avusturya)

“...Emin olun ki, emperyalizmin büyük acılar çektiği bu günlerde, Cephenin sürdürdüğü kahramanca mücadelesini unutmayacağız...” (İsveç Devrimci Komünist Gençliği)

“...Direnişiniz, Amerika, Avrupa emperyalizmi ve yerel burjuvazinin Türkiye işçi sınıfı ve halklara yönelik saldırılarına karşı verilen güçlü ve cesur bir sınıf savaşıdır.” İspanya Komünist Parti (yeniden inşa)

“...Türkiye hapishanelerdeki kadın ve erkek yoldaşlarımızın davası, açlık grevinde şehit düşenlerin davası gibi onurlu davalar için günlük olarak verdiğimiz dayanışma mücadelemizde birlikteyiz...” (Bask Tutsak Aileleri Örgütü-ASKAPENA)

Dünya'da 1 Mayıs Gösterileri Emperyalist Politikalara Hayır

Dünyada 1 Mayıs Özüne Dönüyor: Emperyalizmin "teröre karşı savaş" demagojisi ile halklara, anti-Amerikancı güçlere karşı açtığı savaşın tüm hızıyla sürdüğü, küreselleşmenin Avrupa'dan Afrika'ya kadar tüm emekçilere yoksulluk getirdiği günümüz koşullarında, dünyadaki 1 Mayıs'lar da bu konuda halkların direniş kararlılıklarının ifadesi oldu. İstisnasız her yerde Amerika'ya karşı sloganlar, "küreselleşmeye" karşı sloganlar, Filistin özgölünde direnişleri destekleyen sloganlar atıldı. Bazı yerlerde sadece bu taleplerle mitingler yapıldı.

Denilebilir ki, Avrupa'da uzun yıllar, rutin-şenlik havasına dönüştürülen, ciddi taleplerin, direnişlerin bir parçası olamayan 1 Mayıs'lar, bu yıl büyük oranda özüne döndü; Hemen her ülkede 1 Mayıs mitingleri, yürüyüşleri güncel taleplerin dile getirilmesine, hükümetlerin ve emperyalizmin dünya çapındaki politikalarının protestolarına tanık oldu. Somut mücadele ile bağıni kurdu.

Filipinler'de emekçiler Filipinlere yerleşen ABD askeri güçlerinin defolmasını isterken, Bulgaristan'da yeniden ülkeye dönen işbirlikçi kralın protesto edilmesi öne çıktı; Avusturalya'da iktidarın mültecilere karşı uyguladığı insanlık dışı uygulamaların protesto edilmesi gösterilere damgasını

vururken, Fransa'da Le Pen'e, ırkçılığa karşı anti-faşist sloganlar ön plandaydı. Yunanistan halkı Filistin direnişine verdikleri desteği dile getirmeyi 1 Mayıs eylemlerinin ana konusu yaptılar, Güney Kore'de ise emekçiler, emperyalist şirketlerin ülkelerinde gerçekleştirdiği yağmaya tavrı alıyorlardı.

Her yerde "küreselleşme karşıtı" diye ifade edilen, emperyalist politikalara karşı halkların tepkisinin dile getirilmiş olması, hem emperyalizme karşı kiteselleşen direnişin hem de taleplerin somutlaşmasının göstergesidir.

Tüm bu çeşitlilik, 1 Mayıs'ın somut, gerçek, canlı bir mücadele ve dayanışma günü olduğunu anlatırken, dünyanın dört bir yanında, her milliyetten, dinden halkların lanetlemekte birleştiği ortak düşmanları da vardı. Bu düşmanlar en başta ABD ve IMF'ydı.

Tek bir gün içinde, milyonlarca kez lanetlendi halkların düşmanları. Milyonlarca adım, halk düşmanlarının üstüne yürürcesine adımladı meydanları. 1 Mayıs, tüm dünyada halkların ABD'ye, IMF'ye karşı, bağımsızlık, ekmek ve adalet için yürüdükleri gün oldu.

Rusya: Moskova'da Komünist Parti tarafından düzenlenen mitinge katılan 300 bin kişi, Putin'in politikalarını protesto ettiler. Mitinge Rus gençliğinin yoğun katılımı dikkat çekerken, Kızıl Meydan'ın bir başka köşesinde işbirlikçi sendikaların düzenlediği Putin yanlısı gösteriye katılım oldukça düşük oldu.

Almanya: Köln, Hamburg, Dresden, Frankfurt, Münih, Stuttgart, Krefeld, Bremen, Nürnberg başta olmak üzere Almanya genelinde 500 ayrı yerde yapılan gösterilerde katılan yüzbinler ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme karşı sloganlarını haykırdı. Metal işçileri grevin coşkusu alanlara taşıdı. Bir çok kentte düzenlenen gösterilere Türkiyeli devrimciler de katıldı. Berlin, Frankfurt, Fürth ve Göttingen kentlerindeki gösterilerde ise Neo Nazi gruplarla sol gruplar arasında çatışmalar yaşandı.

İngiltere: Londra'da Türkiyeli devrimcilerin de katıldığı gösterilerde İngiliz hükümetinin Amerikancı politikaları eleştirildi, anti-emperyalist sloganlar atıldı ve küreselleşme karşıtı pankartlar taşındı. Çevreciler, sendikalar ve sol gruplar ayrı ayrı gösteriler düzenledi.

Küba: Dünyada en kitesel 1 Mayıs Havana'daydı. Castro'nun konuştuğu mitingde 1 milyon kişi "Yaşasın sosyalizm, Yaşasın Küba" slo-

ganları attı.

İsviçre: 6 kentte düzenlenen mitingde küreselleşme politikaları protesto edilirken, Zürih'de 15 bin kişinin katıldığı mitingde yer yer polisle çatışmalar meydana geldi.

Avusturya: Saat farkı nedeniyle bir gün önceden başlayan ve sol grupların, antiemperyalistlerin düzenlediği gösterilerde polisin sert müdahalesine rağmen mültecilere karşı uygulanan politikalar protesto edildi.

İtalya: Roma, Torino, Milano, Napoli gibi kentlerde yapılan gösterilerde hükümetin sosyal politikaları eleştirildi, antiemperyalist, antikapitalist sol güçler gösterilere damgasını vurdu. Roma'da 600 bin kişinin katıldığı mitingde "küreselleşme" politikalarına karşı sloganlar öne çıkarken, Kızıl Tugaylar'ın cezalandırma eylemi yaptığı Bologna'da reformist çevrelerin de desteğiyle 1 Mayıs'ı "teröre de karşıyız" gösterisine dönüştürmek isteyenler umduklarını bulamadı.

Fransa: Faşist Le Pen nezdinde ırkçılığa, faşizme karşı sloganların ön planda olduğu gösterilere Fransa genelinde 1 milyon kişi katılırken, Paris'de 400 bin kişi vardı. Le Pen'in "Jandark günü" gösterisine ise 10 binden fazla kişi katıldı.

Yunanistan: Atina'da yapılan gösterilerde Amerikan emperyalizmi protesto edildi, Filistin halkının direnişine destek verildi.

Bulgaristan: Sofya'da yapılan gösterilerde, emperyalistlerin desteğiyle yeniden iktidara getirilen kral protesto edildi.

Filipinler: Manila'da yapılan gösterilere anti-Amerikancı sloganlar hakim oldu. Amerika protesto edilirken, ABD ordusunun Filipinler'den gitmesi istendi.

Diğer Ülkeler: Danimarka, Kamboçya, Hindistan, Endonezya, Venezuela, Singapur, Malezya, Suriye, Güney Kore ve daha onlarca ülkede yapılan gösterilerde emperyalist politikalar, Amerikan imparatorluğu protesto edildi.--

TÜRKİYELİ DEVRİMCİLER 1 MAYIS ALANLARINDA

Yurtdışında yaşayan Türkiye devrimciler düzenlenen miting ve yürüyüşlere pankartları ve sloganları ile katıldılar.

DORTMUND:

Cepheliler 120 kişilik kortejle en önde M. Akif Dalcı'nın resmiyle mitinge katıldılar.

KÖLN: Türkiyeli örgütlerin de katıldığı yürüyüşte Köln Anadolu Halk Kültür Merkezi Haklıyız Kazanacağız pankartıyla yürüyüşe katıldı. Ölüm orucu ve Filistin halkını destekleyen sloganlar attı.

BERLİN: 15 bin kişinin katıldığı mitingde devrimciler ölüm orucu flamaları ve Mahir Çayan resimleriyle yürüdü.

STUTTGARD: Haklıyız Kazanacağız ve 1 Mayıs pankartlarıyla 250 kişilik kortejiyle katılan Devrimci Halk Güçleri marşlar ve sloganlarla coşkularını, öfkelerini haykırdılar.

NÜRNBERG: Nazilerin ve polisin provokasyonu ile çatışmalı geçen 1 Mayıs gösterilerinde Cepheliler de yerlerini aldı.

DUISBURG: Türkiyeli bir çok devrimci örgütün de katıldığı mitingde Devrimci Halk Güçleri 5 ayrı dilde yazılı "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı ile "İşgale Son, Filistine Özgürlük" ve Almanca yazılı "Türkiye Hapishanelerindeki İzolasyona Son" pankartlarıyla katıldılar. Slogan ve flamalarla ölüm orucu direnişi selamlandı.

FRANKFURT: TAYAD Komite kızıl bayrakları, ölüm orucu şehitlerinin fotoğrafları "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ", "YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENiŞİMİZ" VE "YAŞASIN TÜRKİYE VE FILİSTİNDEKİ DİRENiŞİMİZ" pankartlarıyla mitinge katıldı.

FRANSA: Antifaşist gösteriye dönüşen 1 Mayıs mitinglerinde Cepheliler Paris'te 500, Marsilya'da 100 kişi olarak mitinglere katıldılar ve ölüm orucu direnişi ve Filistinle ilgili pankartlar taşıdılar.

LONDRA: Karl Marks Kütüphanesi önünden başlayan yürüyüşe 200'e yakın kişiyle katılan Cephelilerin korteji emperyalizme ve faşizme karşı sloganların atıldığı kortej oldu.

AVUSTURYA: Viyana, Graz, Linz-İnsbruck'ta düzenlenen yürüyüşlere Cepheliler, Parti ve Cephe bayrakları, pankartları ve sloganlarıyla kitlesel olarak katıldılar. Mitinglerde ölüm orucunu anlatan pankartlar Almanca ve Türkçe olarak taşındı.

ZÜRİH: 3000 bin kişinin katıldığı mitingte Cepheliler büyük boy Cephe ve Parti bayraklarıyla yürüdüler.

BURJUVA DEMOKRASİSİ NE KADAR DEMOKRAT? SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM NE KADAR DEMOKRASİ?

“Burjuva demokrasisi, özgürlük ve eşitlik üzerine kulağa hoş gelen boş sözler, tumturaklı sözcükler, abartmalı vaatler ve gürültülü sloganlar demokrasisidir.” (Lenin)

Burjuva demokrasisinin maskesinden bir parça daha düştü. Burjuva demokrasisinin “çok partililik”, “çoğulculuk” söylemlerinin bir OYALAMA aracı olduğu, “çok partiliğin, çok sesliliğin” esas olarak kitleleri düzen içinde tutmanın aracı olduğu, SEÇİMLER’i ise, asla demokratik olmadığı, çünkü burjuvazinin kendi aleyhine bir seçim sonucunu asla kabullenmeyeceği, bu defa bir ırkçı parti vesilesiyle görüldü.

Burjuvazinin kalemşörlerinin Le Pen karşısında yazdıklarının özü şuydu; Tabii farklı düşünceleri-çıkarları-politikaları savunanlar olsun, ama iktidar her zaman ve her koşulda bizde -yani burjuvazide- kalsın. “Demokrasi” Le Pen gibilerin iktidar olmasının önlemlerini de alsın.

Aynı şey, hemen aynı gün, ülkemizdeki burjuva medyada tekrarlanmaya başladı. Savunulan yaklaşım, Le Pen’in yerine Tayyip Erdoğan’ı koymanın dışında tamamen aynıydı. Tayyip Erdoğan’ın ve Erbakanlar’ın partileri tabii ki kapatılmamalıydı, tabii ki seçimlere girmeleri engellenmemeliydi, ama düzen onların İKTİDARA gelmelerini engelleyecek mekanizmalara da sahip olmalıydı.

Peki şimdi bu gerçekten “parlamentar” bir demokrasi mi? Bu na “çok partili sistem” denilebilir mi? Bu nasıl bir demokrasi?

Burada açıkça bir “oyun” yok mu?

“Siyasi partiler demokrasiinin vazgeçilmez araçlarıdır” derken, esasında “tekelci burjuvazinin iktidarını savunan siyasi partiler demokrasiinin vazgeçilmez araçlarıdır, di-

ğerleri vazgeçilebilirler” mi diyorlar?

Onyıllarca, çeşitli sosyalist ülkeler “tek partililik”le eleştirildi, “tek parti diktatörlüğü” kötülendi. Ama burjuva demokrasiler de esasında “tek bir partinin” iktidara gelmesine müsaade ediyor: tekelci burjuvazinin partilerinin. İktidara gelecek her parti için, tekelci burjuvazinin düzenini ve politikalarını onaylamayı şart koşuyor.

“Önlemler”, halk iktidarına karşıdır

Burjuva demokrasisinin bu ikiyüzlülüğü, bugün itibarıyla Le Pen vesilesiyle ifade edilmiş olsa da, gerçekte bu bakış açısı, sadece Le Pen’le veya Tayyip’le karşı oluşmuş değildir. Tersine, bu bakış açısı Avrupa demokrasilerinde esas olarak komünist partilere, işçi sınıfının çıkarlarını savunan örgütlere karşı geliştirilmiş bir politikanın ifadesidir. Komünistler, sistem içinde olsun, partilerini kurabilsin, parlamentoya girebilsin ama iktidar koltuğuna oturmasınlar.

Burjuvazinin demokrasisinin tüm yasa ve kuralları bunu sağlamaya göre şekillenmiştir. Düzenin mevcut önlemlerinin yetmediği yerde, başta ırkçı, faşist saldırılar olmak üzere başka yöntemler de devreye sokulmuştur.

Çeşitli Avrupa ülkelerinde “Komünist Parti”lerin iktidara gelmiş olması, bu söylediklerimizi değiştirmiyor. “Komünist Partiler” ancak tekelci burjuvazinin düzenini sürdürmeyi garanti ederlerse iktidara gelebilirlerdi. Avrupa komünist partilerinin çoğu işte bu evrimi geçirerek, daha açık bir deyişle, Komünist Partiler, Komünist Parti olmaktan çıkarak, hükümet olabilmıştır. Bu anlamda hiç bir zaman gerçek anlamda İKTİDAR da olmamışlardır. İKTİDAR hep tekelci burjuvazinin elinde kalmıştır.

Burjuva demokrasisinin “parlamentar sistemi”nin, “demokrasi”nin, özgürlüklerinin genişliği işte bu kadardır. Sınır, İKTİDAR’dır. O sınırdan sonra, emekçilerin, halkın özgürlüğü yoktur, o sınırdan sonra demokrasi yoktur, o sınırdan sonra “parlamentar kurallar” geçerli değildir.

Emperyalist ülkelerdeki parlamentar demokrasiinin sınırları böyleyken, bizim gibi ülkelerdeki demokrasiciliğin sınırları iyice daralır. Demokrasi, çok daha kaba, aleni ve çerçevesi dar bir oyuna dönüşür.

Bizim gibi ülkelerde, egemen sınıfların diktatörlüğü, kendini faşizm olarak ortaya koyar çünkü. Ama buna rağmen, bir “demokrasi” olduklarını, “demokratik hukuk devleti” olduklarını iddia etmekten de hiç vazgeçmezler.

Faşist diktatörlerden Mussolini bile “... Eğer tarihte demokratik bir hükümet sistemi varsa, bu faşist hükümet sistemidir” diyordu. (Server Tanilli, Devlet ve Demokrasi, syf: 74) Tekelci burjuvazi, burjuva demokrasisi adını verdiği sistemin özünde kendi egemenliği olduğunu gizlemek için, başta insan hakları konusu olmak üzere, her türlü sorunu kullanır.

Sorun, kitleleri, sonunda "kitlelerin iradesinin" belirleyici olduğuna inandırmaktır. Çünkü kitlelerde bu inanç yıkıldığı an, tepkiler, şu veya bu yöne değil, bizzat **sistemin kendisine** yönelecektir.

Burjuva diktatörlüğü, seçimle alaşağı edilebilir mi?

Burjuva demokrasisi, tanımından da anlaşılacağı üzere, özü itibarıyla **burjuvazi için demokrasi**'dir. Burjuva demokrasisi, halk için, emekçiler için, bir **diktatörlüktür**.

Diktatörlüğün en kaba ve açık ifadesi bu tartışmalarda kendisini göstermektedir. Burjuvazi bu tartışmalarda açıkça "*seni ben yöneteceğim, senin uyacağın kanunları ben belirleyeceğim, tüm ekonomi politikalar, askeri politikalar, önce tekellerin çıkarlarını güvenceye alacak şekilde olacaktır*" demektir.

Tekelci burjuvazinin, sahip olduğu ekonomik, askeri, siyasi gücü, sırf "demokrasi aşkıyla" kendiliğinden bırakmasını, sürdürdüğünü lüks ve sefahat içindeki asalak yaşamından kendiliğinden vazgeçmesini beklemek, sınıfların doğasına terstir.

Tekelci burjuvazinin sırf parlamentoda yarıdan bir fazla partim, sosyalizmden yana havaya kalktı diye, mülkiyetinden vazgeçeceğini düşünebilecek, umabilece kadar kim saf olabilir?

Sınıflar mücadelesinin teorisinin, politikasının ustaları, burjuva demokrasisinin olduğu emperyalist ülkelerde, silahlı mücadele değil, barışçıl (uzlaşıcı değil) mücadele öngörürken de, bunu ancak bir noktaya kadar öngörürler; buralarda da iktidarın değişmesi noktasında **ezilenlerin zoru**, zorunludur. (Devrimci literatürde bu "bir nokta"dan öncesi ve sonrası, evrim dönemi, devrim dönemi diye adlandırılır.) Başka türlü iktidar değişikliği mümkün değildir.

Burjuvazi, Le Pen'le, Tayyip'lere ve komünistlere "parlamentoda" iktidarı vermez derken, bu çıplak gerçeği itiraf ediyor.

Burjuva basın yıllardır Tayyip Erdoğan'ın "demokrasi bizim için bizi gideceğimiz yere götürecek bir araçtır" dediği için eleştiriyor; peki burjuvazi için farklı mı demokrasisinin anlamı? Değil. Tekelci burjuvazi de, oligarşiler de, sömürü düzenini sürdürmenin aracı olarak görüyor ve kendi koşullarına uyarlayarak kullanıyorlar burjuva demokrasisini.

Yeni-sömürgelerdeki oligarşiler, burjuva demokrasisi koşullarında iktidarlarını sürdürmeyecekleri için, sadece burjuva demokrasisinin kurumlarına ve kurallarına biçimsel (veya başka deyişle göstermelik) olarak başvurup, esas olarak bu demokrasicilik oyununun gerisinde faşist bir rejimi uyguluyorlar.

Bütün bunlar, burjuvazinin iktidarına karşı halkın iktidarının, burjuva demokrasisine karşı halk demokrasisinin neden burjuva parlamentolar aracılığıyla gerçekleştirilemeyeceğini de gösterir.

Le Pen'den Tayyip'e, 1960'ların TİP'inden Şili'de Allende'ye... her örnek bize bu "iktidar gerçeğini" anlatır. Tekeller, ihtiyaç duydukları noktada Le Pen'lere, Tayyip'lere iktidarı verebilirler, ki geçmişte vermişlerdir. Ama bu güçler, tekellere rağmen iktidar olamaz, iktidar kolтуğuna otursalar bile, gerçek iktidar gücü olamazlar. Düzenin yapısı ve işleyişi buna izin vermez.

Doğru, emperyalistler ve oligarşiler parlamenter çalışmayı yasaklamamıştır... hatta parlamentoya girmek de mümkündür... Ama iktidarı devralmanın yolunu, yasal, polisiye, askeri anlamda kapatmıştır emperyalizm ve oligarşi... Bu nedenle, "**iktidar hedefi**" olan her hareket, başka tercihlere de sahip olmak zorundadır... Örgütlenmede, mücadelede şu veya bu biçimlerde **düzen dışına** çıkmak zorundadır. Düzenin icazetine tabi, tüm varlığını bu icazetin yasal güvencelerine bağlamış hiç bir güç, düzeni değiştirme yeteneği ve gücüne sahip olamaz.

Emperyalist ülkelerdeki burjuva demokrasisinin gerçek manada **herkes için** bir demokrasi olduğunu düşünmek de, yeni-sömürgelerdeki biçimsel kurumlara bakıp demokrasicilik oyununun gerçek bir burjuva demokrasisi olduğunu düşünmek de, politikada en vahim yanlışların, savrulmaların kaynağı olmuştur hep. Parlamentoculuktan AB'ciliğe uzanan düzen içi teorilerin kaynağında da bu vardır.

Tayyip'lere bile, iyice burnunu sürtmeden, iyice hizaya getirmeden iktidarı vermeyen oligarşinin, devrimci, sosyalist bir partiye iktidarı verebileceğini düşünecek kadar saf olunabilir mi? Hükümet kolтуğuna oturmasına bir an için göz yumsa bile, aynı Refah Partisine yaptığı gibi, İsrail'le anlaşmalardan, IMF programlarına ve hapisane katliamlarına kadar her türlü halk düşmanlığının altına imza atılmasını şart koşacağını bilmeyecek kadar saf olunabilir mi? TİP'in parlamentoda bulunmasına bile tahammül edememiştir düzen. Değil ki, parlamentoda çoğunluğu sağlayarak sosyalizme geçilmesine seyirci kalsın!

Her demokrasi bir sınıfın damgasını taşır. İktidarda kim varsa, demokrasi de esas olarak onun demokrasisidir. Halk için demokrasi isteyenler, burjuvazinin ekonomik, siyasi egemenliğine de karşı çıkmak durumundadır. Burjuvazi, kendi parlamentosunun kendisi sistemini yıkmaya aracı olarak kullanılmasına izin vermez, bu, böyledir; "Tek Yol Devrim" işte bu gerçeğin en özet sonucudur. AB'den ve TUSİAD'dan demokrasi bekleyenler, 11 Eylül sonrası, bunların terörist yüzüyle karşı karşıya geldiler. Görmek isterlerse, faşist yüzleri de çok gizli değildir. Öyleyse, halkın, emekçilerin iktidarını isteyenler, "parlamentar yoldan" başka yol bulacaklar. Başka yolun da bizim bildiğimiz tek bir adı var: Devrim! Üçüncü bir yol bilen var mı?

Solun Beyni

Özür diliyorum

Önce özür dilemek istiyorum. Ben bugüne kadar esas olarak küreselleşmeyi savundum.

Dünyanın... Sınır tanımaz global sermaye, ileri teknoloji ve insanlığın demokratik ideallerinin motivasyonu ile ister istemez bir koca köy olacağını düşündüm.

Bunun iyi bir şey olması gerektiğini savundum.

Amaç, global köyde yaşayan herkesin refah ve özgürlüğü yakalaması olmalıydı. Bunun kaçınılmaz bir akış olduğunu düşündüm hep...

Ama galiba kandırıldım. Büyük kuşkularım var.

* * *

Çünkü... Büyük devlet siyasetlerinin, refah, eşitlik, özgürlük ve demokrasi ideallerini yerkürenin her tarafına "yaymakta", dürüst ve ahlaklı olmadığını kabul ediyorum.

Bu siyasetlerin, ortak özgürlük ve refah çağını iletme ertelediğini düşünüyorum.

Niye mi bugün? Filistin'e reva görülen muamele sebebiyle bugün...

Bir ulusun göz göre göre kendi topraklarında atılmasına seyirci kalmakla... Bir ulusun en doğal hakkının elinden alınarak bu derece aşağılanmasına sessiz kalmakla... Küreselleşmenin hangi idealleri paralel düşebilir? Hangi değerler örtüşebilir?

Hiçbiri!..

* * *

Terörü alt etmekte samimi isen Filistin'e yönelen teröre de karşı çıkmalısın!.. Tıpkı, israil'e yönelen teröre karşı çıktığın gibi... Tıpkı, ikiz kulelere yönelen teröre isyan ettiğin gibi...

Bizim canımız can, sizinkiler pathcan küreselleşmesi nasıl bir küreselleşmedir?

Bu küreselleşmede, herkes eşit iken, Batılılar biraz daha eşit olmuyor mu?..

... Birleşmiş Milletler, ne işe yarar? Ki, küreselleşme idealinin en temel konsepti ve organıdır... Ne işe yarar BM?..

Amerika'nın noterliğine mi?..

* * *

... "Filistin riyakarlığı" ile küreselleşme fikrine kezzap döken Batı'yı şiddetle kınıyorum.

... Küreselleşme fikrini, zaten kayıtsız şartsız desteklemiyordum. Ama yeni bir sürece kadar donduruyorum, küreselleşme ile aramdaki ilişkiyi... Vicdanım böyle diyor.

İlker Sarier, Sabah

ÖZELEŞTİRİNİN OLMADIĞI YERDE YANLIŞ BÜYÜR... VAHİMLEŞİR... SAFLARI DEĞİŞTİRİR!

Bir "özür" okuyacaksınız yandaki sütunda. Burjuva medyada yazan küçük-burjuva bir yazarın özrü.

İlker Sarier'in "biyey" olarak küreselleşmeye kanmış olması çok önemli değil, etkisi sınırlı olur. Ama bütün olarak bir aydın kesiminin, hatta kimi sol grupların küreselleşmeye şu veya bu biçimde, şu veya bu gerekçeyle kanmış olması, çok daha ciddi sonuçlar yaratmıştır. "Sivil toplumculuk", "savaşa da teröre de karşı" olmalar, "her türlü şiddet" nakaratları, terör demagogileri ve bunlara paralel, demokratik kitle örgütlerinden devrimcilerin tasfiyesi, hep küreselleşme ideolojisinin, "emperyalizm değişti" düşüncesi üzerinde şekillenen politikaların yansımalarıdır. İşte bu nedenle, bu kesimlerin de, İlker Sarier'den çok daha ciddi, derin ve köktenci bir özleştirme yapmaları gerekmez mi?

Ne kadar derine inebilirler, bilemiyoruz, ama en azından bir ilk adım olarak İlker Sarier'in yaptığı kadarını yapmak durumundadırlar.

İlker Sarier'in yazdıkları, gerçekte benzer durumdaki yüzlerce aydının, sanatçının, yazar-çizerin ruh halidir. Hepsinin kafasından aynı soruların geçmemesi mümkün değildir. Ama böyle bir konuda özür dilemek tabii bir "medeni cesaret"ten çok, **siyasi cesaret** işidir.

Sol ve aydınlar, bu cesareti göstermek durumundadırlar.

Önceki sayımızda, globalizmle, emperyalizmin "yeni dünya düzeni"yle ilgili yazımızın sonunda **"emperyalizm değişti diyenler, hala muhasebe yapmayacak mısınız?"** diye sormuştuk.

Genel olarak solda ve aydınlarda özleştirme geleneği, alışkanlığı yok gibidir. Derin tahlillere eşlik eden büyük politikalar saptarlar. Ama hiçbir gerçekleşmez. Bir ay sonra tamamen farklı şeyler yazarlar, özleştirme yoktur, yine de sanki öncekileri yazanlar kendileri değilmiş gibi bir **"kesinlikle"** konuşurlar. Bu "karakter", dönüp solu vuruyor.

Sol, bir burjuva yazar kadar bile özür dileme cesareti gösteremezse, **inandırıcı** olabilir mi? Kim onun yarın söylediğine güvenip bir adım atar?

Devrimcileri, **"gözlerini gelişmelere kapatıyorlar, yeni koşulları anlamıyorlar, hala eski sözlerini tekrarlıyorlar"** diye durmadan eleştirenler, gelişmeler karşısında nasıl **şaşı** duruma düştüklerini, nasıl emperyalist ideoloji ve propagandanın gözlüğüne takılıp kaldıklarını, bu gözlükten bakıp nasıl yanlış tahliller yapıp yanlış tutumlar takındıklarını görmüyorlar. Görmek zorundalar.

Hangi cüretle, hangi bilimsel tahlillerle, hangi olgulara dayanarak **"emperyalizm değişti"** demiştiniz? Peki bugün ne denilecek?..

"Emperyalizmin değiştiği" üzerine kurulan on hatta onbeş yıllık politikalar, boşa gitmiş yıllar, yanlış yolda harcanmış emek ve enerji değil mi?

"Emperyalizm değiştiği" teorisi, kendisindeki değişiklikleri gizlemeye çalışanların teorisi oldu

Emperyalizmin insan haklarını savunduğuna inanılmaya başlandığında, emperyalist müdahalelerde ilerici, olumlu yanlar bulunmaya başlandığında, bunun sonu gelmez. Sonunda emperyalizmle aynı şeyler savunulur hale gelinmesi mukadderdir. Özeleştiri yapılmadığında mevcut teori derinleştirilecek; sonuçta mesela KADEK programındaki gibi bir noktaya varılacaktır.

KADEK programında "teröre karşı mücadele"den szedeiyor: "(KADEK) Devlet, rgt ve bireyden kaynaklanan terrizmı mahkum eder ve onunla her türlü mücadeleyi esas alır. Terörizmle karşı mücadelede uluslararası, bölgesel ve ulusal alanda kapsamlı ittifak ve işbirliğinin gelişmesini ilke edinir, bu temelde girişimlerde bulunur." (20 Nisan 2002, zgr Politika)

Bu tümüyle emperyalistlerin söylemidir. 1990'ların başında ABD'nin Irak'a saldırısı karşısında sessizlikle başlayan "ABD'yi gözetme" tavrı, bu noktaya gelmiştir.

Çünkü 12 yıldır yaşanan onca gelişmenin hiç birinde, Kürt milliyetçiliği geriye dönüp "yahu, biz ne söylüyoruz, neler oluyor" diye geriye bakma, muhasebe yapma, özeleştiri yapma ihtiyaı duymamıştır. Dünyaya ilişkin ne syledilerse, hangi beklentileri geliştirmişlerse, neredeyse istisnasız hepsinde yanılmışlardır. Ama işte, muhasebe ve özeleştiri geleneği olmayınca, 2002'de de ABD'nin Irak'a müdahalesini savunur durumdadırlar.

"Emperyalizmin değiştiği" üzerine, ABD egemenliğinde ki "yeni dünya düzeni" üzerine tesbitler, politikalar, sadece "dünyayı tahlil" etmekte bir yanlışlıkla sınırlı kalmayıp, bağlı olarak ülkemizin içinde bulunduğu durumu da yanlış tahlil etmeyi getirmiştir.

Reformizm, legal parti vreleri, Kürt milliyetçiliği "emperyalizm değiştiği" tesbitine bağlı olarak, ülkemizde de kısa vadede bir demokratikleşme olacağını tesbit etmişlerdir.

80'lerin sonlarından bu yana söylüyorlar bunu. Türkiye'de ise, süreç hep tersine gelişiyor.

Yanıldıklarını görmemiş olmaları mümkün m? Sanmıyoruz. Görüyorlar, çünkü görülmeyecek bir şey yok. Işte bu noktada "siyasi cesaret" gündeme geliyor. Yanıldıklarını kabul ettikleri noktada, sadece bir "teorik yanlış"ı kabul etmiş olmakla kalamayacaklarını onlar da iyi biliyorlar. Bu yanlışın üzerine inşa ettikleri legal partilik kecek en başta. Bu yanlışın üzerine oturttukları barış, parlamenterizm politikaları kecek. Bunlara göre oluşturulan örgüt anlayışları, çalışma tarzları kecek. Bunların alternatifinin ne olduğu ise belli: Devrimci mücadele.

Işte buna siyasi cesareti olmayanların özeleştiri cesareti göstermesi de mümkün değil.

Reformizmin dışındaki kesimlerde de etkileri oldu "küreselleşme"nin. Emperyalist propagandanın etkisi altında, özünde küreselleşmenin etkisi altında, karşı-devrimci komploları, darbeleri **halk hareketi**, **devrim** olarak değerlendirenler olmuştu. Bunlar da dönüp, biz nasıl böyle bir hata yaptık, nasıl emperyalizmin iddiaları, propagandaları bu kadar kolaylıkla beynimize sızabiliyor diye değerlendirmediler. Görüldüğü gibi, solda özeleştiri ve muhasebe geleneğinin zayıflığı, reformistlerle sınırlı olmayan bir zaafır.

zeleştirinin insanı, devrimciyi, rgt ycltici yanı üzerine sözler söylemeyeceğiz. Hayır, solda özeleştiri zorunluluğu, bundan daha önce, pratik açıdan bir zorunluluktur. Bu kesimlerin kitleler nezdinde inandırıcılıklarının ve devrim saflarında kalacaklarsa, bu saflardaki meşruluklarının gereğidir.

Ülkemizin Devrimcileri, Demokratları, ABD'nin, AB'nin "Terör Listesi"ne Karşı Değil Mi?

nceki sayımızda yer alan bir haber, dünyanın çeşitli ülkelerinden devrimci, yurtsever örgütlerin, ABD'nin "hedef örgütler" listesiyle 5 rgt hedef almasına karşı ortak bir açıklama yaptığını belirtiyordu. Devrimci, yurtsever rgtler, "BİZ DE AMERİKA'NIN POLİTİKALARINA KARşIYIZ, BİZ DE AMERİKAN SAVAşLARINA KARşIYIZ, BİZ DE AMERİKA'YI ELEşTİRİYORUZ" başlığı altında ABD'ye tavrı alıp, devrimci, demokrat dayanışmanın bir gereğini yerine getiriyorlar. Açıklamayı imzalayan örgütlerin sayıları her geçen gün artıyor.

İnsan merak ediyor, acaba ülkemizdeki devrimcilerin, demokratların böyle bir sorumluluğu, duyarlılığı yok mu?

Yoksa, neden?

Büyük harflerle yazılan bu üç cümlenin altına imza atmaktan kim neden uzak duruyor?

Böyle bir açıklama yapmak, şu veya bu örgütün düşüncelerini benimsemek demek değil elbette. Bunun böyle olmadığı açık.

Ama böyle bir tavrı, herşeyden önce, Amerikan imparatorluğuna, ABD'nin ülkeleri, halkları, örgütleri dilediğince "hedef" ilan edip, bombalamasına, yakıp yıkmalarına, yasaklar koymasına karşı bir tavidir.

Bu tavrı almak için, ne Marksist-Leninist olmak, ne de mesela silahlı mücadeleyi savunmak gerekir. Bu tavrı almak, herşeyden önce, yurtseverliğin ve demokratiğin gereğidir.

Ülkemizin yurtseverleri, ülkemizin demokratları, ülkemizin devrimcileri, ülkemizin aydınları, ülkemizin örgütleri, sizi, binlerce kilometre tedekilerin gösterdiği dayanışmayı göstermekten alıkoyan nedir?

“Sağ sol yok...” PEKİ NE VAR?

“İdeolojiler öldü, sağ sol bitti...” sözleri, onyıllardır burjuvazinin her fırsatta kullandığı, kitlelere empoze ettiği bir düşüncedir. Ama özellikle son dönemde burjuva siyasette kendine bir yer açıp iktidar koltuğuna uzanmak isteyen yeni lider adaylarının ağzından daha çok duyuyoruz bu sözleri.

Eski polis şefi Sadettin Tantan, “Yurttaşlık hareketi” deyip ortaya çıktığında, “*kendime ilişkin ‘sağcı’ imajını silmek istiyorum... artık ideolojiler yok, iyiler ve kötüler var*” diyordu.

Son olarak da aynı sözler, Amerika’dan DTP’nin başına getirilen M. Ali Bayar’ın gazetedeki röportajına başlık yapılmıştı: “*Artık sağ sol yok*”.

Ama hiç biri artık neyin olduğunu söylemiyor. Diyelim “sağ sol yok”! Peki ne var o zaman?

M. Ali Bayar’ın siyasi düşünceleri nasıl tarif ediliyor? Bu-nu söylemiyorlar.

Biz söyleyelim; sağ, sol yok, “Amerikancılık” var onlara göre. Çünkü onlara göre, Amerikancı olunmadan yaşanmaz artık bu dünyada. Amerikancı olunmadan iktidar olunmaz. Amerikancı olmayanın başına taş yağmasa da, bombalar yağar.

Siyasetlerinin, düşüncelerinin en kaba hali böyledir. “Sağ sol yok” deyişinin altında, **düşüncesiz, ideolojisiz, ideal-siz, güce tapan** bir kafa yapısı vardır.

Bunlar Amerikanın hegemonyasını meşrulaştırmak için, kapitalizmi kutsamak için yapılan teorilerdir. Sömürüyü ve zulmü maskelemek için yapılmaktadır. Hem yok derler, hem Amerikanın öncülüğünde “*teröre karşı savaş*” diyerek ezilen halklara karşı saldırıya geçip Amerikan imparatorluğunu kurmak isterler. Bu demagojiler bunun içindir.

“Ne sağcıyım ne solcu, futbolcuyum futbolcu”

Tantan’ların, Bayar’ların yeni bir şey söyledikleri de yok özünde. Güya “yeni bir tesbit yapıyor... yeni şeyler söylüyor” havalarındaki sözleri kırk yıllık nakarattan başka bir şey değil.

Politikleşmenin, radikalleşmenin olduğu her dönemde, çeşitli biçimlerde kullanılmıştır bu demagoji.

“Ne sağcıyım ne solcu, futbolcuyum futbolcu”... sözünün herkes bir yerlerden bir biçimde duymuştur. 80 öncesinin ünlü tekerlemelerinden biridir. Faşist saldırıların ve anti-faşist mücadelelerin herkesi saflaşmaya zorladığı koşullarda, esas olarak bir kaçışın ürünüydü bu tekerleme. Oligarşi, halkın hep böyle olmasını canı yürekten istiyordu. Ama olmuyordu bir türlü.

1990’ların başında, sosyalist sistemin dağılmasından güç alarak daha yüksek sesle yapılan “*ideolojiler öldü*” propagandası da aynı amaca hizmet ediyordu.

Mehmet Ali BAYAR

Oysa “ideolojiler” öldü derken, kendileri alenen burjuva ideolojisini, burjuvazinin ekonomik sistemini, burjuvazinin kültürünü savunuyorlardı. Sağ sol yok derken, kendileri pekala siyasetin sağ’ında duruyorlar.

Artık ideolojiler yokmuş... Aynı konuşmada da diyorlar ki, “serbest piyasa ekonomisini savunuyorum”... Peki serbest piyasa ekonomisi burjuvazinin ideolojisi değil mi?

Artık sağ sol yokmuş? Aynı konuşmalarda diyorlar ki, küreselleşmeye uyum sağlamak lazım. Peki “küreselleşme” dediğiniz şey, emperyalist tekellerin programı değil mi? Tekelci burjuvazi de “ne sağcı, ne solcu, futbolcu” mu yoksa?

Masal anlatıyorlar.

İdeolojiler öldü, sağ sol yok deyip Amerikancılıklarını, IMF’ciliklerini meşrulaştırmak, yeryüzünde başka bir siyasetin mümkün olmadığına inandırmak istiyorlar.

Gerçeğe ne kadar ters düşünüyor oysa söyledikleri. Her şey bir yana, biz söylemiyoruz, toplum bilimciler, istatistikler, Avrupa’da da, Türkiye’de de sağın ve solun tüm canlılığıyla varolduğunu üstelik de “**uç**”ların güçlendiğini göstermiyor mu? Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin arttığı koşullarda, sağ da, sol da bırakın yokolmayı, en “radikal” biçimlerine bürünür. Bu toplumsal siyasal bir gerçektir.

Küreselleşmenin aç bıraktıkları, emekten, halktan yana SOL düşüncelere yakınlaşacaktır, Amerikan imparatorluğuna karşı çıkanlar, bağımsızlıktan, özgürlükten yana tavırlar geliştirecektir; adalet, bağımsızlık, özgürlük istemek SOLCU-LUK’tur. M. Ali Bayar’ların, Tantan’ların papağan gibi, “ideolojiler öldü, sağ sol yok” demeleri bu gerçeği değiştirebilir mi?

Bu yanılla bakıldığında, “sağ sol yok” diyenlerinki, biraz da mezardan geçerken ısıklık çalmaya benziyor. Çünkü şu veya bu inancın, şu veya bu düşüncenin militanca, radikallikle savunulması, onların güce tapan, kendi beyni olmadan Amerikanın, IMF’nin, AB’nin dediklerini yapan siyasetinin mezara gömülmesi demektir. Onlar için doğru, sağ sol yok, efendilerin söyledikleri var sadece.

Derviş ve Meral “Anlaştı! ANLAŞMA DEĞİL, DİRENME ZAMANI

**Kürsüde atıp tutmak kolay;
Hani bir mücadele programınız var mı?**

Türk-İş'in, DISK'in, Hak-İş'in yöneticileri, 1 Mayıs'ta alanlarda yürüdüler. Alanlarda yaptıkları konuşmalarda, IMF programlarına karşı çıktılar, işçinin hakkını savunmaktan, işçilerin mücadelesinden sözettiler.

Ama herkes biliyor ki; bu sendikaların hükümetin IMF talimatları doğrultusunda uyguladığı ekonomik terörüne karşı, en azından zamları, işten atmaları durdurmaya yönelik bir mücadele programı **YOKTURI**

Geçen hafta, Bayram Meral'le Kemal Derviş arasında görüşmeler yapıldı, ve görüşme sonunda da “anlaştıkları” açıklandı.

Peki hangi konuda anlaştılar?

IMF programlarının uygulanmasının durdurulması konusunda mı? İşten çıkarmalara son verilmesinde mi, zamların durdurulmasında mı anlaştılar?

Hayır, anlaşmada bunların hiçbiri yoktur.

“Anlaşma” dedikleri, Bayram Meral'in IMF programını kabul etmesinden başka bir şey değildir. Sadece işten atılacakların ilk postasında biraz daha az işçi olması, onların yerine memurların atılması gibi manevralar yapılmıştır; Bu da işçilerin tepkisini azaltmaya, Bayram Meral'in Türk-İş'teki iktidarını uzatmaya yönelik bir manevradan başka bir şey değildir.

Bayram Meral'den memnun olan tek bir işçi bulmak mümkün değildir belki ama, hükümet ve IMF ondan memnundur. Çünkü onlar, IMF'nin “**beşinci kolu**” gibi çalışıyorlar.

Türk-İş Başkanı Bayram Meral, hala “*bu uygulamalar işçiyi sıkıntıya sokar...*” diyor, hala, “*eğer hükümet dediğimizi dinlemezse, durumu değerlendireceğiz*” diyor... DISK'in

herhangi bir şey dediğini duyan yok.

Sendikacıların işbirlikçiliği, işçiyi satışı da çok kaba ve açık hale geldi. Sendikal ihanet hükmünü sürdürüyor; sendikal ihanetin hükmünü sürdürdüğü yerde, işçi sınıfı, emekçiler **güçsüz** demektir.

Güçsüzlüğün aşılması, işbirlikçi sendikacılığın etkisizleştirilmesidir. Bu ise ancak onları sendika yönetimlerinden alaşağı ederek, sendikalar dışında örgütlülüklere sahip olarak mümkün olabilir.

Değilse, “anlaşma”lar sürececek, milyonlarca işçi, işsizlik, açlık karşısında eli boğründe kalacaktır.

Memurların Mayıs Eylemleri

Geçen hafta yapılan KESK Danışma Meclisi 1. Olağan Toplantısı'nda, çeşitli kamu kurumlarının bölge müdürlüklerinin kapatılmasına karşı Mayıs ayı içinde çeşitli eylemler yapılması kararı alındı.

10 Mayıs'a kadar bölge müdürlükleri önünde yerel düzeyde eylemler yapılacak.

11-12 Mayıs'ta İstanbul, İzmir, Ankara, Sivas, Aydın, Adana, Muş, Trabzon, Gaziantep, Bursa, Samsun ve Elazığ illerinde bölge toplantıları düzenlenecek.

18-19 Mayıs'ta ise, İstanbul, Mersin, Diyarbakır, Samsun ve İzmir'de bölgesel mitingler düzenlenecek.

Toplantıda ayrıca, Tüm Bel-Sen'in 14-17 Mayıs'ta yerel yönetimler yasasına karşı yapacağı **Ankara yürüyüşünün** desteklenmesi kararı alındı.

Kamu kurumlarından 31'ine ait 185 bölge müdürlüğü, IMF talimatı gereği 2004 yılına kadar kapatılacak. İlk aşamada 31 Mayıs'a kadar 112 bölge müdürlüğü kapatılacak... Bu, ülke ekonomisinin yönetiminin tümüyle IMF'nin oluşturduğu kurumlara devredilmesinin, tarımdan alt yapı hizmetlerine kadar her konuda halkın ihtiyaçlarının artık asgari düzeyde de olsa karşılanmayacak olmasının yanısıra, en açık haliyle de yüzbinlerce işçi ve memurun **İŞSİZ** kalması demek.

Programın niteliği, yeterliliği tartışılabilir, ancak Danışma Meclisi toplantısı sonuç bildirgesinde vurgulandığı gibi, “*bölge müdürlüklerinin tasfeyisinin sadece KESK'in ve memurların sorunu olmadığı, tüm halkın sorunu olduğu ve tüm halkın gündemine taşınması*” gerektiği açıktır.

1032 Öğretmene Dava

Diyarbakır'da 1032 öğretmen hakkında geçen yıl yapılan 1 günlük iş bırakma eylemine katıldıkları için dava açıldı.

7 Haziran 2001'de, toplu sözleşme talebiyle yapılan iş bırakma eylemine karşı Diyarbakır 4. Asliye Ceza Mahkemesi'nde açılan davada, Eğitim-Sen'in 15 yöneticisi hakkında 1-3 yıl arası, diğer üyeler için ise 4 ay-1 yıl arası “memuriyetten men” cezası isteniyor.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“Ortak Muhabir” Kim?

Bazı haberler vardır ki, başlığından haberin içeriğine kadar basbas bağırır; “ben sipariş verilmiş bir kontra haberiylim” diye.

30 Nisan günkü gazeteleri okuyan, TV’lerden haber dinleyenler, sanki aynı “muhabir” tarafından yapılmış böyle bir “haber”den haberdar oldular.

“Terör bayrak açtı!”

DHKC Brüksel Enformasyon Bürosu’nun aynı açıdan çekilmiş bir resmi ve AB Dışilişkiler sorumlusu Javier Solana’ya iki devrimcinin, oligarşinin katliam ve cinayetlerini, 19 Aralık’ı anlatan bir dosya verirken görüntüleri yine aynı gazetelerde yer aldı.

Biz sadece üç gazetede “ortak muhabir” tarafından yazılan başlıklara bakalım;

Hürriyet: “Terör Brüksel’de bayrak çekti.”

Milliyet: “Bayrak da çektiler.”

Türkiye: “Terör bayrak açtı.”

Başka gazetelerde de benzer başlıklarla verilen haberin ayrıntıları da aynı. Ama ortada “haber” olacak bir gelişme yok, Cephe enformasyon bürosu resmi ve yeni açılmış da değil, bayrak da o gün asılmadı. O zaman bu haberlerin aynı anda, aynı başlıklarla çıkması, 28 Şubat günlerinde basındaki bir tartışmayı hatırlatıyor; “Basının Genelkurmay andıçlarıyla (Genelkurmay talimatlarıyla) yönlendirildiği, haberlerin Genelkurmay’ın istediği şekilde hazırlandığı.” tartışmasını.

Haber konusu olacak yeni bir durum yoktu elbette ortada, ama aylardır süren, “DHKP-C ve PKK terör örgütleri listesine alınsın” kampanyası vardı. Basın da bu kampanyanın içindeydi. Ve tam da o günlerde AB üye ülkeleri listenin yenilenmesi görüşmelerini yapmak üzereydi.

28 Şubat’tan bu yana (ve öncesinde de) değişen hiçbir şey yok; Genelkurmay andıçlarının uygulandığı alanlar değişiyor, **basının andıçlarla yönetildiği gerçeği değişmiyor.**

Basının “ortak muhabiri”, andıçlarla basını yönlendiren Genelkurmay’dan başkası değildir elbette. Bizzat haberi yaptıranın MİT ya da polis olması önemli değildir, yönlendiren yine Genelkurmaydır.

Andıçların en çok yürürlükte olduğu alan ise, devrimcilere karşı yapılan yalan haberlerdir.

Basının tarihi bu tür haberlerle doludur. Binlercesinin yalan olduğu ortaya çıktığı, belgelendiği halde hiçbirinde en küçük bir düzeltme yapma,

tekzip yayınlama dü-rüstlüğüne rastlanmamıştır. Oligarşi; “devrimci mi; öldürün, hap-sedin” diyor, basın; “devrimci mi; yalan da olsa karalayın” diyor. Ve bu tür haberlerle ya Genelkurmayın ve polisin katliamcılığı aklanıyor,

ya da katliamlarına zemin hazırlanıyor.

O zaman başta onurunu kaybetmemiş basın emekçileri olmak üzere, akli başında herkes sormalı: Türkiye’de basın ne işe yarıyor? Cumhuriyet tarihinin en büyük cinayet ve katliam şebekesinin ortakları mı, yoksa halkın haber alma hakkına saygı duyan ve bu görevi yerine getirenler mi?

“Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz” der halkımız. Basının tarihi ve halkın “en güvenmediği” kesim olması sorunun cevabını da kendiliğinden ortaya koyuyor.

Genelkurmay-MHP-Doğan Medya

Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök’ün tekellerin sözcüsü olduğu biliniyor. Doğan Medya Özkök aracılığıyla Genelkurmay-MHP çizgisinin basın alanındaki sözcüsü olma misyonunu da öne çıkarıyor. Özkök 30 Nisan tarihli “Af kanunu” tartışmasına atıf yaparak “benim katılım seninkinden iyidir”in yanlışlığını eleştirdiği yazısında güya adalet-eşitlik istiyormuş havasında. Ama gerçekte amacı faşist katilleri savunmak. Kırıcılar’ı, Ağcalar’ı meşrulaştırmak istiyor.

Çünkü Doğan Medyaların yani tekellerin faşist katillere ihtiyacı vardır. Tekeller faşist katiller, Sursuluklar olmadan kendini güvende hissedemez.

Bayrağı Bırakın Amblemine Bakın

30 Nisan'da "Terör Brüksel'de bayrak çekti." manşeti atan Hürriyet'in ertesi günü manşeti de yine DHKP-C'yi kastederek "O bayrak 246 masum can aldı" şeklindeydi.

Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan ve DHKC tarafından öldürüldükleri söylenenlerin kimler olduğuna bakmak bile manşetteki "masum can" ifadesinin ne kadar geçersiz ve yalan olduğunu kanıtlamaya yetiyor.

Biz tek tek isimlerini ve burjuva basında da değişik dönemlerde değişik vesilelerle yalanlanan suçlarını sıralamayacağız. Bunlar biliniyor, tümü belgeli kanıtlıdır.

Faşist şeflerden, "balyozcu" lakabını hakedecek bir zulmün temsilcisi başbakanlara, halkı illiğine kadar sömüren patronlardan, işkence emri veren ve işkence yapanlara, tarihi halka karşı komplolarla dolu Mitçilerden köyleri boşaltan, yakıp yıkan, Türkiye tarihindeki tüm zulüm ve katliam politikalarının planlayıcısı ve uygulayıcısı en eli kanlı generallere kadar tümünün suçu biliniyor. Hürriyet'in kendi yayınladığı listenin kendisi bir suçlular listesi gibidir. Hiçbiri "masum can" değildir.

Bunlar biliniyor, bunlar tartışmasız ve konumuz da bu değildir. Esas olarak "O bayrak 246 masum can aldı" diyen Hürriyet'in logosuna bakalım.

O logo altında halka, devrimcilere karşı ne suçlar işlenmiş onlara bakalım.

O logo altında alkışlanan infazların haddi hesabı yoktur. Hiçbir infaz yoktur ki, "neden sağ yakalamadınız" sorusu sorulmamıştır. Tam tersine infazcıların mahkemelerde beraat ettirilmesi alkışlanırken, göstermelik cezalar bile eleştirilmiştir.

O logo altında binlerce operasyon, binlerce cinayet, kaybetme, infaz demek olan Susurluku meşrulaştırmak için büyük bir çaba harcanmıştır. Bizzat yayın yönetmeni Susurlukçu katillere bir gün yine ihtiyaç olacağını söyleyerek bu düzenin mahkemeleri tarafından da "yasadışı çete" ilan edilenlere sahip çıkmış, hukuksuzluğu, katlederek ve sindirerek muhalifleri yoketmeyi savunmuştur.

O logo altında Türkiye'de ordunun gerçekleştirdiği cuntaları alkışlayan başlıklar atılmış, "anarşi-terör" yalanıyla cuntaların kendini haklı gösterme kampanyası desteklenmiştir.

O logo altında işkenceciler her zaman en saygın kişiler gibi yutturulmak istenmiştir. Devrimcilere, düzene muhalif olanlara işkence yapılmasının meşruluğu yaratılmak istenmiştir.

O logo altında sıradan bir insan hakları savunuculuğuna dahi tahammülsüzlük en çirkef ve ahlaksız başlıklarla kendini göstermiştir.

O logo altında Türkiye tarihinin gördüğü en büyük katliam operasyonu, 19 Aralık katliamı sevinç naralarıyla ile karşılanmıştır.

O logo altında inançları için ölenler haber dahi olmazken, F tiplerindeki yemek menüsünü tam sayfa yayınlayan zıvanadan çıkmış bir ahlak düşkünlüğü sergilenmiştir.

O logo altında devrimciler hakkında yalan haber doğallaştırılmış, iftira kampanyaları örgütlenmiş, katliamlar için polise-orduya zemin hazırlanmıştır.

O logo altında devrimcilere karşı onlarca planlı kampanyalar örgütlenirken; halkın hak ve özgürlüklerine ilişkin tek bir kelime, tek bir haber yer almamış, tek bir kampanya yapılmamıştır.

O logo altında katıksız bir Amerikancılık beyinlere empoze edilmek istenmiş, ABD'nin katliamlarına övgüler dizilmiştir.

O logo altında halkımız işsizken, açken, yoksulluk içindeyken örgütlenip hakkını aramasını diye; çıplak kadın resimleriyle, televole haberlerle halkı sorunlarından uzaklaştırma, yozlaştırma kampanyaları bilinçli ve programlı bir şekilde sürdürülmüştür.

O logo, tarihi boyunca hiçbir zaman yoksulların, emekçilerin, 65 milyonun sesi olmadığı gibi tam tersine bir avuç işbirlikçinin, patronlarının sesi olmuştur. Denilebilir ki, o logo yoksullara düşmanlığın, zenginlerin düzenini savunmanın simgesi haline gelmiştir.

Evet şimdi bağımsızlık, özgürlük, adalet isteyenlere ve onların eylemlerine de bakalım, sonra dönüp O logoya bakalım.

Baba ve Kızları

"Babası Ahmet Kulaksız... hep kızı Zehra'nın yanında... Gözlerim sık sık gözleriyle buluşuyor... O bir kızını kendi elleriyle gömmüş, ve şimdi öbür kızının ölümünü bekliyor... Nasıl bir acıdır bu, nasıl bir dayanma ve tükenmeme gücüdür, anlamakta, hissetmekte çok zorluk çekiyorum. İnsan böyle bir acıyı neresine gömebilir, nasıl gizleyebilir... Canan benim de kızım olabilirdi, Zehra ölümü bekleyen ikinci canım olabilirdi..." (s. 154, Cezmi Ersöz'ün yazısından)

Evet, Canan sizin de kızınız olabilirdi.

Veya şöyle diyelim: Yarın sizin kızınız da bir Canan, bir Zehra olabilir.

Ne yaparsınız o zaman?

Baba olmak nedir? Sadece çocuklarına "emretme hakkı" mı? Küçükler, hep büyüklerin sözünü dinlemeli mi? Ya o sözler, zulüm karşısında boyun eğmeyi, adaletsizlikler, haksızlıklar karşısında gözlerini kapamayı, acizliği, onursuzluğu söylüyorsa... Ya o sözler, bu iğrenç, aşağılık düzende iğrençliklerin, ahlaksızlıkların bir parçası olarak yaşamayı istiyorsa...

*

En başta kendi akrabaları, başlangıçta Zehra'nın ve Canan'ın ölümünden babaları Ahmet Kulaksız'ı sorumlu tuttular, onu suçladılar. "Babalık" görevini yerine getirmemiş miydi Ahmet Kulaksız?

Peki, ölüm orucunu sürdüren oğlunu, kızını bırakmaya zorlayan, onun bilincini yarı kaybetmiş halini kullanıp bir tas çorbayla arkadaşlarına ihanet etmeye yönelten anneler ve babalar mı "annelik, babalık görevi"ni yerini getirmiş oluyordu?

Canan ve Zehra'nın direnişinin başarısı için mücadele eden, koşturan bir baba mı, gerçek bir babadır, yoksa, yıllarca, "oğlum, kızım, seni çok seviyorum, senin yoluna ölürüm..." deyip de, oğluna, kızına, işkenceler yapılmasına, hücrelere atılmasına rağmen, sırf kendi canına bir şey geleceğinin, kendisinin bir zarar göreceğinin korkusuyla, oğlu için, kızı için kılını kıpırdatmayan anneler, babalar mı gerçek anne ve babalardır?

*

Gerçek çıplaktır.

Oğlu, kızı hücrelerdeyken kılını bile kıpırdatmayanlar, oğlunu, kızını onurlu bir yaşam için girdikleri direnişi bırakmaya zorlayanlar, ne oğlunu, ne kızını seveyecek kadar kopkoyu BENCİLLER ve ÇIKARCILARDIR.

Oğullarının, kızlarının direnişi bırakmasını da, oğullarını, kızlarını sevdikleri için değil, yine kendi çıkarları, kendi rahatları için istemişlerdir.

"TAYAD adına konuşmacı olarak benim katılacağım miting için İstanbul'dan topluca Ankara'ya gittik.

Yürüyüşün başlayacağı yer olan hipodroma vardığımızda birden küçük kızım Canan'ı hatırladım. Ölüm orucuna başlamadan önce Canan'la gene böyle bir mitingde karşılaşmıştık. O İzmir'den ben İstanbul'dan gelmiştik. Sarıldık hasret giderdik. İkimiz de F tiplerinin kapatılması için omuz omuza yürüyor slogan atıyorduk. Aradan geçen bunca zamandan sonra bu kez yalnızdım. Canan yanımda yoktu. Beraber yürüdüğümüz yolu artık tek başıma diğer dostlarımla yürümek zorundaydım." (s. 115)

Haksızlıklara, adaletsizliklere karşı aynı mitingte omuz omuza yürüyen bir baba ve kızın birbirine sevgisini, ikisi de düzen içinde yaşamaktan başka amaçları olmayan bir baba ve kız duyabilir mi?

Ne baba kızını kendi mülkü olarak görüyor, ne kızı, babasını mirasına konacağı biri olarak... "Kulaksız kardeşlerin babası Ahmet Kulaksız, 'Aileler çocuklarına mülk diye bakıyorlar, kızlarım benim mülküm değil, yoldaşım, dostum, arkadaşım, canım, çiğnerim. Ben kızlarımı mülk görmediğim için onları birey olarak kurtarmak yerine, tecridin kaldırılıp ölüm orucu direnişinin amacına ulaşması adına mücadele verdim' diyebilen bir baba." (s. 147, Bilgesu Erenus'un Cumhurbaşkanına Mektubundan)

*

"Babası Zehra'ya, kızım istersen seni hastaneye götürüyüm, yaşamak istiyor musun, diye sormuş. Zehra o

an babasına garip, bilmediğimiz bir ışıkla bakmış ve, komik olma baba, demiş. 'Komik olma...' Ve iki gün sonra bilinci gitmiş. Ertesi gün de ölmüş. Bütün gücümü toplayıp Ahmet Kulaksız'a sordum: Eğer, dedim, Zehra, baba yaşamak istiyorum, beni hastaneye götür, deseydi, ne yapardın diye... Önce durdu, hemen cevaplamadı, sonra hüzne batmış gözlerini aradı, öyle söyledi: 'İsteseydi, onu hastaneye götürürdüm, sonuçta kızımdır, kurtarırdım onu; ama ona eski saygım kalmazdı. Kızımdır, onu sevmeye devam ederdim, ama kardeşi ölmüşken o yaşarsa ona saygım kalmazdı...'

İşte o an önümde derin bir boşluk açıldı... İşte o an hayatımdaki bütün anlamlar anlamını yitirdi." (s. 175, Cezmi Ersöz'ün yazısından)

Anneliğin, babalığın anlamını yeniden ve yeniden düşünmek zorunda tüm anneler ve babalar.

Hiç bir anne, baba unutmaz ki, gençlerin, evlatlarının ödediği bedeller arasında, aynı zamanda, sizin şu veya bu nedenle ödemekten kaçındığınız bedeller de vardır.

Ölüm orucunun dışarıdaki şehitlerinden Gülüman ve Şenay, işte bu bedeli ödemeyi, evlatlarına bırakmayanlardan oldular. Onlar, çocuklarına güzel bir gelecek bırakmak için kendileri bedel ödediler. Onlar da anneydi.

Onların, çocuklarına söyledikleri "Pınar'ım, Sinan'ım, Erdem'ım, sizin için saçımı süpürge ederim, sizin için ölürüm" sözlerinde bir damla bile samimiyetsizlik yoktu. Onların çocuklarına sevgisi saf, çıkarsız, bencillikten eser taşımayan tam bir sevgiydi; onların çocuklarına karşı sorumluluk duyguları, tamdı.

Bu sevginin, bu sorumluluğun sınavıyla, iki kızı da birbirinden habersiz ölüm orucuna yattığında karşı karşıya geldi Baba Ahmet Kulaksız.

"Canan ve Zehra" kitabı, babanın iki kızının direnişi karşısında bu sınavı nasıl büyük bir dirençle ve alınının aklıyla verdiğinin kitabıdır aynı zamanda.

Tüm annelere, babalara bir çağrı var bu öyküde. Annelik babalık öyle kolay değil; ne evladının karnını doyumakla, ne onu baş göz etmekle başlayıp bitmiyor bu görev. Bu görev çok daha ağır; **onurlu bir evlat** yetiştirmektir annelerin ve babaların görevi. Evlatlarının onur kavgasında onların yanında olmaktır.

Öğrenci Gençlik Eylemlerini Sürdürüyor "YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin!"

Ekmek ve Adalet - İzmir

İZMİR'de 27 Nisan'da yapılan bir eylemle öğrenciler, YÖK Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesini talep ettiler.

Konak Sümerbank önünde **"YÖK'e ve Tasarısına Karşı Öğrenci Koalisyonu"** tarafından yapılan eylemde, öğrenciler **"YÖK Yasa Tasarısı geri çekilsin, Soruşturmalar durdurulsun, Herkes için eşit parasız, parasız bilimsel anadilde eğitim istiyoruz"** yazılı bir pankart açtılar. Eyleme Eğitim-Sen üyesi eğitimciler de katıldı.

Öğrenciler adına yapılan açıklamada; *"Bu tasarı arkasındaki zihniyetle üniversiteler, sermaye kuruluşlarının Ar-Ge'si haline getirilmek istenmektedir. YÖK Başkanı Kemal Gürüz üniversiteleri şirketleştirmek için hazırladığı tasarımı Bakanlar Kurulu'na iletti."* denildikten sonra, hükümetin bu konudaki tavrı şöyle değerlendirildi:

"Ecevit-Yılmaz-Bahçeli Hükümeti, tıpkı Kürtçe seçmeli ders talep eden öğrencilerin öğrenim haklarını gaspederkenki, tıpkı Filistin topraklarını işgal eden ve katleden İsrail ile askeri işbirliğini tırmandırırkenki, tıpkı F Tipi cezaevlerinde tecrit ve izolasyona karşı direnenlerin taleplerini duymazdan gelirkenki kararlılığıyla(!) ve tam bir uyum içerisinde tasarımı yasallaştırmak üzere TBMM'ye getirmiş bulunuyor".

Açıklama sonunda tüm öğrenci gençlik bu politikalara karşı mücadeleye çağrıldı.

*

Ekmek ve Adalet - Trabzon

KTÜ'de içinde TÖDEF'in de bulunduğu YÖK tasarısı karşıtı öğrenci platformu 27 Nisan'da müzik, şiir, ve tiyatrodan oluşan bir etkinlik düzenleyerek, öğrenci arkadaşlarını YÖK'ün yaptırımlarına karşı tavrı almak için ertesi günkü eyleme katılmaya çağırdılar.

28 Nisan'da saat 13. 00'de Trabzon meydanında düzenlenen eylemde bir basın açıklaması yapan öğrenciler, YÖK YASA TASARISI'nın, IMF politikası olan özelleştirmenin eğitim alanındaki bir yansıması olduğunu ifade ederek, öğrenci gençlik olarak geleceklerinin karartılmak istenmesine karşı susmadıkları ve susmayacaklarını dile getirdiler.

Öğrenciler ayrıca KTÜ'nün ülke gündemine bilimsel çalışmalarla değil de bebek ölümleriyle, estetik skandallarıyla girmesinden dolayı Rektör Türkay Tüdeş'i ve üniversite yönetimini istifaya davet ettiler.

İşkencede direniş

ASLOLAN KİLİTLENMEK

İşkence ve işkencede direniş... Türkiye gerçeğinin ve devrimci mücadelenin kaçınılmaz bir parçasıdır. Zafere kadar da bu gerçek geçerliliğini koruyacaktır. Devrimcilik tercihini yapan her devrimci bu mücadele içinde işkence de görebileceğini, ölebileceğini de bilir. Bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye istiyoruz, bunun kavgasını veriyoruz, bunun için bedeller ödüyoruz.

Oligarşi açık ve zulüm düzeninin sürmesini istiyor, bunun için işkence, katliam, infaz... her türlü silahı kullanıyor.

Oligarşinin her silahı karşısında devrimcilerin de bir silahı vardır, olmuştur. İşkenceye karşı direniş de devrimcinin silahıdır. Bu silahın **en etkili** mermisi ise **hedefe kilitlenmiş** iradedir.

Hedefe Kilitlenmek

Direnşte aslokan kilitlenmektir; işkencenin biçimi ne olursa olsun, içinde bulunulan koşullar ne olursa olsun, hedefe, amaca, ideale kilitlenen bir beyni hiçbir şey çözemez.

Ortaçağın en acımasız cellatları falakadan geçiyor olabilir sizi, ya da filistin askısında vücudun tüm hücrelerini sarsan elektrik şokuyla "modern" işkence aletleri denenebilir üzerinizde. Su dolu kova içinde nefessiz bırakarak iradenizi kırmaya çalışıyor olabilir IMF'nin uşakları. Günlerce tepenize diktikleri bir zebani uyutmamak için şarlatanlıklar yapıyor, insanın en doğal faaliyeti olan uykuyu idealinizin karşısına koyup; ya uyku ya da beynin, düşünce, idealin diyor olabilir... İşkencenin yöntemi ne olursa olsun aslokan amaçtan vazgeçirmektir. Yoldaşlarınız hakkında bir bilgi, devrimcilik yapmayacağına dair verilen bir söz, tümü amaçtan vazgeçirmeye giden yolu döşeyen taşlar olduğunu biliyor işkenceci. "Sat" diyor, uğruna binlerce insanın can verdiği idealini, "boşver, hayatını yaşa" diyor alçakça bir bencilliğe davet ederek.

Fiziki, ideolojik, demagojik her türlü saldırı iradenin "kilidini" açmak için. Kilitlenme ne kadar sağlamsa direnişin başarısı o kadar kesindir.

Bu konuda kuşkusuz en çarpıcı örnekler ölüm orucu direnişçisinin **ölüme kilitlenmesidir**. Onlar ancak ve ancak ölümlerle gelecek zafere kilitlenmiş feda kuşağının yiğitleri olarak ülkemiz ve dünya devrim tarihine adlarını yazdırdılar. Ölüm, direnişin en üst boyutudur bu direnişte, ölmeyi başarabilmek, direnmeyi başarabilmektir.

"Bilincini kaybedenlere müdahale edildiğini öğrendim... Ayakta ölmeye, iradem, beynim açık ölmeye kilitliyorum

kendimi" diyen direnişçinin, iradesi dışında bilincini kaybettiği anda dahi koluna takılan serumu söküp atması bu kilitlenmenin beyni, vücudu düşman müdahalesine nasıl kapalı hale getirdiğinin en güzel örneğidir.

Ali Koç, zulmün ölümlerle yenileceğine, dolayısıyla ölüme kilitlenmiştir. İşkenceciler başında dönüp durmakta, bilincini kaybetmesini beklemektedir. O, elinde olmadan bilincinin kapanabileceğini de bilir ve öyle de olur. Kendine geldiğinde kanlar içinde ve damarları çekilmiş olan kolundan serumu söküp atar ve hastane koridorlarını ölümünden bir iki gün önce inletecek bir güçle bağırır; "Alçaklar, şerefsizler, akbabalar, direnişimi kırmaya çalışıyorlar. Direnişimi kıramayacaksınız. Cengiz gibi patlayacağım beyninizde."

İşkenceciler Ali'nin ölüme kilitlenmiş iradesini kırmayı başaramadılar.

Berdan, zafere kilitlenen beyniyle son anlarında sosyalizmin zaferinin mutlak olacağını sayıklayarak şehit düştü.

Doğan Tokmak, '96 direnişinde gözleri önünde "ölüm orucu şehitlerimizin gün gün erimeleri, kan kusmaları ama aynı zamanda zafere kilitlenmelerinin" kendisini güçlendirdiği söyleyerek zafere kilitlenir ve aynı kararlılıkla ölümü alteder.

Hedefe ölererek varılacağına inanan direnişçilerin ölüme kilitlenişleri karşısında zulüm ne yapabildi ki? Yapamadı. Denemediği silah kalmadı, ama devrimcinin inanç-irade-hedefe kilitlenmeyle doldurulmuş silahı karşısında yenik düştü.

İşkencede direniş, biçim olarak farklı olsa da kilitlenme yanıyla aynı özü ifade eder.

İşkenceci uykuyla mı teslim almak istiyor? Bütün hücreleri erimiş yüzlerce günlük acılara dayanan beden, uykusuzluğa yenik düşmesi söz konusu bile olamaz. Yenik düşüyorsa, ne bedenle ne de gözkapaklarıyla ilgilidir; zulüm düzenini değiştirmek için yola çıkan iradenin zayıflığıdır söz konusu olan. Yani kilitlenme noktasındaki zayıflık ya da kilitlenmeme var demektir.

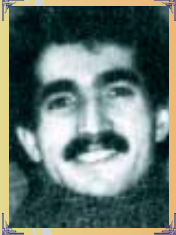
Kilitlenme, her zaman nihai hedefe kilitlenme de olmayabilir; zulmün önünde boyun eğmemenin onuruna kilitlenme de o hedefin bir parçasıdır. Ya da ölen ama yenilmeyen şehitlerimize, değerlerimize, onların direnişlerine kilitlenme de nihai hedefin bir parçasıdır.

İşkence, oligarşi açısından devrime karşı mücadelenin bir parçasıysa, direniş de devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Direnişe kilitlenen her devrimcinin işkencehanelerden başıdik çıkışı, zulüm düzenine vurulan bir **darbe** demektir.

kahramanlar Ölmez

Solmaz KARABULUT

Halil ATEŞ

Fikri KELEŞ

Ali YILMAZ

Şehitlik tarihi: 4 Mayıs 1992
Şehit düştükleri yer: Ankara Dikmen
Şehit düşme şekli:
Bulundukları üs polis tarafından kuşatıldı. SDB savaşçıları saldırıya direnişle cevap verdiler. Bu çatışmada Solmaz ve Fikri şehit düşerken, Halil Ateş ve Ali Yılmaz kuşatmayı yarıp çatışmayı sokaklarda sürdürerek şehit düştüler.

Renan ERİŞ

Hasan OKUT

Müjdat ÇELİKAY

Şehitlik tarihi: 9 Mayıs 1978
Şehit düştükleri yer: İstanbul
Şehit düşme şekli:
Yıldız Üniversitesi'nde gece bölümünde birlikte okuldan çıkarılarken, faşistlerin kurduğu pusuyla katledildiler.

Şehitlik tarihi:

6 Mayıs 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Haydarpaşa

Şehit düşme şekli:

Haydarpaşa Teknik Öğretmen Okulu'nda 6 Mayıs'ta Deniz'ler için düzenlenen anmada jandarmanın açtığı ateş sonucu katledildi.

Serap ŞİMŞEK

Serpil YILMAZ

Ayten Yüksel KELEŞ

Şehitlik tarihi: 4 Mayıs 1994

Şehit düştükleri yer:

Dersim Pertek Altınçevre Köyü yakınları

Şehit düşme şekli:

Devrimci Sol gerillalarıyla jandarma ve Özel Tim arasında çıkan ve 15 saat süren çatışmalar sonunda iki savaşçı şehit düştü.

Ercan GÜNDOĞDU

Şehitlik tarihi: 6 Mayıs 1980

Şehit düştüğü yer: Ordu Aybastı

Şehit düşme şekli:

Doğu Karadeniz sorumlusuydu. Bir göreve giderken faşistlerin kurduğu pusuda katledildi.

Soner GÜL

4 Mayıs 1992

Soner, Cerrahpaşa Tıp, Hüsamettin ise İ.Ü. öğrencisiydi. DEV-GENÇ'in mücadelesi içinde yer aldılar. İstanbul polisi tarafından gözaltına alındılar ve bir daha onlardan haber alınmadı.

Hüsamettin YAMAN

BİZİM DENİZ, DEVRİMCİDİR

İdam edilenden, idam kararını verenlere darağacında söylenen son söz:

"Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın Devrimciler Kahrolsun Faşizm"

15 Şubat 1971'de Ankara Balgat'taki ABD üssünde Amerikalı bir çavuş kaçırılır. Çavuş 17 saat sonra serbest bırakılır. Serbest bırakılan çavuş, kaçırma olayının kendisiyle ilgili olmadığını, ABD'yi yönetenlere karşı olduğunu açıklar.

3 Mart 1971'de NATO üssünde görevli 4 ABD eri daha kaçırılır.

Türkiye artık Mahir'leri, Deniz'leri; THKP-C'yi, THKO'yu ve onların eylemlerini, onların önderliğinde adım adım gelişen anti-emperyalist mücadeleyi konuşmaktadır.

Öfkesiyle, coşkusuyla, kitlenin önünde, Yankileri denize dökmeye giden Deniz, "dev gibi" gençlerin, bağımsızlık savaşçılarının simgelerinden biridir.

Simgesel, tarihsel bir benzerliktir; 1920'lerde kurtuluş savaşı gavuru denize dökmeye simgeselleşmiş, 1960'ların sonunda başlayan halk kurtuluş savaşı, 6. Filo askerlerini denize dökerek dalgalandırmıştır kurtuluş bayrağını. Bu eylemler, Amerikan emperyalizminin işgaline karşı, yurtseverlerin savaş ilanıdır.

Denizler, bu savaşın önderlerindendir.

Yakın zamanda Nazım Hikmet'le ilgili yazılarda, programlarda tanık olduk. Nazım'ı Nazım yapan değerler yok sayılıp, "Nazım'ın kadınları" masalları anlatıldı. Kimbilir hızlarını alamayıp "*Bizim Deniz*" deyişleri altında, "*Deniz'in aşklarını*" yazarlar şimdi! Çünkü çoktan Deniz'i de, onu Deniz yapan değerlerin uzağında ele alıp anıyorlar.

"*Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu*" (THKO) gibi bir örgütlenmenin önderlerinden birini, tüm hayatını silahlı mücadele temelinde bir kurtuluş savaşına adanmış bir devrimciyi, "kimseyi öldürmemiştii" sözleriyle "savunmaya" (!) kalkıyorlar. Amerikan emperyalizmine karşı bağımsızlık savaşını açan bir devrimciyi, sıradan, *ideolojisiz, örgütsüz* bir "*yiğitlik efsanesi*" içinde boğmaya çalışıyorlar.

Ama "Bizim Deniz" yaptıklarıyla, eylemleri, örgüt ve sözleriyle tarihteki yerinde duruyor işte.

**Deniz Gezmiş
Yusuf Aslan
Hüseyin İnan
6 Mayıs
1972'de
idam edildiler**

Mart 1972... THKP-C ve THKO'lular, Denizlerin idamını engellemek için, Türkiye tarihinde siyasi cüretin, siper yoldaşlığının, devrimci dayanışmanın en güçlü örneklerinden biri olarak anılacak olan bir eylem gerçekleştirirler. Ünye Radar üssünden İngiliz ajanları kaçırılır. 30 Mart 1972... Eylemi gerçekleştiren devrim önderleri ve savaşçıları, Kızıldere'de katledilirler... İçeride gün gün bu gelişmeleri izler Denizler...

6 Mayıs 1972... Önce Deniz, ardından Yusuf ve son olarak Hüseyin İnan, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin avlusuna kurulan darağacına götürülürler.

Adımları kararlı, düşünceleri berrak, yürekleri, her zamanki cüretleriyle doludur. Cellatların karşısında son sözlerini haykırır Deniz: "**Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye, Yaşasın İşçiler, Köylüler, Kahrolsun Emperyalizm!**". Yusuf ve Hüseyin de aynı kararlılığı sergiler, emperyalizme karşı öfkelerini, savaşma kararlılıklarını ve sanki bir mitingte konuşuyormuşçasına, Türkiye halklarına son çağrılarını bırakırlar soğukkanlılıkla.

Deniz devrimcidir, Deniz bu özellikleriyle Deniz'dir... Kim bu denizi bulandırabilir?

Dostlarını ve düşmanlarını iyi tanıyorlardı onlar. Düşmana karşı yürütülen kavgada tavizsizdiler. İnançlarını, düşüncelerini ölümle yüz yüzeyleyen de büyük bir inançla savundular. Uzlaşmazlık ve silahlı savaş dışında bir Deniz yok!

Düzenin darağaçlarında susturmaya çalıştığı devrimcilerin ilk çağrısı:

"Bütün Yurtseverler: Şerefsiz yaşamaktansa şerefle ölmek, yalvarmak yerine zora başvurmak, başkasına değil kendine ve kendin gibi olanlara güvenmek, nerede ve nasıl olursa olsun, hainlere boyun eğmemek parolamızdır."

"... Ulusal kurtuluş savaşının haklı bayrağını emperyalizmin saldırgan politikasına karşı hep beraber dalgalandıralım..."